crime scene 44

Edgar Wallace

Cei Patru Justițiari

- 6 -

CEI TREI JUSTIȚIARI

partea II

Edgar Wallace CEI TREI JUSTIȚIARI

44

Cel mai prolific autor britanic de mystery & thriller – 175 de romane!

Edgar Wallace
Cei trei justițiari

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALLACE, EDGAR
Cei trei justițiari/ Edgar Wallace;
traducerea Alexandru Arion – București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8320-05-2

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 26 / iulie 2011
Bun de tipar: iulie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Edgar Wallace

Cei trei justițiari

Cei Patru Justițiari
– 5 –
Versiune în limba română
de **Alexandru Arion**
Partea a II-a

~ 44 ~

Edgar Wallace e o legendă. Pe numele său complet Richard Horatio Edgar Wallace s-a născut pe 1 aprilie 1875 la Greenwich, lângă Londra și a plecat din lumea noastră pe 10 februarie 1932, unde în alt loc decât în Hollywood, California. Wallace este unul dintre cei mai prolifici autori britanici – scriitor de romane de suspans (*thriller* sau *crime novel* – după cum se vorbește sau se scrie despre el pe unul sau celălalt dintre malurile Atlanticului!), dramaturg și jurnalist. A scris 160 de romane, 24 de piese de teatru și un număr imposibil de numărat de articole de presă. După romanele sale au fost realizate 160 de ecranizări, mai multe decât după orice alt autor din lume.

În anii ’20 unul dintre editorii lui Wallace pretindea că un sfert dintre cărțile citite în Marea Britanie sunt semnate de el.

Este foarte celebru și astăzi pentru faptul că este co-creatorul lui King Kong – el a conceput primul decupaj și acțiunea filmului, precum și nuvela „King Kong” (1933) atribuită lui Wallace împreună cu Draycott Dell. De asemenea, este celebru pentru povestirile detectivului J.G. Reader, pentru seria „Cei patru justițiari” și pentru personajul său nemuritor Green Archer.

Are o viață personală extrem de agitată. Fiu rezultat din legătura nelegitimă a doi artiști londonezi este adoptat de un negustor de pește. Trăiește în sărăcie și nu reușește să-și termine studiile. Cu tenacitate, obține să fie trimis în Africa de Sud de unde transmite corespondențe de război. În 1905 își fondează propria editură la care publică „Cei patru justițiari”. Romanul este apreciat de public, dar financiar este un dezastru.

Seria „Cei patru justițiari” a fost gândită pentru trei romane, dar până la sfârșitul vieții sale, Wallace a scris 5 cărți având aceste personaje. În România, primul volum din serie, „Dreptate fără lege” a apărut la Crime Scene Publishing, având numărul 13, la începutul anului 2009. Cea de-a doua, „Consiliul Justiției” (Crime Scene nr. 20) în octombrie 2009. Cea de-a treia, „Justițiarii din Cordoba” în iulie 2010. Cea de-a patra „Legea celor patru justițiari” în octombrie 2010.

Coperta cărților este gândită unitar folosindu-se simbolul grafic al metroului londonez, cu titlul fiecărui roman tipărit în locul în care ar fi trebuit să se afle numele stației.

CAPITOLUL 18
Povestea muntelui de aur

Dragul meu prieten Johnny,

Am atâtea să-ți spun, că nici nu știu de unde să încep. În sfârșit am dat lovitura și m-am îmbogățit, iar visul despre care-ți tot vorbeam s-a îndeplinit. Mai întâi de toate, vreau să-ți spun că am găsit aur brut care valorează cam 50.000 de lire. Pe-aici am avut probleme mari cu leii; unul dintre aceștia chiar l-a atacat pe un cărăuș de-al meu, așa că, în cele din urmă, m-am decis să închei socotelile cu respectivul animal. L-am găsit la vreo 10 km de tabără și l-am lovit cu două gloanțe, fără însă să-l omor, și am decis să mă țin după urmele lui. E o nebunie să urmărești un leu rănit în junglă, dar eu n-am realizat cu adevărat cât e de nebunesc ceea ce făceam decât după ce am ieșit din tufișuri și am ajuns pe dealuri unde mă aștepta doamna leu. Era cât pe ce să mă prindă. Mai mult din greșeală, decât din orice altceva, am reușit să o împușc din prima și să-l nimeresc și pe soțul ei în timp ce se strecura într-o peșteră din apropierea cortului nostru.

Și pentru că tot mersesem până acolo, mi-am zis să cercetez întreaga zonă, mai ales că văzusem doi pui de leu jucându-se la intrarea în peșteră. Am luat cu mine doi dintre băieți, care erau morți de frică, și m-am târât înăuntrul peșterii. Așa cum mă așteptam, bătrânul leu era aproape mort și l-am terminat cu o ultimă împușcătură. A trebuit să omor și puii: erau prea tineri să fie lăsați singuri și era prea complicat să-i aduc în tabără. Peștera asta fusese folosită drept adăpost mulți ani; era plină de oase, inclusiv umane.

Dar ceea ce m-a frapat a fost felul cum arăta acoperișul, pentru că, eram aproape sigur, acesta fusese făcut de mâna omului. Părea să fie ca o casă, iar în spate era un fel de ușa cioplită în piatră. Mi-am făcut o torță și am plecat să investighez. Nu poți să-ți imaginezi mirarea mea când am dat de o cămăruță cu niște rafturi din piatră – câte trei rânduri pe fiecare parte. Pe ele erau așezate, la intervale regulate, niște statuete. Erau atât de

prăfuite, încât la început am crezut că sunt de piatră, până când am încercat să examinez una dintre ele. Iar atunci mi-am dat seama, după greutate, că era din aur, așa cum erau toate celelalte.

N-am vrut ca băieții să vadă ce descoperisem pentru că sunt niște trădători cu toții, așa că am luat-o pe cea mai ușoară dintre ele, după ce le-am cântărit pe toate cu un cântar de mână, și am notat de unde am luat-o. Ai crede că mai mult decât atât nu poate descoperi un om într-o viață, dar norocul meu nu s-a sfârșit aici. I-am trimis pe băieți înapoi și le-am ordonat să strângă tabăra și să mi se alăture pe vârful Thaba. Eu îi spun Thaba pentru că seamănă mult cu un deal pe care-l știu din Basutoland[1].

Am mutat tabăra în aceeași noapte; era cel mai bun loc dintre toate cele în care campasem până atunci. Aveam apă, era plin de vânat mic, și nu erau țânțari. Partea cea mai proastă a fost furtuna izbucnită din nimic pentru că, până nu vezi cu ochii tăi o asemenea furtună cu trăznete și fulgere în acest ținut plin de minereu de fier, n-ai nicio idee despre ce e acela un trăznet. Dealul din fața noastră era puțin mai mic decât cel unde stabilisem tabăra, iar între ele era o vale, nu foarte adâncă, prin care curgea un mic râu – un șuvoi de apă probabil că ar fi o expresie mai corectă.

În dimineața următoare mă uitam în jur prin ochelari și am văzut pe dealul din față ceva ce semăna cu o casă. Mi-am întrebat călăuza cine locuiește acolo iar acesta mi-a spus că acolo fusese, într-o vreme, casa Șefului Stelelor; mi-am amintit atunci că cineva îmi povestise, în Mossamedes, că un astronom se stabilise prin preajmă și că fusese omorât de băștinași. M-am gândit să mă duc și să arunc o privire. Pentru că era înnorat și nu foarte cald, mi-am luat arma, doi dintre băieți, am trecut apa și am început să urc dealul. Casa era, bineînțeles, o ruină; oricum, și în zilele ei bune fusese doar o colibă. Cea mai mare parte din ea era acoperită de vegetație dar, din curiozitate, am mai cercetat primprejur, sperând să găsesc niște lucruri care mi-ar fi putut fi de folos, în special vreun ibric, căci băieții mei le găuriseră pe toate cele pe care le aveam. Am găsit un ibric, iar apoi, ridicând o bucată de gunoi care trebuie să fi fost patul lui, am găsit o cutie mică, ruginită pe care am deschis-o cu un băț. Înăuntru erau niște scrisori atât de șterse încât puteai descifra numai câte-un cuvânt ici-colo și, împăturită într-

o bucată de piele verde impregnată cu ulei, o scrisoare lungă de la guvernul portughez.

(Din acest punct, fie printr-o coincidență, fie din motive estetice, povestea continua chiar pe hârtia despre care era vorba.)

Vorbesc portugheza și pot să o citesc la fel de ușor ca și engleza, iar cea mai mare îngrijorare a mea era aceea că dreptul de concesiune îi conferea profesorului Leicester toate drepturile asupra peșterii mele. Prima mea idee a fost să-i dau foc, dar mi-am dat seama ce mare ticăloșie aș face, așa că am scos toate scrisorile afară, la lumina soarelui, și am încercat să aflu dacă profesorul nu avea ceva rude, sperând că aș putea să obțin de la acestea măcar jumătate din tot ceea ce descoperisem eu. Doar o scrisoare m-a ajutat. Era scrisă de mâna unui copil și era, în mod evident, de la fiica sa. Nu avea nicio adresa, dar exista un nume – Mirabelle Leicester.

Am pus-o în buzunar împreună cu dreptul de concesiune și am continuat căutarea dar nu am mai găsit nimic. Coboram dealul când, brusc, mi-a trecut prin cap că individul ăsta probabil găsise aur iar scuza din scrisoarea de concesiune nu era decât o șmecherie dibace. L-am trimis pe unul dintre băieți înapoi în tabără după un târnăcop, un ciocan și o cazma și, când s-a întors, am început să scobesc o parte a dealului. Nu aveam niciun fel de indiciu care să mă ghideze – niciun aflorisment[2], așa cum apar, de obicei, în apropierea unui filon real – dar nu mi-a luat mai mult de o oră de săpat înainte să dau peste cel mai bogat strat de conglomerat pe care l-am văzut în viața mea. Ori visam, ori îngerul meu păzitor mă adusese în singurul loc de pe tot dealul unde puteai găsi aur. Îi trimisesem deja pe băieți în tabără și le spusesem să mă aștepte, pentru că dacă-aș fi găsit aur, n-aș fi vrut să afle toată Angola.

Înțelegi, nu era un filon în adevăratul sens al cuvântului, era un conglomerat și, cu cât lărgeam scobitura mai mult, cu atât părea mai mare. Am luat târnăcopul și m-am dus în altă parte a dealului. Am săpat și, din nou, același rezultat – conglomerat. Era ca și cum natura ar fi aruncat o imensă cocoașă de aur în pământ. Am acoperit ambele săpături târziu în noaptea aceea și

am coborât în tabără. (Am fost urmărit de un leopard, dar am reușit să-l dobor.)

Dis-de-dimineață în următoarea zi am luat-o de la capăt și am încercat un alt loc, cu același rezultat: primul metru pământ, apoi vreo douăzeci de centimetri de șist argilos, iar apoi, conglomerat. Am încercat să sap prin el, gândindu-mă că e doar un strat subțire, dar am fost scutit de o mare osteneală când am dat peste o fisură adâncă în deal, care avea cam 6 metri în exterior și se lărgea în jos până la peste 15 metri sub pământ. În felul ăsta am avut o secțiune pe care să o explorez și, din câte cred eu, stratul de conglomerat are peste 15 metri grosime, dar nu sunt sigur că nu continuă și mai departe, pentru că am săpat la baza ravenei și, după încă un strat de șisturi, am dat iar peste conglomerat.

Ce înseamnă asta, Johnny? Înseamnă că am găsit un munte de aur; nu aur solid, ca în cărțile de povești, dar minereu de aur care înseamnă lire întregi pe tonă. Cum au putut căutătorii să rateze locul ăsta atâția ani, nu înțeleg, decât dacă au săpat în partea nordică a dealului, unde nu aveau ce să găsească decât gresii și nisip. Pârâul e plin de aluviuni pentru că mi-am amplasat uneltele și am scos 200 de grame de aur pur într-o oră, și asta prin metode mai degrabă empirice. Trebuie să fiu atent ca băieții să nu devină prea curioși așa că voi ridica tabăra mâine și vreau să-mi trimiți 500 de lire la Mossamedes. Numai statueta pe care o aduc acasă valorează atât. Aș putea să aduc mai mult, dar n-am încredere în băieții ăștia din Angola. Mulți dintre ei sunt crescuți pe la misiuni și pot să citească portugheza. Mai mult decât atât, sunt prea prietenoși cu un metis pe nume Villa și care e un agent al lui Oberzohn & Smitts, comercianții, despre care știu că sunt ticăloșii cei mai lipsiți de scrupule de pe întreaga coastă.

Voi fi la Mossamedes cam în trei săptămâni după ce vei primi scrisoarea asta dar nu vreau să mă grăbesc către coastă, altfel oamenii vor bănui că am dat lovitura.

Leon puse jos scrisoarea.

— Asta e povestea pe scurt, domnilor, spuse el. Nu cred nici măcar pentru o secundă că domnul Barberton i-a arătat scrisoarea lui Villa. E mult mai plauzibil ca unul dintre băștinașii educați despre care vorbește să o fi văzut și să-i fi raportat agentului lui Oberzohn. Portugheza e *lingua franca* în partea aceea de coastă. Barberton a fost omorât ca să nu o întâlnească pe fată și să nu-i

povestească despre descoperirea lui – în paranteză fie spus, ca să nu o avertizeze să ceară o prelungire pentru dreptul de concesiune. Nici măcar n-a fost nevoie să-i cotrobăie prin lucruri să găsească scrisoarea, pentru că, o dată ce aflaseră de existența ei și de data limită, pe care, aparent, Barberton o confundase cu data la care fusese scrisă misiva, treaba lor nu mai era decât să se prezinte cu o cerere la Oficiul Colonial de la Lisabona. Cu totul altfel au stat lucrurile după ce Barberton a fost omorât și au aflat sau au ghicit că scrisoarea era deținută de către domnul Lee.

Meadows fu de acord.

— Deci ăsta era planul din spatele angajării lui Mirabelle Leicester la Oberzohn?

— Exact. Și tot asta a fost în spatele atacului de la Heavytree. Ca să-și poată asigura proprietatea asta, trebuiau să o dea pe ea la o parte și să o țină ascunsă fie până când ar fi fost prea târziu ca să ceară o prelungire fie până când ar fi păcălit-o sau forțat-o să numească ea un succesor.

— Sau până ar fi măritat-o, spuse Leon brusc. Asta nu v-a trecut prin cap? Prietenul nostru Monty Newton ar fi putut să aibă intenții matrimoniale. Ar fi fost o afacere strașnică să-și asigure și o nevastă, și un munte de aur, în același timp. Iar asta, cred eu, ar fi pus punct ambițiilor lui *Herr Doktor* Oberzohn.

Se ridică de la masă și predă hârtiile în custodia detectivului, apoi se întoarse cu un zâmbet misterios spre prietenul lui.

— George, nu simți vreo plăcere într-o călătorie de vreo 400 kilometri cu mașina?

— Tu ești șoferul? întrebă George.

— Eu sunt șoferul, spuse Leon vesel. Conduc mașina de mulți ani și încă n-am murit. Este improbabil că o să-mi risc viața, sau pe a ta, în seara asta. Vino cu mine și promit să nu trec de sută decât pe porțiunile unde chiar se poate.

Manfred clătină din cap.

— Oprim la Oxley să încercăm să dăm un telefon la Gloucester spuse Leon. Linia de aici cu siguranță este deranjată. Nu-i văd făcând o prostie atât de mare încât să neglijeze cele mai elementare măsuri de precauție și să nu deconecteze Rath Hall.

La Oxley, uriașul automobil Spanz opri în fața unui han liniștit și întunecat, iar Leon, dându-se jos, reuși să-l aducă pe proprietarul pe jumătate dezbrăcat până la ușă și să-i explice ce avea de gând. Află, de asemenea, că două mașini mari trecuseră pe-acolo cu o jumătate de oră în urmă, mergând înspre Londra.

— Era gașca. Mă-ntreb cum îi vor explica șefului cea de-a doua ratare?

Prima data telefonă pe strada Curzon, dar nu răspunse nimeni.

— Sună-i din nou, spuse Leon. L-ai lăsat pe Poiccart acolo?

Manfred dădu din cap.

Așteptară cinci minute; tot niciun răspuns.

— Ce ciudat, spuse Manfred. Nu e în firea lui Poiccart să plece de acasă. Sună la Gloucester.

La ora aceea din noapte liniile erau libere și auziră imediat vocea operatorului din Gloucester care le făcu legătura cu ferma Heavytree. Aici interveni o scurtă pauză, până când cineva ridică receptorul.

Nu era nici Mirabelle Leicester și nici mătușa ei. Și nici nu recunoscu vocea lui Digby, care își revenise suficient încât să se întoarcă la datorie.

— Cine-i acolo? întrebă o voce ascuțită. Tu ești, sergent?

— Nu, sunt domnul Meadows, minți Leon.

— Domnul de la Scotland Yard? Se simțea dorința în întrebarea individului.

— Sunt Kirk, de la Poliția din Gloucester. Sergentul meu a încercat să ia legătura cu dumneavoastră, domnule.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leon, trecându-l fiori reci prin inimă.

— Nu știu domnule, acum jumătate de oră treceam pe aici, călare, și am văzut ușa larg deschisă și luminile aprinse. Când am intrat, n-am găsit pe nimeni. I-am trezit pe domnișoara Goddard și pe domnul Digby, dar tânăra nu mai era în casă.

— Luminile erau aprinse peste tot? întrebă Leon repede.

— Da, domnule… Oricum, în hol erau…

— Vreun semn de încăierare?

— Nu, domnule, dar o mașina a trecut pe lângă mine la vreo cinci kilometri de casă și mergea cu viteză mare.

Cred că fata ar fi putut fi înăuntru. Domnul Digby și domnișoara Goddard tocmai au plecat în Gloucester.

— În regulă, domnule polițist. Îl trimit pe domnul Gonsalez la tine, spuse Leon și închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă George Manfred care înțelesese că era ceva în neregulă uitându-se la figura prietenului său.

— Până la urmă au pus mâna pe Mirabelle Leicester, spuse Leon. Cred că va trebui să-mi încalc promisiunea față de tine, George. Mașina asta a mea trebuie să ajungă la destinație până la răsăritul soarelui.

CAPITOLUL 19
La ferma Heavytree

Toată lumea fusese de acord că, din cauza atacului nereușit și având toate energiile îndreptate către Rath Hall, o revenire a Vechii Gărzi la Heavytree era improbabilă. Acesta fusese punctul de vedere al lui Meadows, iar Leon și prietenii săi fuseseră de acord. Numai Poiccart, marele strateg, mergând la sigur pe mâna cunoștințelor sale ciudate de psihologie a inamicilor, ridicase obiecții asupra acestui raționament. Dar, cum nici el nu insistase, ferma Heavytree fusese lăsată în grija poliției locale și a beteagului Digby.

Mătușa Alma se oferise să-i dea rănitului camera ei, însă acesta nici nu voi s-audă și ocupă dormitorul de oaspeți, o poziție excelentă de apărare, câtă vreme se afla între apartamentul Mirabellei și cămăruța dichisită pe care Alma o folosea drept birou și loc pentru dormit.

Personalul de la ferma Heavytree era format dintr-un bătrân văcar, o bucătăreasă și o menajeră, dar aceasta din urmă își dăduse deja demisia și plecase în chiar după-amiaza atacului. Avea, așa cum îi spusese Mirabellei cu toată seriozitatea, o inimă slabă.

— Și mintea, de asemenea! se repezi Mirabelle. În locul tău, fato, nu de inimă mi-aș face griji.

— Am fost prima din clasă, la școală, protestă menajera, atinsă până-n rărunchi de considerațiile asupra inteligenței sale.

— Înseamnă că era o clasă foarte mică, replică Alma.

Fusese găsită o nouă menajeră, o fată care era de-a dreptul emoționată de posibilitatea ca monotonia muncii zilnice ar fi putut fi întreruptă de evenimente ieșite din comun, așa că, până spre seară, gospodăria își reintrase în normal. Mirabelle simți și ea acest lucru și se dusese la culcare mai devreme în acea seară, trezindu-se la prima rază de soare ce se strecură prin fereastra de la camera ei. Se ridică din pat simțindu-se – își spusese ei însăși – la fel de bine cum se simțise întreaga viață. Trăgând la o parte perdelele groase de bumbac, se regăsi în fața unui univers

nemişcat, care respira fericire şi alinare peste măsură. Nu se vedea ţipenie de om. Băltoace de rouă zăceau în scobiturile pământului şi ea vedea cum rotocoale de fum albăstrui se înălţau dinspre o fermă albă, aflată pe panta dealului. Era o dimineaţă pe care merita să o ţină minte şi, pentru a-i prinde spiritul şi mai bine, se îmbrăcă în grabă şi coborî în grădină. În timp ce se plimba pe cărare, auzi o fereastră deschizându-se la perete şi văzu apărând capul bandajat al domnului Digby.

— Ah, dumneata eşti, domnişoară, nu-i aşa, spuse el uşurat, iar ea izbucni în râs.

— Cel mai înspăimântător lucru din împrejurimi e un păianjen uriaş, spuse ea arătând spre insecta mare şi plată, care-şi ţesea deja pânza între două nalbe. Iar prima albină ieşise deja la cules.

— Dacă ar fi venit cineva noaptea trecută, nu l-aş fi auzit, mărturisi el. Am dormit buştean. Îşi atinse capul grijuliu. Mai ustură, dar durerea a dispărut, continuă el, deloc stânjenit să-şi discute infirmităţile. Doctorul mi-a spus că am fost pe muchie; se gândise că am o fractură. Aţi putea să-mi faceţi un ceai, domnişoară, sau să chem servitoarea?

Ea clătină din cap însă el deja dispăruse de la fereastră şi reveni să o caute în grădină, după vreo zece minute, cu o cană de ceai în mână. Îi spuse pentru a doua oară că ieşise la pensie din poliţie şi că era angajatul lui Gonsalez de trei ani. Cei Trei plăteau bine şi aveau, află ea, spre marea ei mirare, resurse private considerabile.

— Li se plătesc serviciile… cele de detectivi particulari?

— Doamne fereşte, nu, domnişoară! Se strâmbă el, numai la auzul acestei idei. Sunt nişte oameni foarte bogaţi. Credeam că toată lumea ştie asta. Se spune că domnul Gonsalez avea vreun milion încă înainte de război.

Astea erau nişte veşti de-a dreptul uimitoare.

— Şi atunci, de ce fac toate astea…, ezită ea, toate lucrurile astea?

— E o pasiune, domnişoară, spuse vag bărbatul. Unora le plac caii de curse, alţii au yachturi… aceşti gentlemeni capătă o mare plăcere din munca lor şi plătesc şi foarte bine, adăugă el.

Bărbaţii de pe ştatul de plată al Celor Trei Justiţiari nu numai că primeau un salariu bun dar, frecvent, încasau

câte-un bonus care nu poate fi descris decât drept colosal. Odată, după ce se strânseseră cu toții și distruseseră o bandă de spărgători de bănci spanioli, au dat fiecărui angajat activ câte 1.000 de lire. El și-a închipuit că acei bani proveneau dintr-o pradă ascunsă pe care o recuperaseră Cei Trei, dar se pare că nu s-a gândit că ar putea fi ceva incorect în împărțirea de bunuri ilicite.

— Până la urmă, domnișoară, conchise el filosofic, dacă tot pui mâna pe bani în felul ăsta, e imposibil să-i dai înapoi celor de la care provin. Iar Diego ăsta a jefuit bănci ani întregi, și băncile nu-s ca oamenii – nu simt când pierd bani.

— Acesta este un mod de gândire profund imoral, spuse Mirabelle, oprindu-se din culesul florilor.

— Poate că e, domnișoară, agreă Digby, care fusese, în mod evident, unul dintre beneficiarii recompensei, luându-și un aer satisfăcut și tolerant. Dar o mie de lire sunt o groază de bani.

Ziua trecu fără niciun incident. Mirabelle află despre incendiul de la sediul lui Oberzohn din ziarele de dimineață care veneau de la Gloucester, dar pentru ea dezastrul nu fusese nimic altceva decât un accident. Nu-i părea rău. Focul ștersese una dintre urâțeniile trecutului. Întâmplător, focul distrusese și o pictură neterminată care, pentru doctorul Oberzohn, era mai prețioasă decât orice a pictat Leonardo sau a conceput Rafael, dar asta era ceva ce ea nu știa.

Era chiar înainte de ora cinei când se petrecu cel dintâi eveniment neobișnuit al zilei. Mirabelle stătea în picioare lângă poarta grădinii, concentrată la minunățiile cerului de seară, în înaltul căruia se îngrămădiseră nori roșiatici și gri-purpuriu. Indicatorul barometrului căzuse promițând o noapte cu ploaie. Dar frumusețea acelei risipe de culori o țintuia locului. Iar apoi deveni vag conștientă că un bărbat se îndrepta spre casă dinspre Gloucester. Mergea încet, pe mijlocul străzii, ca și cum, la rândul lui, și el ar fi admirat priveliștea, fără să fie nevoie să se grăbească. Își ținea mâinile la spate, iar pălăria de fetru moale îi stătea pe vârful capului. Era mic și îndesat, și figura lui i se părea pe undeva familiară. Își întoarse ochii nezâmbitori în direcția ei și, atunci, privindu-i din nou trăsăturile ferme, în special micuța mustață încărunțită de sub nasul acvilin, Mirabelle fu sigură că îl

mai văzuse undeva. Poate că trecuse pe lângă el pe stradă și-i păstrase imaginea mentală în subconștient.

Își încetini mersul până când, ajungând în dreptul ei, se opri.

— Aceasta e șoseaua Heavytree? întrebă el cu o voce adâncă, muzicală.

— Nu, șoseaua e prima gaură din gardul viu, zâmbi ea. Îmi pare rău, dar nu e cine știe ce stradă, în general e plină de noroi până la glezne.

Bărbatul se uită pe lângă ea, spre casă. Ochii lui inspectară ferestrele, se opriră o clipă asupra anemonelor cățărătoare și, abia apoi, se întoarseră spre ea.

— Nu cunosc ținutul Gloucester prea bine, spuse el și adăugă: aveți o casă foarte frumoasă.

— Da, răspunse ea surprinsă.

— Și o grădină. Iar apoi, inocent, întrebă: cultivați și ceapă?

Ea se holbă la el și izbucni în râs.

— Cred că da… nu sunt sigură. Mătușa mea are grijă de legume.

Ochii bărbatului se plimbară din nou asupra casei.

— E un loc minunat, spuse și, ridicându-și pălăria, porni mai departe.

Digby plecase să facă o plimbare ușoară, iar ea, privind în lungul străzii după străin, își văzu gardianul apărând de după un cot al șoselei și oprindu-se să vorbească cu necunoscutul. În aparență, cei doi se cunoșteau căci își strânseră mâinile atunci când se întâlniră iar apoi, după o vreme, Digby arătă în josul străzii, spre locul unde stătea ea, iar străinul clătină din cap. Puțin după aceea necunoscutul dispăru din vedere. Cine putea să fie? Oare era încă un gardian pe care-l puseseră Cei Trei ca să o protejeze? Când Digby se apropie, îl luă la întrebări.

— Acel gentleman, domnișoară? Este domnul Poiccart.

— Poiccart? exclamă ea încântată. Oh, dacă aș fi știut!

— Am fost surprins să-l văd, reluă Digby. De fapt, dintre cei trei el este domnul pe care l-am întâlnit cel mai mult. De obicei rămâne pe strada Curzon, chiar și când ceilalți sunt plecați.

Digby nu mai avea nimic de spus despre Poiccart, decât că era un gentleman foarte tăcut și nu lua parte în

mod activ la operațiunile celor Trei Justițiari.

— Mă întreb de ce s-a interesat despre ceapă? se întrebă fata, preocupată. A sunat îngrozitor de misterios.

Dar asta n-ar fi fost niciun mister pentru Leon.

Locatarii casei s-au retras în așternuturi la puțin timp după ora zece, Alma dând o tură să verifice noile lacăte și zăvoare care fuseseră montate în acea dimineață la fiecare ușă prin care se intra în casă.

Mirabelle era incredibil de obosită și a adormit aproape în clipa în care a pus capul pe pernă.

Auzi, ca prin vis, zgomotul pe care-l făcea ploaia lovindu-se de pervaz, dar rămase vreme îndelungată fără să se miște, încercând să-și găsească energia de care avea nevoie ca să se ridice și să închidă singura fereastră uitată deschisă, ale cărei perdele erau umflate de vânt în interior. Apoi urmă o răpăială mai puternică într-unul dintre geamurile închise și ceva zăngăni pe podeaua camerei ei. Se ridică în capul oaselor. Nu avea cum să fie grindină, deși, undeva departe, auzi bubuitul tunetelor.

Se ridică din pat, își trase halatul pe ea, se duse la fereastră și își folosi toată voința de care era în stare pentru a-și înăbuși țipătul. Cineva stătea în mijlocul cărării de jos… o femeie!

— Cine-i acolo? întrebă ea.

— Eu sunt… Eu… Joan! Vocea fetei era înecată de suspine. Chiar și în acea lumină chioară. Mirabelle putu să vadă că fata era udă leoarcă. Nu trezi pe nimeni. Vino jos… Am nevoie de tine.

— S-a întâmplat ceva grav? întrebă Mirabelle cu o voce joasă.

— Totul… totul!

Fata era în pragul isteriei. Mirabelle aprinse o lumânare, traversă camera și coborî la parter fără zgomot, astfel încât să nu o deranjeze pe Alma. Așezând lumânarea pe masă, ea descuie și trase zăvorul, iar apoi deschise ușa. Chiar în clipa în care făcea asta, un bărbat se strecură în casă prin ușa pe jumătate deschisă, iar mâinile lui mari îi înăbușiră strigătul care tocmai îi părăsea buzele.

În casă mai intră un bărbat, o luă pe sus pe Mirabelle, care se zbătea din toate puterile, și o duse în salon. Unul dintre indivizi scoase din buzunar o sticluță mică de metal, la care atașă un tub flexibil de cauciuc care se termina cu o mască mare, roșie. Atacatorul își

îndepărtă mâinile de pe fața ei doar cât să-i poată fixa masca în dreptul gurii. Au învârtit un robinet micuț, atașat de sticlă. Mirabelle simți o pală de aer în față, un gust dulce, ciudat, iar apoi inima ei începu să bată nebunește. Crezu că e pe moarte și se chirci, cu disperare, încercând să se elibereze.

— E-n regulă, spuse Monty Newton, ridicându-i pentru o clipă una dintre pleoape. Adu-mi o pătură. Se întoarse fioros către fata ce se smiorcăia în spatele lui. Tu să taci din gură! spuse el brutal. Vrei să scoli toată casa?

În culmea nefericirii, Joan plângea încet, cu lacrimi mari care îi alunecau pe obraji, frângându-și agonizant mâinile.

— Mi-ai spus că nu-i vei face nimic rău, suspină ea.

— Ieși afară, sâsâi el și îi arătă ușa.

Ea plecă, supusă.

O înfășurară într-o pătură grea pe fata care zăcea fără cunoștință și, ridicând-o amândoi de câte-o parte, cei doi bărbați ieșiră în ploaie, unde îi aștepta o camionetă veche. O împinseră pe podeaua de lemn acoperită cu paie și, în momentul următor, camioneta se urni, luând viteză din ce în ce mai mare.

Deja efectul gazului începuse să se ducă, iar Mirabelle își recăpătă, încet-încet, cunoștința. Scoase o mână afară din pătură și atinse genunchiul unei femei.

— Cine-i? Alma?

— Nu, răspunse o voce nefericită. Sunt Joan.

— Joan? Ah, da, bineînțeles… De ce-ai făcut-o? Ce nenorocită!

— Taci! mârâi Monty. Așteaptă până când ajungi la… unde trebuie să ajungi și poți după aia să începi cu „de ce" și „pentru ce" cât vrei.

Mirabelle se simțea îngrozitor de rău și era complet năucită, așa că, pentru următoarea oră și ceva, nu a fost în stare nici măcar să se mai îngrijoreze. Capul i se învârtea și o durea îngrozitor, iar zdruncinăturile mașinii nu îmbunătățeau deloc situația.

Monty fuma, sprijinit de laterala camionetei. Mai înjura din când în când, mai ales atunci când vreo zguduitură mai zdravănă îl împingea în față. Treceau exact prin inima furtunii: scânteierile fulgerelor erau

aproape neîntrerupte, iar tunetele îi asurzeau. Ploaia cădea pe acoperișul mașinii, ca bătăile unei tobe.

Mirabelle adormi și, când se trezi, se simți ceva mai bine. Era încă întuneric și ea habar n-ar fi avut încotro se îndreaptă dacă șoferul n-ar fi greșit drumul pe când treceau printr-un orășel. Atunci, la lumina fulgerelor, ea a văzut, fără niciun dubiu, boxele unui hipodrom și, puțin mai târziu, cuvântul „Newbury". Își dădu seama că mergeau către Londra.

La acea oră a dimineții traficul era lejer, aproape inexistent așa că, atunci când cotiră pe noua Great West Road și o mașină mare trecu vâjâind pe lângă ei cu peste 110 kilometri pe oră, urletul motorului o trezi pe fată. Acum simțea cum roțile camionetei alunecau peste liniile de tramvai. Luminile apăreau cu o frecvență din ce în ce mai mare. Văzu o vitrină scăldată în lumină – era clar că paznicul de noapte uitase să stingă becurile la ora stabilită.

Nu mult după aceea traversară Tamisa. Văzu luminile roșii și verzi ale unui remorcher și, aproape confundându-se în întunericul nopții, un șir de barje alunecând în mijlocul șenalului. Căzu, din nou, în toropeală, și se trezi când camioneta se zdruncină, balansându-se și alunecând pe o suprafață mai neregulată decât oricare alta până atunci. La un moment dat, roțile mașinii se poticniră într-o groapă mai adâncă, iar ea se izbi violent de perete. După o vreme, vehiculul alunecă, redresându-se abia după se ciocni de cine știe ce obstacol. Apoi, zdruncinăturile deveniră din ce în ce mai domoale, mașina se opri, iar Monty sări jos și o chemă cu glas poruncitor.

Mirabelle avea mintea limpede, acum, deși capul îi pulsa. Văzu o casă de o formă bizară, numai frontoane și turnulețe, extrem de îngustă pe înălțimea la care se ridica. Părea să se înalțe în mijlocul unui câmp. Și, totuși, era în Londra, căci ea putu să vadă strălucirea focurilor de la furnale și să audă zgomotul grav al sirenelor unui vapor care își croia drum în aval, purtat de reflux.

Dar n-avu timp să se uite prea mult în jur, căci Monty o strânse de braț iar ea tropăi prin noroi până la niște trepte de piatră și, apoi, într-un hol slab luminat. Avea o idee confuză despre niște câini micuți pe care i se păruse că-i vede de-o parte și de alta a treptelor și despre o pasăre mare, cu un cioc lung, dar astea aparțineau,

probabil, viselor ei încețoșate pe care i le produsese gazul.

Monty deschise o ușă și o îmbrânci înaintea lui, iar ea se trezi față în față cu doctorul Oberzohn.

Acesta purta un halat negru de catifea care, odată, fusese un veșmânt aproape regal, dar acum era soios și plin de pete. Pe capul în formă de ou purta o tichie brodată. Picioarele i se adânciseră în niște papuci călduroși de catifea. Oberzohn își lăsă cartea pe care o citea deoparte, își curăță ochelarii de una dintre mânecile de catifea și spuse:

— Așa deci!

Arătă spre resturile focului care abia mocnea.

— Stai jos, Mirabelle Leicester, și încălzește-te. Ai venit repede, prietene…, se adresă el lui Monty.

— Sunt numai vânătăi peste tot, grohăi Newton. De ce n-am putut merge cu o mașină?

— Pentru că nu era niciuna disponibilă, așa cum ți-am mai spus.

— Ai… începu Newton repezit, însă bătrânul se uită cu subînțeles către fata care tremura lângă foc și-și încălzea mâinile cu gesturi mecanice.

— Îți voi răspunde, dar va trebui să întrebi când va fi timpul potrivit. Acesta nu e chiar cel mai favorabil moment. Unde-i femeia ta?

Uitase de Joan și ieși din încăpere. O găsi tremurând pe hol.

— Ai nevoie de ea? întrebă el ițindu-și capul pe ușă.

— Va merge cu fata asta. Tu-i vei explica.

— Unde ai de gând să le pui?

Oberzohn arătă înspre podea.

— Aici? Dar…

— Nu, nu. Prietene, te grăbești prea tare și înțelegi ceea ce nu trebuie. Această superbă doamnă va locui într-un palat… Un anumit prieten de-al meu nu mai are nevoie de el.

Fața i se schimonosi în grimasa cea mai apropiată de un zâmbet pe care era în stare să o etaleze. Bâjbâind pe sub masă găsi o pereche de cizme de cauciuc Wellington, își aruncă papucii și le încălță după multe gâfâieli și smucituri.

— Au tot ce le trebuie acolo. M-am ocupat eu însumi. Hai, marș!

Ieși primul din cameră, trăgând-o pe fată în picioare, iar Newton îi urmă, cu Joan în ariergardă. Odată ajunși în fabrică, Oberzohn scoase dintr-un buzunar o lanternă și îi conduse printre dărâmături până când ajunse la zona de podea unde se afla trapa. Îndepărtă molozul cu picioarele, ridică trapa și coborî.

— Nu pot să intru acolo, Monty, nu pot! spuse Joan cu o voce agitată. Ce-aveți de gând să faceți cu noi? Doamne, Dumnezeule, dac-aș fi știut…

— Nu fi proastă, replică Newton brutal. Care-i treaba de ți s-a făcut atât de frică? Nu-i nimic acolo. Noi vrem ca tu să ai grijă de ea o zi sau două. Doar nu vrei să coboare acolo singură. Ar muri de frică.

Cu dinții clănțănindu-i, Joan coborî împleticit treptele în urma lui. Însă, cu siguranță, prima privire asupra noului ei apartament avu darul s-o liniștească. Camera de sub pământ fusese măturată până la ultimul fir de praf, iar înăuntru erau două paturi mici de lemn și un covor nou. Mai mult decât atât, locul era puternic luminat iar o sobiță oferea o căldură aproape inconfortabilă care, însă, era de data asta de-a dreptul binevenită, căci afară temperatura scăzuse mult sub 6 grade, de la prânz.

— În această cutie sunt haine de toate felurile și chiar foarte scumpe, spuse Oberzohn arătând către un cufăr nou-nouț care stătea la marginea unuia dintre paturi. Veți avea mâncare din plin, pâine proaspătă și lapte în fiecare zi. Noaptea trebuie să trageți perdeaua peste ventilator.

Pe unul dintre pereți atârna o perdeluță neagră, de câțiva centimetri pătrați.

Monty o conduse în cealaltă cameră și îi arătă locul de spălat. Acolo se afla până și o cadă, un obiect obligatoriu, conform legii din Anglia, pentru un depozit de felul acela, unde, în zilele de demult, oamenii trebuiau să umble cu tot felul de mărfuri neigienice de pe coastă.

— Dar noi cum ieșim, Monty? Cum facem și noi un pic de mișcare?

— Veți ieși mâine noapte. Mă voi ocupa eu de asta, răspunse el și, apoi, continuă cu o voce scăzută. Acum, Joan, ascultă-mă. Trebuie să fii o fată înțeleaptă. În chestia asta e vorba de bani, mulți bani, mai mulți decât ai visat tu vreodată. Iar când toată afacerea asta neplăcută se va termina, o să te duc într-o călătorie în jurul lumii.

Era tot vechea promisiune, rostită și mai demult, niciodată respectată, însă, întotdeauna, ceva la care merita să speri. Dar, de data aceasta, nu și-a îndeplinit pe de-a-ntregul rolul de a-i spulbera nesiguranța.

— Și cu fata, ce aveți de gând să faceți?

— Nimic. Va fi ținută aici timp de o săptămână. Îți jur că nu i se va întâmpla nimic. La sfârșitul celor șapte zile i se va da drumul fără ca nici măcar un fir de păr să nu-i fie mișcat de la locul lui.

Ea îl privi întrebător. Din ceea ce-și dădea seama, rostea adevărul. Și totuși…

— Nu pricep…, clătina ea din cap și, pentru o clipă, Monty Newton, avu răbdare cu ea.

— Ea deține o proprietate mare în Africa și noi asta vom primi, dacă lucrurile merg așa cum trebuie, spuse el. Ideea e că trebuie s-o ceară în câteva zile. Dacă nu o face, proprietatea e a noastră.

Fața lui Joan se lumină.

— Asta-i tot? Îl credea. Îl cunoștea suficient de bine încât să simtă că sinceritatea lui era reală. Mi-ai luat o piatră de pe inimă, Monty. Sigur că voi rămâne să am grijă de ea pentru tine – în felul ăsta mi-e și mai ușor să știu că nu i se va întâmpla nimic. Dar ce-i cu chestiile alea de serj de după sobă? Arată ca niște cutii.

Se întoarse brusc spre ea.

— Urma să-ți spun despre ele. Nu trebuie să le atingi, sub nicio formă. Aparțin bătrânului și el e foarte sensibil la chestiile astea. Lasă-le exact așa cum sunt. Să le atingă el și nimeni altcineva. M-ai înțeles?

Ea aprobă din cap și, spre marea lui surpriză, îl sărută pe obraz cu buzele ei încă reci.

— Te-ajut, băiete, spuse tremurat. Poate că, până la urmă, va veni și călătoria aceea, dacă…

— Dacă… ce?

— Oamenii ăia – cei despre care vorbeai tu – cei Patru Justițiari, nu așa-și spun? Mă sperie de moarte, Monty! Ei sunt cei care au luat-o și data trecută și ne vor omorî – până și Oberzohn spune asta. Iar ei sunt pe urma lui. A…, ezită ea, omorât pe cineva? Istoria asta cu șarpele… tu nu ești băgat în ea, nu-i așa, Monty?

Joan arăta mai degrabă ca un copil decât ca o doamnă sofisticată, atârnând de brațul lui, cu ochii ei albaștri uitându-se rugător într-ai lui.

— Prostii! Ce să știu eu despre șerpi?

Plecă de lângă ea și se întoarse spre locul unde îl aștepta Oberzohn, cu o figură liniștită.

Mirabelle se întinsese pe pat și își băgase fața în încheietura cotului, iar el se uita lung spre ea, cu o expresie de neînțeles.

— Cam asta-i tot, atunci. Noapte bună, frumoase doamne!

Se întoarse și mărșălui înapoi spre trepte și își flutură mâna. Monty îl urmă. Fata auzi bufnitura trapei căzând la loc, scârțâitul încălțărilor bătrânului și, apoi, un hurducăit pe care nu-l pricepu imediat. Mai târziu, când, panicată, încercă să deschidă trapa, descoperi că deasupra fusese așezat un butoi foarte greu, care o făcea imposibil de ridicat.

CAPITOLUL 20
Raportul lui Gurther

Doctorul Oberzohn nu dormise în pat de peste treizeci și cinci de ani. Obiceiul lui era să ațipească în fotoliu, alternându-și ațipelile cu doze copioase din autorii săi preferați. Majoritatea cărților erau despre suflet, liberul arbitru și predestinare, ocazional afundându-se și în textele lui Nietzsche, ca un fel de recreere lejeră. În circumstanțe obișnuite, ar fi avut nevoie de toată filosofia pe care o putea stăpâni, căci atunci venise vremea dezastrului. Distrugerea depozitului, care, cu toate bunele lui intenții, nu fusese asigurat, ar fi trebuit să fie lovitura de grație a sorții împotriva întregii lui viziuni aurite asupra viitorului.

Villa, acel metis arătos, ajunsese în Anglia și fusese împreună cu doctorul toată seara. În acel moment era pe drum spre Liverpool să prindă nava de coastă, lăsându-i stăpânului său o înregistrare a tuturor plângerilor pe care deja le depusese în ceea ce privea Monte Doro, după cum atât de pitoresc își denumise noul munte. Acolo zăceau milioane – o avere incalculabilă. Iar între *Herr Doktor* și acea avere colosală era o viață pe care nu dorea s-o ia chiar în clipa aceea. Doctorul era celibatar iar femeile îl plictiseau. Cu toate astea, era pregătit să facă până și pasul final, dacă acest lucru i-ar fi asigurat fără dubiu acea avere excepțională. Mirabelle moartă – asta însemna o șansă; Mirabelle în viață și convinsă – asta i-ar fi multiplicat acea șansă de o sută de ori.

Deschise cartea pe care o citea la ultima pagină și scoase peticul împăturit de hârtie. Era o licență specială de căsătorie care fusese înregistrată cu strictețe la oficiul din Greenwich, încă din ziua în care fata începuse să-i fie angajată. Aceasta era a doua și cea mai puternică armă pe care o avea. Pe baza acelei hârtii ar fi putut fi căsătorit legal cu aproape o săptămână în urmă. Cel puțin avea o valabilitate de două luni, și doar cinci zile îl separau de momentul în care ar fi fost nevoit să ia o decizie. Dacă acest timp expira, Mirabelle ar fi putut să trăiască. Pe de altă parte, era o situație complet diferită dacă ar fi trebuit

să ucidă cu sânge rece o femeie pe care ar fi căutat-o întreaga poliție și de a cărei dispariție i s-ar fi legat numele, față de cealaltă metodă de a ucide, pe care el o prefera: masacrarea unor necunoscuți într-un spațiu aglomerat. Ea nu era încă pregătită pentru șarpe.

Împături hârtia cu grijă, o puse înapoi în carte și întoarse pagina, când auzi o bătaie ușoară în ușă care-l făcu să se ridice.

— Intră, Pfeiffer! Hai!

Ușa se deschise încet și un bărbat se strecură în încăpere. Văzându-l, Oberzohn bolborosi:

— Gurther! îngăimă el, oprindu-se să mai patruleze prin cameră.

Gurther zâmbi și dădu din cap, ochii lui rotunzi oprindu-se pe ciucurele de la tichia doctorului.

— Te-ai întors… fără succes?

— Cred că americanul e mort, *Herr Doktor,* replică bărbatul pe un ton detașat. Și atât de fenomenalul Pfeiffer este, de asemenea… mort.

Doctorul clipi de două ori.

— Mort? Cine ți-a spus așa ceva?

— L-am văzut. S-a întâmplat ceva… cu șarpele. Pfeiffer a fost mușcat.

Ochii bătrânului îl fixau cu tărie.

— Ca să vezi!, spuse acesta încet.

— A murit foarte repede… în felul obișnuit, articulă Gurther, care încă avea întipărit pe figură acel zâmbet tâmp.

— Ca să vezi!, zise din nou doctorul. Așadar totul a fost un eșec din care iese un american, care nu înseamnă nimic, și Pfeiffer care este foarte… mort.

— Dumnezeu Să-l aibă în pază!, replică Gurther, fără să-și ridice sau să-și coboare privirea. Și tot drumul de întoarcere m-am gândit la asta, *Herr Doktor* – cât de bine e că a fost Pfeiffer și n-am fost eu. Asta deși nu stau bine cu nervii.

— Ca să vezi!, spuse doctorul a treia oară, și-și ridică brațul.

Gurther își strecură degetele în buzunarul hainei și scoase la iveală o cutie de țigări din aur. Doctorul o deschise, se uită la cele cinci țigări care se aflau înăuntru și la cele două jumătăți ale portțigaretului lung care stăteau aranjate în locul lor, închise capacul dintr-o mișcare iute și puse cutia pe masă.

— Ce să mă fac cu tine, Gurther? Mâine poliția va veni și va scotoci prin toată casa asta.

— Există pivnița, *Herr Doktor.* E chiar confortabilă, aș prefera să stau acolo.

Gestul doctorului Oberzohn semăna cu mișcarea pe care o face un copil atunci când șterge tabla.

— Nu-i posibil, e ocupată, replică el. Trebuie să-ți găsesc un loc în care să stai. Privi meditativ în jur. Mai e barca, spuse.

Lui Gurther nu-i păli zâmbetul.

Barca însemna o barjă mică, care fusese ancorată la cheiul privat al companiei O&S și care ruginea acolo de câțiva ani, teren de joacă pentru șobolani și adăpost de restriște pentru cei fără casă. Doctorul pricepu ce era în mintea bărbatului.

— Poate fi confortabilă. Îți voi da niște gaz să omori șobolanii. Oricum, nu va trebui să stai acolo mai mult de cinci-șase zile.

— *Ja, Herr Doktor.*

— În seara asta poți să dormi în bucătărie. Nu cred că trebuie să ne așteptăm la…

Se auzi o bătaie puternică în ușa de la intrare. Cei doi se uitară unul la celălalt, dar Gurther rânjea în continuare.

— Cred că e poliția, spuse calm doctorul.

Se sculă în picioare, ridică partea de jos a sofalei masive, lăsând la vedere o cavitate adâncă în care Gurther se strecură, după care aranjă totul așa cum fusese la început. După ce făcu toate acestea, doctorul se îndreptă legănându-se către ușă și descuie.

— Bună dimineața, inspectore Meadows.

— Pot să intru? întrebă Meadows.

În spatele acestuia erau doi polițiști, dintre care numai unul era în uniformă.

— Doriți să mă vedeți? Desigur. Ținu ușa deschisă cu grijă și doar Meadows intră, urmându-l pe doctor către biroul acestuia.

— O vreau pe Mirabelle Leicester, spuse Meadows abrupt. A fost răpită din propria casă la primele ore ale dimineții, iar eu am informații conform cărora mașina în care a fost transportată a ajuns la această casă. Sunt și urme de cauciucuri în noroiul de-afară.

— Dacă sunt urme de mașină, atunci sunt ale mele, replică liniștit doctorul și apoi enumeră mărcile de mașini

pe care le posedă. Și mai e ceva, în legătură cu mașinile care se plimbă noaptea pe-aici. Eu am un bun simț al auzului, inspectore Meadows, și am auzit multe zgomote de mașină pe Hangman's Lane, dar niciunul la mine în curte. De asemenea, sunt sigur că nu ați venit aici ca să-mi povestiți despre fata răpită ci ca să-mi dezvăluiți cine e nenorocitul care mi-a incendiat depozitul. Asta mă așteptam de la dumneavoastră.

— Ce vă așteptați de la mine și ce-o să primiți, sunt două chestiuni extrem de diferite, replică Meadows, pe un ton neplăcut. Hai să dăm cărțile pe față, Oberzohn! Știm de ce o vrei pe fata asta! Tot complotul a ieșit la iveală. Tu crezi că o poți împiedica să ceară guvernului portughez reînnoirea concesiunii acordate în iunie 1912 tatălui ei.

Poate că doctorul Oberzohn o fi fost șocat că secretul său fusese descoperit, însă pe figura lui nu s-a văzut nimic. Nu i se mișca niciun mușchi.

— Despre aceste chestiuni nu știu nimic. E o fantezie, o poveste cu zâne. Și totuși, dacă vine de la dumneata, inspectore Meadows, înseamnă că e adevărat. Sau nu. Eu cred că ai fost amăgit de către criminalii din strada Curzon, oameni ai sângelui și ai crimei, ale căror caziere sunt binecunoscute. Dorești să-mi percheziționezi casa? E dreptul dumitale, spuse el făcând un gest larg cu mâna. Nu-ți cer mandatul. Din pod până-n pivniță, întreaga casă îți stă la dispoziție.

Nu fu deloc surprins când Meadows luă drept bun tot ceea ce spusese și, înaintând pe hol, își adună subordonații. Intrară în fiecare cameră pe rând, bătrânul bucătar și menajera daneză slabă de minte acceptând inspecția drept un eveniment obișnuit: și aveau toate motivele să facă așa, căci era a doua oară în două săptămâni când casa le era vizitată de polițiști.

— Acum aș vrea să arunc o privire în camera dumneavoastră, dacă nu vă supărați, spuse Meadows.

Privirea sa atentă fu atrasă de lada canapelei de lângă perete, iar faptul că doctorul se așezase acolo îi mări și mai mult suspiciunile.

— Aș vrea să mă uit și aici, vă rog, spuse.

Oberzohn se ridică iar detectivul trase capacul în sus. Înăuntru nu era nimic. Canapeaua era așezată lângă perete, iar în partea de jos a acestuia se afla o

ascunzătoare adâncă. Trecuse mult timp de când Gurther se rostogolise de partea cealaltă a peretelui fals.

— Vedeți… Nu e nimic, zise Oberzohn. Acum, poate că ați dori să vedeți și fabrica? Poate că printre stâlpii și grinzile arse aș putea ascunde ceva. Sau poate barja de la mal? Cine știe ce aș fi putut dosi acolo, printre șobolani?

— Ești aproape genial, spuse Meadows, iar eu nu zic că aș fi nici pe departe pe măsura dumitale. Însă în orașul acesta există trei bărbați care sunt! Voi fi sincer cu dumneata Oberzohn. Mi-aș dori să te duc acolo unde ai putea să ai parte de un proces corect, în concordanță cu legile acestei țări și voi ține piept, pe cât îmi stă în puteri, oricărui om care încearcă să ia legea în propriile mâini. Dar, indiferent dacă ești inocent sau nevinovat, nu mi-aș dori să fiu în pielea ta nici pentru toți banii din Angola!

— Și atunci? replică doctorul politicos.

— Renunță la fată și, după câte cred eu, jumătate din pericolul în care ești va dispărea. Ți-am spus, ești prea deștept pentru mine. E o prostie ca un ofițer de poliție să spună așa ceva, dar eu nu pot să apuc șarpele tău de coadă.

Sprâncenele bătrânului se arcuiră, revenind apoi la poziția inițială.

— Într-adevăr? replică acesta pe un ton plat. Și cam despre ce șarpe vorbiți?

Meadows nu mai spuse nimic. Lansase avertismentul iar dacă Oberzohn nu va ține cont de el, atunci acesta urma să fie cel care va pierde.

Nimeni nu se îndoia – iar el cel mai puțin dintre toți – că, în ciuda tuturor legilor făcute de oameni, independent de mașinăria justiției concepută de ingeniozitatea umană, pe Oberzohn îl aștepta o pedeapsă care nu fusese nicicând mai aproape.

CAPITOLUL 21
Registrul contabil

Era ora cinci dimineața când, stropit tot de noroi, automobilul Spanz se hurducăi afară din ceața și ploaia fină de pe dealurile Chiltern și intră în drumul principal spre Gloucester, oprindu-se cu o smucitură în fața fermei Heavytree. Manfred se repezi afară din mașină dar, chiar înainte să ajungă la ușă, mătușa Alma o deschise, iar acesta își dădu seama după figura ei că femeia nu dormise deloc în noaptea aceea.

— Unde e Digby? întrebă Manfred.

— A plecat să stea de vorbă cu șeful poliției, spuse Alma. Intră, domnule Gonsalez.

Leon era ud din cap până-n picioare; nu găseai nici măcar un centimetru pătrat uscat pe hainele sale. Cu toate astea, părea să fie plin de vechea lui bună-dispoziție, în timp ce tropăia pe hol încercând să-și dea jos greaua manta de ploaie.

— Și, bineînțeles, Digby n-a auzit nimic, George.

— Eu am cel mai ușor somn din lume și, cu toate astea, n-am auzit nimic, spuse Alma. Primul lucru pe care îl știu e că a urcat un polițist care mi-a bătut la ușă și mi-a spus că a găsit ușa de la intrare deschisă.

— Și niciun alt indiciu?

— Ba da, zise mătușa Alma. Intrară în sufragerie iar ea luă de pe masă o sticluță neagră care avea atașat un tub și un capac. Am găsit asta în spatele canapelei. Probabil că Mirabelle se întinsese acolo, pernele erau aruncate pe jos și, în timp ce se zbătea, a reușit să rupă tapițeria în locul ăsta.

Leon deșurubă capacul și, în timp ce gazul ieșea afară, mirosi.

— E noul gaz dentar, spuse el. Dar oare cum au reușit să intre? N-ați găsit vreo fereastră deschisă sau forțată?

— Au venit pe ușă, sunt convinsă de asta. Și mai era și o femeie împreună cu ei, spuse Alma mândră de sine.

— De unde știți?

— Trebuie să fi fost o femeie, explică mătuşa Alma. Mirabelle n-ar fi deschis uşa decât unei femei, fără să mă trezească pe mine sau pe domnul Digby.

Leon încuviință dând din cap, iar în ochii lui se zări o licărire.

— Evident, spuse.

— Şi am văzut şi o urmă de femeie pe culoar. Acum s-a uscat, dar încă o mai puteți observa.

— Am văzut-o deja, spuse Leon, e la stânga față de uşă, urma unui pantof ascuțit, cu toc de cauciuc. Domnişoara Leicester a deschis uşa unei femei, apoi au intrat bărbații, iar restul a fost floare la ureche. Nu poți să-l învinovățeşti pe Digby, spuse el, adresându-i-se lui Manfred.

Întotdeauna Leon lua apărarea agenților săi dar, de data asta, Manfred nu-l contrazise.

— Mă învinovățesc pe mine, spuse el. Poiccart m-a avertizat…

— Era aici, spuse mătuşa Alma.

— Cine, Poiccart? întrebă Manfred surprins iar Gonsalez îşi trase o palmă peste genunchi.

— Dar bineînțeles! Ce proşti putem fi! Trebuia să ne dăm seama de ce vulpea asta bătrână şi-a părăsit postul. Pe la ce oră era aici?

Alma le povesti toate detaliile vizitei.

— Înseamnă că a ieşit din casă imediat după noi, spuse Leon cu un rânjet amuzat, a prins trenul de cinci spre Gloucester, apoi cu taxiul până aici.

— Şi după asta? continuă Manfred.

Leon se scărpină pe bărbie.

— Mă întreb dacă nu s-o fi întors. Luă telefonul şi comandă o convorbire cu Londra. Dar, într-un fel, nu cred că a făcut-o. Aha, ia uite-l şi pe Digby, care arată de zici că aşteaptă să fie executat fără proces.

Şi, într-adevăr, polițistul pensionar apăru cu o figură amărâtă şi înduioşătoare.

— Nu ştiu ce veți crede despre mine, domnule Manfred…, începu acesta.

— Mi-am exprimat deja punctul de vedere asupra subiectului. George zâmbi şters. Nu dau vina pe dumneata, Digby. Să laşi singur un om, care pe deasupra mai fusese şi rănit înainte, fără întăriri, a fost un moment de nebunie. Nu mă aşteptam ca ei să se întoarcă atât de

curând. În orice caz, mă gândesc să pun patru oameni de azi înainte. Ați făcut niște cercetări?

— Sigur ca da, domnule. Mașina a trecut prin Gloucester foarte devreme dimineață și a luat-o pe drumul spre Swindon. Un polițist pe bicicletă a văzut-o și mi-a spus că, în spatele mașinii, a zărit un morman de pânză impermeabilă.

— Și niciun semn că ar fi urmărit-o cineva, cu vreo mașină sau vreo motocicletă? întrebă Manfred îngrijorat.

Poiccart se apucase, de curând, să meargă cu motocicleta.

— Nu, domnule.

— L-ai văzut pe domnul Poiccart?

— Da, tocmai se întorcea la Londra. Spunea că vrea să vadă locul cu pricina cu proprii săi ochi.

George fu dezamăgit. Dacă era vorba doar despre o vizită stârnită de curiozitate, absența lui Poiccart din oraș era cu totul explicabilă. Și nici n-ar fi avut cum să se întoarcă la ora la care îl sunaseră.

Mătușa Alma pregătise un mic dejun frugal și amândoi bărbații acceptară, recunoscători, să fie serviți, căci erau hămesiți. Erau chiar în mijlocul mesei când li se făcu legătura telefonică cu Londra.

— Tu ești, Poiccart?

— Eu însumi, se auzi glasul lui Poiccart. De unde mă sunați?

— Ferma Heavytree. Ai aflat ceva despre domnișoara Leicester?

Un moment de liniște.

— A plecat?

— Nu știai?

Alt moment de pauză.

— Oh, da, știam. De fapt, am însoțit-o o mare parte din drumul spre Londra, până în momentul în care vehiculul a intrat într-un refugiu de pe Great West Road. Meadows e aici. Tocmai s-a întors de la Oberzohn unde zice că n-a găsit nimic.

Manfred rămase o clipă pe gânduri.

— Ne vom întoarce puțin după ora nouă.

— Conduce Leon? veni replica seacă.

— Da… Și, în ciuda acestui aspect, ne vom întoarce pe la nouă.

— Individul ăsta are ceva împotriva felului meu de a conduce, spuse Leon după ce Manfred îi povesti

conversația. Eram sigur că despre el e vorba atunci când Digby ne-a spus despre mormanul de pânză impermeabilă din spatele mașinii. Iar „morman” nu e chiar o descriere greșită. Ai aflat dacă Poiccart a vorbit ceva cu domnișoara Leicester?

— Mda, a întrebat-o dacă crește ceapă în grădină, răspuns care l-a făcut pe Leon să hohotească pe mutește.

Micul dejun se terminase iar cei doi începuseră să se pregătească de plecare, când Leon întrebă pe neașteptate:

— Nu cumva domnișoara Leicester are vreo măsuță de scris, vreun birou personal?

— Sigur că da. În camera ei, replică Alma și-l conduse să-i arate vechea piesă de mobilier.

Leon deschise sertarele fără vreo urmă de remușcare, scoase câteva scrisori vechi și le deschise fără jenă iar apoi săltă capacul biroului. Înăuntru găsi câteva hârtii albe care purtau antetul fermei Heavytree dar și două foi care aveau numai semnătura ei în josul paginii. Alma îi spuse că ferma avea conturile bancare pe numele Mirabellei și, atunci când era nevoie să retragă numerar, regula spunea că trebuie să prezinte și o scrisoare care să ateste legalitatea operațiunii – era o practică încă obișnuită în vechile bănci din vestul țării. Apoi deschise un sertar pe care Leon nu putuse să-l urnească și-i arătă trei cecuri în alb, semnate de Mirabelle.

— Individul de la bancă mă știe de pe când eram atâtica, spuse Alma disprețuitor. Nu te-ai gândi că e nevoie de atâtea hârțoage.

Leon încuviință din cap.

— Aveți un registru contabil, nu-i așa?

— Desigur, replică Alma surprinsă. La registrul fermei vă referiți?

— Pot să-l văd?

Femeia dispăru și se întoarse cu un dosar subțire, căruia-i examina conținutul. Total nepotrivit, gândi Alma, ținând cont de toate neplăcerile prin care fusese nevoită să treacă și toată cooperarea de care dăduse dovadă.

— Asta e, spuse el. Acum, George, *en voiture*[3]!

— De ce ai vrut să vezi registrul contabil? întrebă Manfred după ce intrară pe drumul principal.

— Eu am o gândire comercială de la mama natură, veni replica nesatisfăcătoare. Și, George, să știi că rămânem fără benzină. Roagă-te ca și cum ai fi un cavaler

în armură să ne iasă-n cale o benzinărie în următoarele zece minute.

Dacă George chiar s-a rugat, atunci e cert că rugăciunea lui a fost ascultată: chiar în clipa în care motorul începuse să dea rateuri, reușiră să tragă în fața unei stații, de unde alimentară cu o cantitate de carburant mai mult decât îndestulătoare pentru a-i duce la destinație. Era exact ora nouă când mașina se opri în fața casei. Poiccart, care îi urmărea de la fereastra camerei lui George, zâmbi aspru la gestul impertinent al șoferului.

În spatele ușilor închise, cei trei începură să vorbească.

— Chestia asta mi-a dat peste cap toate planurile, spuse, într-un final, Leon. Dacă fata ar fi fost în siguranță, aș fi aranjat treburile cu Oberzohn încă din seara asta.

George Manfred își mângâia meticulos bărbia. Purtase, într-o vreme, un mic cioc tuns cu atenție, și nu scăpase niciodată de obiceiul de a se trage de barbă.

— Și noi gândim la fel. Ba, mai mult, chiar mă gândeam să procedăm în acest fel, spuse el cu seriozitate.

— Meadows e problema. Mi-aș fi dorit ca acest caz să se rezolve într-un fel sau în altul și ca Meadows să iasă din combinație în același timp. Nimeni nu vrea să-l pună într-o lumină proastă, dar situația este, în mod evident, foarte urgentă. Ar fi fost atât de ușor, spuse Leon cu o undă de regret în voce. Bineînțeles că, acum, e imposibil, până când fata nu e în siguranță. Dar, pentru ca asta să se întâmple – ridică din umeri – mâine prietenul Oberzohn trebuie să fie foarte obosit. Fără durere… doar o mare oboseală. Somn, comă… moarte după trei zile. E un om bătrân și nimeni nu vrea să-i facă pe cei în vârstă să sufere. Și nu e nicio suferință mai mare decât frica. Iar în ceea ce-l privește pe Gurther, vreau să aplicăm o metodă mult mai violentă, dar asta numai dacă nu ajunge Oberzohn înainte la el. Sincer, îmi doresc să o facă.

— Asta-i ceva nou pentru mine. Care-i treaba cu Gurther? întrebă Poiccart.

Manfred îl puse la curent.

— Leon are dreptate de data asta, confirmă Poiccart. Se ridică de la masă și descuie ușa. Dacă vreunul dintre voi dorește să doarmă, să știți că aveți camerele pregătite, draperiile trase, iar eu vă voi trezi la o anumită oră.

Însă niciunul dintre ei nu intenționa să se culce. În acea dimineață George trebuia să se întâlnească cu un

client, un individ cu o poveste extrem de bizară, iar Leon vroia să-și regleze carburatorul mașinii. Așa că amândoi hotărâră că vor trage câte un pui de somn în acea după-amiază.

Clientul ajunse la scurt timp după discuție. Poiccart îl primi și-l puse să aștepte în sufragerie, timp în care îi anunță venirea.

— Cred că ăsta e tipul cu haremul, spuse și coborî scările să-l întâmpine pe vizitator.

Era un bărbat cu o înfățișare comună, care purta o mustață lată, blondă, și avea o bărbie îngustă.

— Debil sau degenerat, sugeră Poiccart.

— Probabil, puțin din amândouă, decretă Manfred în timp ce majordomul îi anunță intrarea.

Insul intră nervos în cameră și se așeză în partea opusă lui Manfred.

— Am încercat să vă găsesc la telefon noaptea trecută, dar nu mi-a răspuns nimeni, se plânse el.

— Biroul meu e deschis de la ora zece până la două, spuse cu voioșie George. Iar acum, vă rog, îmi mai povestiți o dată istoria asta a surorii dumneavoastră?

Bărbatul se lăsă în scaun, își prinse genunchii cu mâinile și începu, cu o voce cântată, să recite ca și cum ar fi învățat pe dinafară.

— Noi trăiam în Turcia. Tatăl meu era negustor la Istanbul, iar sora mea, care a făcut şcoala în Anglia, de unde a căpătat niște idei extraordinare, a revenit la noi fiind o foarte violentă susținătoare a turcilor. Ea e o fată foarte frumușică, și ajunsese să aibă cunoștințe printre cele mai bune familii din Turcia, deși atât eu, cât și tata, eram cu totul împotrivă ca ea să umble cu astfel de oameni. Într-o zi, s-a dus la Hymer Pașa și, în noaptea aceea, nu s-a mai întors acasă. Ne-am dus la casa acestuia a doua zi și am întrebat de ea, dar ni s-a spus că plecase în jurul orei patru. Am fost apoi la poliție care, după ce au investigat cazul, ne-au relatat că fusese văzută urcând la bordul unui vas cu destinația Odessa, în aceeași noapte. N-am mai văzut-o de zece ani până în ziua în care am ajuns la Clubul Gringo, un mic local în East End – nu de mare clasă, mă înțelegeți, dar foarte bine pus la punct. Era un spectacol de cabaret după miezul nopții și, cum stăteam eu acolo, gândindu-mă să plec acasă – foarte plictisit, mă înțelegeți, căci lucrurile de genul ăsta nu mă prea atrag – văd deodată o fată ieșind de după o draperie.

Era îmbrăcată în cadână și a început să danseze. Chiar în mijlocul dansului vălul i-a alunecat de pe față. Era Marie! M-a recunoscut imediat și s-a repezit după draperii. Am încercat să ajung la ea dar m-au tras înapoi.

— Ați fost la poliție?

Bărbatul negă din cap.

— Nu. Ce folos să merg la poliție? replică pe un ton monoton. Mi-a ajuns cât am avut de-a face cu ei la Istanbul și m-am gândit că aș putea face rost de un altfel de ajutor. Iar apoi cineva mi-a povestit despre dumneavoastră și… Iată-mă! Domnule Manfred, chiar e imposibil pentru dumneata să-mi salvezi sora? Sunt perfect convins că o țin acolo împotriva voinței ei.

— La Clubul Gringo? întrebă Manfred.

— Da, dădu din cap bărbatul.

— O să văd ce pot face, spuse George. Poate că eu și prietenii mei vom trece pe-acolo și vom băga un ochi într-o seară. Iar, în timpul ăsta, dumneata te vei duce înapoi la prietenul dumitale, doctorul Oberzohn, și-i vei spune că ți-ai jucat rolul iar eu mi-l voi juca pe al meu, nu-i așa? Povestioara dumitale o s-o trec în colecția mea de *istorii neplauzibile*!

Atinse un clopoțel iar Poiccart intră.

— Condu-l pe domnul Liggins afară, te rog. Nu-l răni, s-ar putea chiar să aibă o soție și câțiva copii, deși mi se pare extrem de puțin plauzibil.

Vizitatorul o țâșni din cameră de parcă ar fi fost atins cu biciul.

Abia se închisese ușa după el și Poiccart îl chemă pe Leon din camera lui.

— Fiule, George vrea ca omul ăsta să fie judecat, spuse. Leon se uită pe furiș cum se retrăgea victima tiraniei turcești.

— Nu-i greu, replică el. Are platfus.

Poiccart se întoarse în camera de primire.

— Cine-i ăsta?

— Habar n-am. Fie l-a trimis Oberzohn, fie prietenul Newton, ideea generală fiind să ne adune pe toți la Clubul Gringo – care mi-e destul de cunoscut, de altfel – pentru o seară agreabilă. Ce actor prost! N-avea pic de simțire! N-aș fi deloc surprins dacă Leon ar afla lucruri foarte interesante despre el.

— A mai fost pe-aci, nu-i așa?

Manfred aprobă din cap.

— Da. Cu o zi după ce a venit Barberton. În fine, i-am văzut scrisoarea a doua zi dimineață și l-am întâlnit pentru câteva clipe în timpul acelei zile. Al naibii Oberzohn! Ce diavol nenorocit! Îi pune pe toți în mișcare deodată și, normal, are dreptate. Un general bun nu atacă numai cu un pluton, ci cu o întreagă armată, cu toate forțele de care dispune, știind că, dacă nu reușește să străpungă liniile inamice într-un punct, are șanse mari să o facă în altă parte. E o chestie foarte interesantă, Raymond, că, în momentele astea, probabil că sunt vreo douăzeci de agenții separate și independente care lucrează împotriva noastră. Și multe dintre ele habar n-au că eforturile lor sunt duplicate de altcineva. Ăsta-i stilul lui Oberzohn, întotdeauna a fost așa. În felul ăsta a organizat el revoluții și a pus la cale rebeliuni religioase.

După ce făcu baie și se schimbă, Manfred le spuse despre intenția lui de a telefona în Chester Square.

— Ard de nerăbdare s-o reîntâlnesc pe Joan Newton, chiar dacă și-a revenit la starea ei normală de Joan Smith.

Domnișoara Newton nu e acasă, îi spuse servitoarea atunci când sună la ușă. Dar poate și-ar dori să-l vadă pe domnul Montague Newton, care, nu numai că era acasă, dar abia aștepta ca el să sune, pentru că, dacă putem spune adevărul, tocmai își văzuse inamicul apropiindu-se.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, murmură Manfred, și fu condus în splendidul salon al domnului Newton.

— Păcat de Joan, spuse domnul Newton lejer. A plecat pe continent chiar în dimineața asta.

— Fără pașaport? zâmbi Manfred.

O mică scăpare din partea lui Monty, dar cum oare putea Manfred să știe că, abia cu o săptămână în urmă, autoritățile refuzaseră înnoirea pașaportului, pretextând niște iregularități în acte? Insinuarea fusese că alte persoane în afară de ea circulaseră spre și dinspre Europa înarmate cu acest document de identitate.

— Nu e nevoie de pașaport pentru Belgia, minți el senin. Oricum, toată chestia asta cu pașaportul e puțin depășită. Nu mai suntem în război.

— Tot timpul suntem în război, spuse Manfred. Pot să iau loc?

— Desigur. Vreți o țigară?

— Să văd înainte marca, spuse Manfred precaut, iar bărbatul din fața sa izbucni într-un hohot de râs de parcă

ar fi auzit un banc extraordinar.

Vizitatorul declină oferta din tabacheră, în schimb luă o țigară din cutia de pe masă.

— Ei, și Jane a plecat în marea călătorie? întrebă pe un ton agreabil Manfred.

— Jane e absolut extenuată și vrea să se odihnească.

— Păi, și la Aylesbury nu era bine?

Observă grimasa de neplăcere de pe fața bărbatului la auzul numelui centrului de detenție pentru femei, dar acesta își reveni aproape instantaneu.

— Nu e destul de departe și mi s-a spus că prin jur sunt niște oameni foarte ciudați. Nu, s-a dus la Bruxelles, apoi la Aix-la-Chapelle iar apoi, probabil, la Spa. Nu cred că o voi revedea mai devreme de o lună sau două.

— A fost dis-de-dimineață la ferma Heavytree, spuse Manfred, loc în care erai și dumneata. Ați fost văzuți și recunoscuți de către un prieten de-al meu, domnul Raymond Poiccart. Ați plecat de-acolo către casa lui Oberzohn într-o camionetă Ford.

Monty Newton nu-și trăda panica nici măcar printr-o mișcare a pleoapelor.

— Asta-i o cacealma, replică el. N-am părăsit această casă azi noapte. Ce s-a întâmplat la Heavytree?

— Domnișoara Leicester a fost răpită. Ești surprins, aproape agitat, din câte observ.

— Și credeți că am ceva de-a face cu chestia asta? întrebă Monty pe un ton plat.

— Da, iar poliția îmi împărtășește punctul de vedere. Un mandat provizoriu pentru arestarea dumitale a fost emis în dimineața asta. M-am gândit că trebuie să știi.

În acea clipă bărbatul se dădu un pas înapoi, din roșie, fața îi deveni brusc albă și, apoi, imediat, stacojie. Manfred râse ușor.

— Ai conștiința încărcată, Newton, spuse el, iar asta înseamnă că ești, deja, la jumătatea drumului pentru a fi arestat. Unde e Jane?

— A plecat din țară, sincer.

Newton fusese complet bulversat de cacialmaua câștigătoare a lui Manfred și își pierduse stăpânirea de sine.

— Că e cu Mirabelle Leicester, sunt sigur, spuse Manfred. Te-am avertizat de două ori și nu mai e cazul s-o fac și a treia oară. Nu știu cât de adânc ești implicat în crimele șarpelui: jurații vor decide asta, mai devreme sau

mai târziu. Dar pot să-ți spun că, în șase ore de la momentul în care aflu că domnișoara Leicester a avut de suferit, ești un om mort. Știi că ăsta-i adevărul, nu-i așa?

Manfred rostise aceste cuvinte cu foarte multă seriozitate.

— Ți-e mult mai frică de noi decât de lege și, aici, ai dreptate, căci noi nu ne lăsăm oamenii la voia întâmplării și a inteligenței unor jurați. Din partea noastră vei avea același proces pe care l-ai avea de la un judecător care cunoaște toate faptele. Și nu te poți pune cu un judecător englez, Newton.

Își reluă zâmbetul și ieși din încăpere. Fred aștepta la îndemână, pe hol, totuși la o distanță respectuoasă față de ușă, și îl conduse spre ieșire într-o oarecare grabă.

Monty Newton își întoarse capul și apucă să mai zărească o imagine scurtă a omului pe care-l ura – îl ura mai mult decât pe Leon Gonsalez – după care își chemă aspru servitorul.

— Vino aici, spuse, iar Fred se supuse. Vor veni pe rând să pună întrebări și vreau să știi ce trebuie să le spui. Domnișoara Joan a plecat în dimineața asta în Europa, la opt și un sfert. Se află fie la Bruxelles, fie la Aix-la-Chapelle. Nu știi exact la ce hotel stă dar vei afla. Ți-e clar?

— Da, domnule.

Fred privea în gol prin cameră.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Mă întreb unde e ceasul.

— Ceasul?

Abia în acea clipă Monty Newton îl auzi și el – era tic-tacul unui ceas ieftin – iar chipul îi deveni livid.

— Găsește-l, spuse el răgușit și, chiar în timp ce rostea cuvântul, ochii îi căzură asupra unei cutiuțe negre care fusese împinsă în spatele biroului. Bâjbâi spre ușă, urlând de groază.

Trecătorii din Chester Square văzură ușa trântită la perete și doi bărbați fugind de-a lungul străzii. Iar micuțul ceas american pe care Manfred îl cumpărase cu câteva zile mai devreme continuă să bată secundele, lucru pe care îl făcea, cu voioșie, chiar și atunci când experții poliției au reușit să deschidă cutiuța. Era gluma cea mai veche a lui Manfred, gluma pe care n-a ratat-o niciodată.

CAPITOLUL 22
În pivniță

Era imposibil ca Mirabelle Leicester să nu-și dea seama de pericolul în care se afla. De ce provocase ostilitatea lui Oberzohn, în ce scop era acest om atât de nerăbdător să o țină sub observația lui, nici măcar nu putea să ghicească. Fusese o ușurare să se trezească de dimineață și să o găsească pe Joan dormind în aceeași cameră. Deși avea atâtea motive să nu aibă încredere în ea, era ceva în fata asta cu chip de păpușă care o atrăgea.

Joan stătea întinsă pe pat, complet îmbrăcată, iar, când patul scârțâi, se întoarse și se ridică, așezându-și fusta.

— Ei, cum îți place noua casă? întrebă ea, încercând să pară jovială, deși era ultimul lucru pe care îl simțea, în ciuda asigurărilor lui Monty.

— Am avut zile și mai bune, răspunse Mirabelle rece.

— Sunt convinsă, spuse Joan întinzându-se și căscând. Apoi, deschizând unul dintre dulapuri, luă o lopățică de cărbune și o aruncă în sobă, închizând ușa de metal. Asta e treaba mea, spuse ea cu umor, să-ți țin de cald.

— Cât timp am să fiu ținută aici?

— Cinci zile, veni răspunsul surprinzător.

— De ce cinci? întrebă Mirabelle curioasă.

— Nu știu. Poate îți vor spune ei, spuse Joan.

Băgă un ștecher într-o priză de pe perete și aprinse mica flacără electrică. Dispăru și se întoarse cu un ceainic pe care îl fixă pe inelul metalic de deasupra.

— N-avem cea mai bună priveliște, dar mâncarea e bună, spuse Joan cu o veselie despre care Mirabelle nu fu convinsă că nu e forțată.

— Te-ai înhăitat cu oamenii ăștia, bineînțeles… cu doctorul Oberzohn și Newton?

— Domnul Newton, o corectă Joan. Da, sunt logodnica lui. Ne vom căsători când lucrurile vor fi mai în regulă, spuse ea vag și n-ai de ce să fii supărată pe

mine pentru că i-am ajutat să fii adusă aici. Monty mi-a spus totul despre chestia asta. Nu-ți vor face niciun rău.

— Atunci de ce…?, începu Mirabelle.

— Îți va spune el, o întrerupse Joan, mai devreme sau mai târziu. Bătrânul sau, sau… ei bine, Monty nu e băgat în asta, doar îl servește pe Oberzohn.

Cu un singur lucru Mirabelle putea fi de acord: era o pierdere de timp să o incrimineze și să-i reproșeze fetei întemnițarea ei. În fond, Joan nu-i datora nimic și fusese, încă de la început, un instrument folosit pentru capturarea ei. Ar fi fost la fel de logic ca și cum un condamnat i-ar fi cerut socoteală paznicului de la închisoare.

— Cum ai ajuns să faci așa ceva? spuse Mirabelle urmărind-o pe Joan în timp ce făcea ceai.

— De unde ai scos-o pe asta? Cum adică cum am ajuns? întrebă Joan. Dacă-ți imaginezi că-mi petrec viața supraveghind femei, mai ai de ghicit. Ești speriată, nu?

Se uită la Mirabelle și aceasta dădu din cap.

— Nu chiar.

— Eu aș fi, se confesă Joan. Vrei lapte condensat? Nu avem altfel de lapte. Da, m-aș zvârcoli pe sub masă, știind ce-i poate pielea lui Oberzohn.

— Dacă aș fi Oberzohn, spuse Mirabelle energică, m-aș ascunde într-o gaură de șarpe, unde Cei Patru Justițiari să nu mă găsească.

— Cei Patru Justițiari! pufni fata și se schimbă la față. Nu sunt ei cei care l-au biciuit pe Gurther?

Mirabelle nu auzise de asta, dar le dădu credit printr-o mișcare din cap.

— Chiar așa? Și Gurther știe că ei sunt prietenii tăi? întrebă ea cu subînțeles.

— Nu-l cunosc pe Gurther.

— E bărbatul cu care ai dansat în seara aia… Lordul… Am uitat ce nume i-au dat. Pentru că, dacă știe, draga mea, spuse ea rar, ai doi oameni la care ar trebui să fii extrem de atentă. Gurther e pe jumătate nebun. Monty tot timpul spune asta. Se și droghează și sunt momente în care ai spune că nu e om deloc, ci mai degrabă un lup de cea mai joasă speță. Mi-e frică de el, recunosc. Și, oricum, nu mai sunt cei Patru Justițiari, o luă ea pe departe. De câțiva ani nu mai sunt decât trei, făcu ea o paranteză. Unul dintre ei a fost ucis la Bordeaux. Ăla e un oraș în care nu mi-ar plăcea să fiu omorâtă, spuse Joan ireverențios.

Se lăsară câteva momente de liniște, timp în care ea deschise o cutie închisă etanș din care scoase o prăjitură mică, pe care o tăie în felii.

— Cum sunt ei? întrebă. Evident, momentele de tăcere fuseseră umplute cu gânduri despre bărbații de pe Strada Curzon. Monty spune că sunt doar o cacealma, dar nu sunt sigură că îmi spune totul. E atât de speriat că m-a pus să-i sun și să mă întâlnesc cu ei, și asta doar pentru că i-au dat un ordin, ceea ce nu prea e în firea lui Monty. Au omorât oameni, nu-i așa?

Mirabelle aprobă din cap.

— Și au scăpat? Trebuie să fie foarte deștepți. Joan era copleșită de admirație. De unde fac rost de bani?

Asta era o temă de interes pentru Joan întotdeauna.

Când fata îi explică, fu extrem de impresionată. Că omorau și scăpau cu asta, era minunat; dar dacă mai făceau și milioane pe deasupra, asta îi plasa deja într-o categorie aparte.

— Nu te vor găsi niciodată aici, spuse Joan. Nimeni nu știe de pivnița asta. Aici, pe vremuri, lucrau opt bărbați, iar acum sunt toți morți. Mi-a spus Monty. Mi-a zis că locul ăsta e sub nivelul canalului, iar Oberzohn îl poate inunda în cinci minute. Monty crede că bătrânul avea de gând să facă aici o fabrică de celuloză.

— Cum adică o fabrică de celuloză? întrebă Mirabelle cu gura căscată.

— Pentru bani falși… Făcături… Țepe. Nu treabă englezească, ci continentală. Avea de gând să facă toate astea, dacă lucrurile ar fi luat-o rău în jos, dar, bineînțeles, tu faci diferența.

Mirabelle își puse cana jos.

— Se așteaptă să facă bani cu mine? spuse ea, încercând să nu izbucnească în râs.

Fata dădu din cap solemn.

— Are senzația că sunt bogată?

— E sigur.

Și Joan era foarte sigură. Tonul ei spunea clar acest lucru.

Mirabelle se așeză pe pat, pe moment prea uimită să mai scoată vreo vorbă. Situația ei financiară nu era niciun mister. I se lăsase o sumă anuală și, cu ceea ce producea ferma, reușea să o scoată la capăt. Tocmai faptul că ferma nu aducea niciun profit o adusese la Londra pentru noua slujbă. Alma avea și ea o alocație mică. Ferma era

proprietatea ei, dar în afară de asta nu mai avea nimic. Și nici nu era vreo posibilitate că ea să moștenească ceva. Tatăl ei fusese un om sărac și își finanțase excursiile științifice prin diverse părți ale lumii cu ajutorul asociațiilor științifice din care făcea parte. Câștigurile lui literare erau neglijabile. Cartea lui se vânduse doar în câteva exemplare. Putea să-și facă arborele genealogic până la șapte generații în urmă. Își știa mătușile și unchii, dar, niciunul dintre ei, așa cum, de obicei, se-ntâmplă prin cărți, nu fusese în America și nu făcuse vreo avere uriașă.

— E absurd, spuse. Nu am niciun ban. Dacă domnul Oberzohn cere răscumpărare pentru mine, trebuie fie mai mică de o sută!

— Recompensă pentru tine? spuse Joan. Nu înțeleg. Dar ești putred de bogată, eu știu asta. Monty așa spune, iar el nu m-ar minți.

Mirabelle era extrem de uimită. Era aproape imposibil ca un om ca Oberzohn cu inteligența și sursele de informare pe care le avea la dispoziție să facă o asemenea confuzie. Cu toate astea, Joan părea extrem de sigură.

— Cred că m-au confundat cu altcineva, spuse ea, dar Joan nu răspunse. Stătea ascultând ceva, iar ochii ei erau ațintiți către ușa de fier care despărțea apartamentul de restul pivniței. Auzise scârțâitul trapei deschizându-se și sunetul unor pași pe scări.

Mirabelle se ridică în momentul în care Oberzohn intră. Purta haina lui de seară, jobenul era așezat în vârful capului, iar cizmele Wellington pe care și le trăsese în picioare erau pline de noroi. Asta ar fi făcut-o cu siguranță să râdă, în alte circumstanțe. O salută cu o mișcare rigidă din cap.

— Ați dormit bine, grațioasă doamnă? întrebă el și, spre amuzamentul ei, îi luă mâna rece în palma lui și o sărută.

Simți aceeași repulsie pe care o simțise în seara dansului, când Gurther i se adresase în același fel.

— E un loc plăcut și pentru tineri și pentru bătrâni. Se uită de jur împrejurul camerei cu satisfacție. Aici aș fi mulțumit să-mi petrec viața, citindu-mi cărțile și cugetând, dar, ce să-i faci? Își desfăcu mâinile și ridică din umeri. Sunt un om de afaceri cu nenumărate interese în toate colțurile lumii. Sunt bogat, mai mult decât îți poți

dumneata imagina! Am depozite în toată lumea și mii de bărbați și femei figurează pe statul meu de plată.

De ce îi spunea ei toate astea, se întrebă ea, înșirând toate datele cu o voce monotonă. Cu siguranță că nu venise să o impresioneze cu situația lui financiară solidă.

— Nu mă interesează prea tare afacerile dumneavoastră, domnule Oberzohn, spuse. Aș vrea doar să știu de ce sunt reținută aici. Cu siguranță, dacă sunteți atât de bogat, nu aveți nevoie de vreo răscumpărare pentru mine.

— Răscumpărare? fruntea lui se mișcă de sus în jos. Asta e o prostie. Asta v-a spus ea? și arată spre fată, în timp ce fața lui se întunecă.

— Nu, am presupus, spuse Mirabelle repede, încercând să nu-și pună companioana într-o lumină proastă.

— Nu vă țin pentru răscumpărare. Vă țin, minunată doamnă, pentru că îmi sunteți dragă ochilor. Nu a zis Heine că frumusețea unei femei este sedativul sufletului? Ar trebui să citiți Heine: e frivol, dar printre toate lucrurile stupide pe care le scrie, se mai găsesc și câteva gânduri deștepte. Acum, minunată doamnă, vă rog să-mi spuneți, aveți tot ceea ce vă trebuie?

— Vreau să ies, spuse ea. Nu pot să stau în subteran fără ca sănătatea mea să nu fie pusă în pericol.

— Veți pleca în curând. Se aplecă rigid, din nou, și își târșâi picioarele pe podea îndreptându-se spre sobă. În spatele acestuia erau două cutii acoperite cu postav, iar pe una dintre ele o ridică cu mare grijă. Aici sunt secrete în care n-ar trebui să intri, spuse el în engleza lui ciudată. Cel mai puternic element chimic, cu o putere colosală. Un ignorant care ar atinge asta l-ar face să explodeze, înțelegi dumneata?

I se adresase lui Mirabelle care nu înțelesese, dar nici nu comentă în vreun fel.

— Trebuie ținute la cald pentru un motiv. Una o iau, una rămâne. Să nu atingi asta, ne-am înțeles? Ți-a spus buna mea prietenă? Ochii i se opriră asupra lui Joan.

— Am înțeles, spuse Joan. Ascultă, Oberzohn! Eu când ies la plimbare? Locul ăsta mă calcă pe nervi deja.

— Diseară te vei plimba cu această minunată doamnă. Eu însumi vă voi însoți.

— De ce sunt aici, domnule Oberzohn? întrebă Mirabelle din nou.

— Ești aici pentru că ești în pericol, spuse Oberzohn ținând cutia verde sub braț. Ești într-un mare pericol. Dădea din cap la fiecare cuvânt. Sunt anumiți bărbați, de cea mai joasă speță, care au un plan în legătură cu viața ta. Sunt infractori șireți și deștepți, dar nu ca doctorul Oberzohn. Ca să nu cădeți în mâinile lor, de asta vă țin aici, tânără domnișoară. Bună dimineața.

Se mai aplecă încă o dată rigid și ieși. Ușa de fier zornăi în urma lui. Îl auziră urcând scările, auziră și zgomotul trapei care căzu și sunetul pe care Joan știa că-l face butoiul de ciment care era rostogolit deasupra trapei.

— Drăguț domn, nu? spuse Joan amar. El și chimicalele lui! Se zgâi la cutia care rămăsese. Dacă aș fi sigură că nu explodează, aș sparge-o în mii de bucățele, spuse ea.

Mai târziu, îi povesti prizonierei despre obsesia lui Oberzohn. Cum își folosea timpul și banii în căutarea elixirului vieții.

— Monty crede că-l va găsi, spus ea serioasă. Știi că bătrânul a fiert, o dată, un bou întreg până a încăput într-o ceșcuță? Era, pe vremuri, un rege în Europa, am uitat cum îl chema, care făcuse aceeași chestie, numai că nu așa de puternică. Monty spune că Oberzohn nu mănâncă niciodată. Doar o linguriță din licoarea lui și gata, pentru tot restul zilei. Și Monty mai spune…

Tot restul acelei dimineți îngrozitoare fata auzi, fără să asculte, vorbele înțelepte și faptele istețe ale lui Monty. Din când în când ochii ei se opreau asupra cutiei care conținea cea mai puternică substanță chimică și se întreba dacă, în cel mai rău caz, ar fi fost justificat să se folosească de aceste forțe îngrozitoare pentru a-și salva sufletul.

CAPITOLUL 23
Curierul

Elijah Washington sosise la Londra pentru o consultație. Cu excepția unei contuzii vineții sub ochiul drept nu avea nimic mai grav, în urma experienței sale îngrijorătoare.

Leon Gonsalez îl condusese prin oraș iar, pe drum, bărbatul masiv își exprimase opiniile legate de mușcătura de șarpe care erau extrem de interesante pentru bărbatul de la volan.

— Mi-am dat seama de următorul lucru: nu există niciun șarpe. Ce se întâmplă de fapt este că băieții ăștia au extras venin de șarpe – și asta e ușor, pui un șarpe veninos să muște ceva moale – și au înmuiat în venin o săgeată sau un ac. Am mai văzut asta în Africa, mai ales în zona Ituri și e foarte întâlnit și în America de Sud. Tipul doar îl aruncă sau trage cu ceva și locul unde săgeata atinge, are imediat venin de șarpe.

— E o teorie excelentă, spuse Leon. Doar că nu au fost găsite nici vreo săgeată și nici vreun ac. A fost primul lucru pe care poliția l-a căutat în cazul brokerului. Au cercetat locul pentru câteva zile. Și la fel s-a întâmplat și în cazul vagabondului, a funcționarului de bancă și în cazul lui Barberton. O săgeată s-ar fi înțepenit și ar fi rămas în haine sau pe lângă locul unde victima a fost doborâtă. Asta cum îți explici?

Domnul Washington admise cu sinceritate că nu poate să explice acest lucru, iar Leon chicoti.

— Eu pot, spuse. De fapt, chiar știu cum au procedat.

— Pe toți șerpii! șopti Washington uimit. Și atunci de ce nu anunți poliția?

— Poliția știe acum, spuse Leon, că nu e o mușcătură de șarpe, e o otrăvire cu nicotină.

— Cum vine asta? întrebă bărbatul uimit, dar Leon ținu gluma pentru el.

După o discuție care durase cam toată noaptea în care îl aduseseră pe Washington de la Rath Hall, ajunseseră la o concluzie. Pe drum, Leon îi sugerase finuț

că Cei Trei Justițiari au o misiune pentru el și că sperau că va accepta.

— Ești un tip prea în regulă ca să fii pus într-o situație atât de periculoasă, spuse. Și chiar dacă nu ai fi, tot nu aș putea să-ți pun viața în pericol. Ce vreau eu să-ți propun nu e chiar floare la ureche.

— Ascultă, spuse domnul Washington, energic. Nu mai vreau niciun șarpe – cel puțin nu șerpi de felul ăsta! Am mai avut parte de dureri, dar niciodată de felul ăsta! Știu că a fost venin de șarpe, dar tare mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe șerpișorul ăla care produce sortimentul care mi-a fost servit mie, și poate am să mă răzgândesc dacă mai vreau să-l colecționez viu!

Leon îl aprobă în tăcere și, în următoarele momente, evită o mașină de pe o parte a drumului, cărutul unui brutar pe cealaltă parte și o femeie care mergea aiurea pe stradă, aparent cu nicio altă intenție decât cea de a-și căuta o moarte prematură.

— Pff, spuse domul Washington în timp ce mașina aluneca pe strada murdară. Nu știu dacă ești un șofer bun sau, pur și simplu, te iubește Cel de sus.

— Amândouă, spuse Leon când reuși să îndrepte mașina. Toți șoferii buni sunt așa. Apoi, continuă:

— E chiar venin de șarpe, domnule Washington. Venin tratat de un om care știe arta concentrării elementelor nocive și extragerea componentelor inofensive. Teoria mea este că sunt adăugați ceva alcaloizi și cred că e o combinație de două otrăvuri. Dar ai dreptate când spui că niciun animal nu poate produce acest suc mortal. Și, dacă asta are vreo importanță pentru tine, să știi că suntem gata să-ți dăm un certificat de imunitate la șerpi!

— Nu îmi mai doresc vreo experiență de genul ăsta, îl avertiză Elijah Washington, dar Leon schimbă conversația și vorbiră despre starea carosabilului și despre problemele din trafic.

Nimeni nu auzise și nici nu văzuse nimic în legătura cu Mirabelle, iar activitățile lui Meadows se concentrară pentru moment pe ancheta care-l privea pe Barberton. Acum, de fiecare dată când ajungea la Scotland Yard, trecea printr-o mare de reporteri avizi de știri și noi informații. Moartea lui Barberton era în continuare subiectul cel mai vânat din ziare: vechea teamă de șarpe reînviase și, într-o oarecare măsură, se intensificase. Nu

era ziar în care editorul să nu comenteze activitatea sau, mai bine spus, lipsa de activitate a poliției. „Oare au intrat”, spunea sarcastic unul dintre corespondenți, „sub influența hipnotică a ochilor șarpelui?” „Nu ar putea ei – se întreba un altul – să renunțe la prinderea vitezomanilor de pe strada Lingfield și să-și pună la treabă creierele pentru a elucida misterul care a cauzat îngrijorare în fiecare locuință din Londra?” Crima lui Barberton era cârligul de care-și agățau noile viziuni toți maniacii care scriau scrisori, iar domnul Meadows nu era cel mai fericit polițist în această perioadă.

— Unde e Lee? întrebă Washington când intrară pe strada Curzon.

— E în oraș în acest moment, dar îl mutam în nordul Angliei, deși nu cred că mai e în pericol, acum că scrisorile lui Barberton sunt la noi. Ieri l-ar fi omorât tocmai ca să preîntâmpine ca noi să le obținem. Astăzi, cred că el nu mai are nicio relevanță în ochii lui Oberzohn și al companiei. Gata, am ajuns!

Domnul Washington ieși greoi și fu primit imediat de valet. Cei trei bărbați urcară sus, unde George Manfred se lupta din greu cu un aspect al problemei. Nu era singur. Digby, cu capul înfășurat în bandaje, stătea nefericit pe marginea unui scaun și răspunse salutului vesel al lui Leon cu un zâmbet jalnic.

— Îl trimit pe Digby să țină sub observație casa lui Oberzohn. Și vreau să cerceteze în special barca aia veche a lui.

Se referea la o barjă veche, care zăcea în noroiul din capătul debarcaderului privat al lui Oberzohn. De la canal era un șenal navigabil strâmt care dădea spre terenurile fabricii. Era atât de lung de când fusese ridicată consola podului care acoperea intrarea, astfel încât localnicii vedeau podeaua podului ca făcând parte din canal. Dar, în spatele porților verzi de apă, era un doc îndeajuns de mare încât să poată ancora o barjă, iar aici, de câtiva ani, o navă veche rămăsese în noroi, transformându-se în loc de vânătoare pentru șobolani și loc de dormit pentru vagabonzii disperați.

— Barja nu poate fi mutată. Deja m-am informat asupra acestui lucru, spuse Leon.

— Știu că așa pare, dar vreau să facem o cercetare, replică Manfred. Înțelegi că asta e o treabă de noapte, și l-am rugat pe Meadows să-l anunțe pe inspectorul local că

vei fi la treabă – nu vreau să mă scoale nimeni din pat ca să vin să te identific la poliția din Peckham. Nu e o slujbă foarte veselă, dar vei putea să ți-o faci mai palpitantă cercetând împrejurimile. Nu știu dacă fabrica va fi foarte interesantă, dar casa va fi cu siguranță o ocazie de a studia profitabil natura umană.

— Sper să mă descurc mai bine de data asta, domnule Manfred, spuse Digby întorcându-se să plece. Și, dacă nu vă supărați, am să plec pe zi să arunc o privire asupra locului. Nu vreau să o dau în bară și de data asta.

George zâmbi în timp ce dădea mâna cu bărbatul.

Până și domnul Gonsalez face greșeli, spuse el malițios, iar Leon se arătă jignit.

Manfred aranjă niște hârtii pe biroul său și le puse într-un sertar, așteptându-l pe Poiccart să se întoarcă. Când sosi spuse:

— Acum, domnule Washington, îți vom spune ce dorim să faci. Vrem să duci o scrisoare la Lisabona. Leon probabil că ți-a spus în mare despre ce s-ar putea întâmpla, dar e de datoria mea să-ți spun că aceasta misiune e posibil să fie extrem de periculoasă. Totuși, ești singurul om căruia am curajul să-i încredințez acest document important. Nu pot să te las să accepți această misiune fără să-ți spun că ai puține șanse să ajungi în Portugalia.

— Să fii binecuvântat pentru aceste vorbe vesele, spuse Washington indiferent. Singurul lucru pe care vreau să-l știu este dacă am să-l întâlnesc pe Domnul Șarpe.

Manfred dădu din cap, iar fața americanului se lungi.

— Nu știu dacă asta mă sperie, spuse în cele din urmă. Mai ales că acum știu că substanța pe care o folosesc nu e una naturală, ci o otravă sintetică. Pierderea încrederii în șerpi m-a zguduit. Când vreți să plec?

— La noapte.

Pentru moment domnul Washington rămase perplex, iar Manfred continuă:

— Nu pe ruta Dover – Calais. Am vrea să călătorești pe la Newhaven – Dieppe. Prietenii noștri s-ar putea să nu fie pe fază, deși nu pot să-ți garantez asta. Oberzohn cheltuie o grămadă de bani pe spionaj, casa e sub observație de câteva zile. Am să-ți arăt.

Se îndreptă spre fereastră și trase perdeaua.

— Vezi iscoada? întrebă cu o strălucire în ochi.

Domnul Washington se uită în susul și în josul străzii.

— Sigur, spuse. Bărbatul din colț care fumează…

E un agent de la Scotland Yard, spuse Manfred. Mai vezi pe altcineva?

— Da, spuse Washington după o vreme. E un bărbat care curăță geamurile pe partea cealaltă a străzii. Se uită mereu încoace.

— Ăla e un cetățean perfect nevinovat, spuse Manfred.

— Atunci, în taxiurile alea nu poate fi, că sunt goale. Domnul Washington indică o coloană de taxiuri parcate în rând, pe centrul străzii.

— Dimpotrivă, e chiar primul taxi din coloană. E șoferul. Dacă ai chema un taxi, ar veni să te ia, dacă oricine altcineva l-ar chema, ar fi ocupat. Numele lui e Clarke, locuiește în Portlington Mews la numărul 43. E un fost condamnat, despărțit de nevastă, și e plătit cu șapte lire pe săptămână pentru serviciile sale, cu zece de fiecare dată când îi conduce mașina lui Oberzohn plus toți banii pe care îi face cu taxiul.

Zâmbi când îl văzu pe Washington atât de uimit.

— Deci există șanse ca orice mișcare a ta să fie știută. Chiar dacă nu chemi taxiul, te va urmări. Trebuie să fii pregătit pentru asta. Pun toate cărțile pe masă, domnule Washington, și te rog să faci ceva care, dacă nu poate fi îndeplinit de tine, ar trebui rezolvat de mine, Poiccart sau Gonsalez. Sincer, niciunul dintre noi nu poate lipsi acum.

— Merg, spuse americanul. Șarpe sau nu, mă duc la Lisabona. Care e traseul?

Poiccart scoase din buzunar o hârtie împăturită.

— Newhaven, Dieppe, Paris. Ai un compartiment rezervat în Expresul de Sud. Ajungi mâine noapte la Valladolid și schimbi cu un tren portughez. Asta doar dacă, între timp, nu aranjez un avion care să te ia de la Irun[4]. Încerc acum, dacă nu, ar trebui să fii la Lisabona la ora două în după-amiaza următoare. Ar trebui să-i dai scrisoarea acum, George.

Manfred deschise seiful de pe perete și scoase de acolo un plic lung. Era adresat lui *Señor* Alvaz Manuel y Cintra, Ministrul Coloniilor, și era bine sigilat.

— Vreau să ajungă în mâinile lui *Señor* Cintra. Nu vei avea nicio problemă acolo, pentru că ești așteptat.

Călătorești cu costumul ăsta?

Americanul se gândi.

— Da, e un costum la fel de bun ca altele.

— Vrei să-ți scoți haina?

Washington se supuse și, cu un foarfece micuț, Manfred făcu o tăietură în căptușeală și băgă plicul înăuntru. Apoi, spre uimirea americanului, Leon mânui un ac cu o dexteritate extraordinară, iar pentru următoarele cinci minute vânătorul de șerpi urmări degetele abile care coseau prin hârtie și căptușeală. Atât de iscusit fusese aranjat, încât Elijah Washington trebui să se uite de două ori ca să-și dea seama unde fusese căptușeala tăiată.

— Asta le întrece pe toate, spuse. Domnule Gonsalez, am să-ți trimit cămășile la reparat!

— Iar ăsta e bagajul tău.

Era o servietă de piele neagră, foarte uzată. La un capăt avea atașat un lanț de oțel care se termina cu o curea de piele.

— Vreau să-ți pui asta în jurul taliei și de acum încolo să porți acest portofel. Nu conține decât niște plicuri abia sigilate, iar dacă pierzi unul dintre ele, nu are nicio importanță.

— Crezi că îi va interesa portofelul?

Manfred dădu din cap.

— Nu pot să-ți spun ce va face Oberzohn. E la fel de șmecher ca șerpii lui. Dar, din experiența mea, cu cât criminalul e mai deștept, cu atât greșelile sunt mai mari. Vei vrea și bani.

— Ei, nu o duc chiar rău din punctul ăsta de vedere, spuse celălalt zâmbind. Șerpii sunt destul de profitabili. Totuși, sunt un om de afaceri…

Următoarele cinci minute discutară detalii financiare și Washington fu și mai surprins să descopere neglijența cu care împrăștiau ei banii.

Ieși și aruncă o privire către taximetrist a cărui mână era ridicată curios. Îl ignoră și coborî pe Regent Street unde găsi un taxi condus de un personaj inofensiv. Îl rugă să-l ducă până la Ritz-Carlton unde o cameră fusese rezervată pe numele său. Era încă în Regent Street când se uită prin retrovizoare și văzu, așa cum Manfred îi spusese, că taxiul îl urmărea. Domnul Washington urcă în cameră, deschise fereastra și se uită afară; taxiul parcase undeva aproape. Șoferul își părăsise mașina.

— E la telefon, mormăi Washington. Ar fi dat mulți bani să afle conținutul mesajului.

CAPITOLUL 24
Poşta de noapte

Om cu tabieturi, domnul Oberzohn lipsise de la întâlnirea zilnică din City Road. În circumstanţe normale, această absenţă l-ar fi paralizat de-a dreptul, dar doctorul devenise, în ultima vreme, din ce în ce mai atras de fotoliul său în care-şi citea cărţile plicticoase. Şi, deşi City Road fusese o locaţie folositoare în multe rânduri şi fusese înlocuită greu de această locuinţă temporară pe care stăpânul său o asigurase, aproape că simţea că se putea dispensa de toată afacerea.

Oberzohn & Smitts era o afacere care crescuse din nimic. Energia partenerilor şi, mai ales, cunoştinţele asupra condiţiilor în care se petrecea comerţul african pe care le poseda răposatul Smitts, produseseră o afacere înfloritoare care acum zece ani putea fi evaluată la jumătate de milion de lire.

Comenzile încă veneau. Erau depozite care trebuiau alimentate. Contracte noi, chiar dacă neimportante, de dus la capăt. Exista chiar şi o ofertă tentantă de la unul dintre statele din America de Sud pentru înarmarea unei facţiuni politice. Dar domnul Oberzohn era mulţumit să treacă timpul, în credinţa că săptămâna viitoare toate aceste probleme minore nu aveau să-l mai deranjeze, pentru că îşi dorea să lichideze afacerile şi să-şi vândă depozitele şi acţiunile. Existau cumpărători, dar jumătatea de milion de lire scăzuse acum la o zecime, sumă pe care facturile exorbitante ar fi înghiţit-o imediat. Aşa cum Manfred spusese, cheltuielile lui erau enorme. Avea agenţi în fiecare birou guvernamental din Europa şi, deşi nu-şi câştigau nici măcar sarea din mâncare, consumau mult mai mult decât condimente pentru serviciile lor.

Avusese o dimineaţă aglomerată în laboratorul său şi se aşezase pe scaun când un mesager veni târându-şi bicicleta pe pământul tare. Se opri să admire câinii de fier care păzeau cărarea necurăţată şi trezi ecouri în casa neîngrijită cu o bătaie furtunoasă în uşă. Domnul Oberzohn se grăbi să deschidă. O telegramă pe adresa asta trebuia să fie foarte importantă. Luă telegrama, trânti

ușa în fața mesagerului și se grăbi înapoi în cameră, rupând plicul.

Erau trei pagini de scris greșit, pentru că telegrama era în portugheză, iar operatorii de la telegraf nu erau prea competenți. O citi cu atenție, buzele lui mișcându-se în tăcere, până la sfârșit, după care o reluă. Ca să-i înțeleagă mai bine conținutul, luă un creion și o foaie de hârtie și traduse textul în suedeză. Puse telegrama pe masă, cu scrisul în jos și își luă cartea în mână, dar nu citi. Mintea lui ocupată aluneca de la Lisabona la Londra, de la strada Curzon până la fabrică. Închise cartea cu zgomot, se ridică, deschise ușa și lătră după Gurther. Bărbatul acela ciudat coborî scările în șosete, cu părul peste ochi, o imagine nu prea plăcută. Doctorul Oberzohn îl chemă în cameră și el intră.

Vorbiră vreme de o oră în spatele ușilor încuiate, iar apoi Gurther ieși, arătându-și dinții într-un zâmbet mecanic. Urcă scările două câte două. Menajera daneză fără prea multă minte trecu pe lângă ușa camerei doctorului, îi auzi vocea groasă bombănind în telefon, dar din moment ce nu folosea vreo limbă care să aibă legătură cu a ei, nu înțelese comenzile, admonestările, ordinele și sugestiile pe care le dădu acesta într-o mie de direcții, deși îl auzise foarte bine.

Odată astea rezolvate, doctorul Oberzohn se întoarse la cartea lui și la o răcoritoare. Își luă prânzul înghițind o linguriță dintr-o căniță aflată la îndemână, în care erau câteva uncii de lichid roșu închis. Cu o jumătate din minte îi urmărea pe răscitiții lui filosofi. Cealaltă, lucra înfierbântată, punând cap la cap și ghicindu-i, încercând să-i citească pe cei care îi erau împotrivă. Juca un fel de șah mental, de fiecare dată căutând o scăpare și, când ultima dintre ele fu descoperită ca fiind cea potrivită, puse cartea jos și ieși în grădină. Se plimbă în sus și în jos în interiorul gardului de sârmă, oprindu-se din când în când să culeagă câte o floare din iarbă, sau să examineze ghivecele pline cu apă de ploaie, de parcă ar fi fost vedetele unui peisaj de revistă.

Iubea casa asta urâtă, o știa cărămidă cu cărămidă, ca un senior feudal care-și cunoștea castelul pe care l-a construit, turnul, acoperișul plat cu parapetul său înalt, care avea vedere peste malul canalului pe de-o parte și arcele căii ferate suspendate pe celelalte laturi pe dreapta și pe stânga. Astea aveau valoare pentru el. Cele mai

multe dintre ele fuseseră blocate, ceea ce le transformase în garaje și adăposturi, în care puteau pătrunde numai câțiva oameni. De-a lungul unuia dintre ele se întindea o alee noroioasă – de ce era numită Hangman's Lane, nu știa nimeni. Cealaltă dădea spre terenurile din capătul proprietății, iar pe lângă al treilea, deasupra căruia vedea lumina zorilor, nu trecea niciun fel de stradă.

Un tren expres urlă într-un nor de abur, iar el se uită înspre viaduct cu un interes benign. Apoi, își făcu inspecția zilnică. Se întoarse în casă, urcă scările până la etajul trei, deschise o ușă care lăsă să se vadă un alt rând de scări și ieși pe acoperiș. În fiecare colț era o magazie pătrată și neagră și de o înălțime care ajungea până la pieptul unui om. Ușile erau sigilate și, lângă fiecare magazie, era o cutie neagră, solidă, rezistentă la apă. Mai erau tot felul de lucruri aici: prize mari, grosolane, înșirate la distanțe egale. Văzându-le, ai fi crezut că domnul Oberzohn avea în plan o noapte când, în frenezia succesului, ar fi vrut să-și lumineze dizgrațioasa proprietate. Dar, până acum, acea noapte nu venise, iar singura lumină care putea fi folosită era cea situată în cel mai larg colț dintre cele patru.

De aici se vedea cum apa taie terenul fabricii și burta neagră a barjei care acoperea întreaga lățime a șenalului. Părea atât de aproape încât aveai senzația că puteai să arunci cu piatra până acolo. Privea în gol, către apele trândave și negre care cărau mâlul râului prin porți. O ceață subțire zăcea deasupra canalului. Un șlep trecea în jos, spre Deptford, iar el contemplă cablul tensionat care trăgea de parâma barjei, cu mintea la un moment din viitor în care și el ar fi putut să folosească râul, însă într-o ambarcațiune mult mai rapidă.

Londra se întindea în jurul lui, cu coșurile sale ieșind din perdeaua fină de fum. Departe, soarele prinsese acoperișul de aur al catedralei St. Paul și adăugase o nouă stea pe firmament. Domnul Oberzohn ura Londra, doar bucățica asta mică a lui era frumoasă în ochii săi. Nu-l impresionau nici parcurile și nici rododendronii înfloriți, nici aleile maiestuoase pe care bogații leneși călăreau sau se plimbau, nici străzile cu magazinele cu fațada pietruită, nici verdeața plăcută a ulițelor din suburbii, iubea doar aceste întinderi uitate de Dumnezeu, această sălbăticie în care se stabilise.

Coborî, închizând ușa acoperișului și, trecând pe lângă camera lui Gurther, ciocăni și fu poftit să intre. Bărbatul era în maletă. Se bărbierise o dată, iar acum își trecea lama peste obraji pentru a doua oară. Își întoarse fața, lucind de cremă, și rânji la intrus. Cu o încruntare, doctorul închise ușa, știind că omul era pentru moment fericit. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Gurther decât să se deghizeze.

Doctorul rămase la intrarea în camera sa, ezitând între cărți și laborator, se hotărî într-un final asupra ultimului și fu ocupat în următoarele două ore. Ieși doar o dată afară, și asta pentru a aduce din camera caldă cutia verde învelită în postav care conținea „cel mai puternic element chimic cu o putere colosală".

Ruta Newhaven – Dieppe este din când în când populară. Sunt nopți în care trenurile spre Paris sunt pline sau nopți în care poți avea un vagon întreg numai pentru tine. Așa se întâmplase și în seara în care Elijah Washington își rezervase locul. Dacă fizicul i-ar fi permis, el ar fi putut să stea într-un compartiment și să-și întindă picioarele pe scaunul din față.

Între cele două ramuri ale rasei anglo-saxone există o diferență notabilă. Englezul preferă să călătorească în liniște și în singurătate. Călătoria lui ideală e cea în care poate să meargă de la Londra la Istanbul și să fie invadat doar de controlorul de bilete. Și, dacă ar fi posibil să ajungă la destinație fără să facă vreun comentariu mai senzațional decât cele privitoare la vreme cu ceilalți pasageri, atunci ar fi fost, cu siguranță, un om fericit. Americanul adoră compania. Are plăcerea de a cunoaște oamenii latinilor, combinată cu virtuțile retorice ale teutonilor. Singurătatea îl face să se simtă mizerabil, liniștea îl irită. Vrea să vorbească despre lucruri importante, cum ar fi viitorul țării, evoluția agriculturii și fluctuațiile comerciale, lucruri despre care englezul obișnuit nu știe nimic și, mai mult decât atât, nici nu e interesat. Americanul are mândria orașului, poate să vorbească aproape emoționat despre un nou sistem de drenaj sau să devină elocvent cu privire la bilanțul contabil al municipalității. Englezul nu cultivă această mândrie a orașului, până nu ajunge la vârsta mijlocie și chiar și atunci într-o proporție suficientă încât să se simtă

dezamăgit de locul său natal după ce și-a reînnoit cunoștințele.

Domnul Washington se afla într-un compartiment gol și, mormăindu-și dezamăgirea, se plimbă pe coridor, uitându-se dintr-un compartiment într-altul în căutarea unui compatriot aflat în aceeași situație nefericită. Căutarea lui fu fără roade, și se întoarse în compartimentul în care avea haina și geanta. Se apucă să studieze un ziar englezesc umoristic, în căutarea zadarnică a vreunui lucru la care orice om inteligent ar fi râs.

Ușile vagonului erau în capăt și cei mai mulți dintre pasagerii care intrau trebuiau să deschidă ușa compartimentului domnului Washington. La fiecare zgomot, își sălta capul, sperând să găsească un suflet pereche. Dar fu dezamăgit, până când o doamnă ezită la ușă. Era un compartiment pentru fumători, dar Washington, un bărbat galant, ar fi sacrificat cu bucurie țigara în favoarea companiei ei. Tânără, se gândi el, și văduvă. Era în negru, iar o față frumoasă se întrezărea sub voalul gros.

— Compartimentul acesta e ocupat? întrebă ea încet, aproape în șoaptă.

— Nu, doamnă, spuse Washington ridicându-și pălăria.

— Vă supărați? întrebă ea cu o voce slabă.

— Ei, cum să! Luați loc, doamnă! spuse americanul galant. Vreți să stați la fereastră?

Ea dădu din cap și se așeză lângă ușă, ferindu-și fața de el.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă Washington după o vreme.

— Vă rog, fumați, spuse și își întoarse din nou fața.

Englezoaică, se gândi domnul Washington dezgustat, și se aruncă într-o tăcere grea pentru o oră și jumătate.

Se auzi un fluierat și trenul se mișcă încet de lângă peron. Călătoria aventuroasă a lui Elijah Washington începu.

Treceau prin Croydon când fata se ridică și, întinzându-se, închise ușa de sticlă.

— Trebuia să mă lăsați pe mine să fac asta, îi reproșă Elijah, iar ea murmură ceva despre faptul că nu a vrut să-l deranjeze, după care se reașeză pe locul ei.

Unul sau doi dintre bărbații care trecură se uitară înăuntru și, evident, acest lucru o enervă, pentru că se ridică și coborî storul care o ferea de privirile din afară. După ce controlorul trecu și compostă biletele, dădu drumul încă puțin la stor.

— Vă supărați? întrebă ea.

— Sigur că nu, doamnă, spuse Elijah fără prea multă plăcere. Nu avea de gând să călătorească într-un vagon cu perdelele atât de trase, alături de o doamnă. Auzise de cazuri dintr-astea și el era din fire un om extrem de precaut.

Viteza trenului crescu. Pasagerii care încă mai umblau de ici, colo își găsiseră locul. Al doilea controlor veni în momentul în care treceau prin Readhill și domnul Washington se gândi stânjenit la privirea cu subînțeles a controlorului când se uită mai întâi la storul tras, apoi la doamnă și, în final, spre el.

Ea avea un parfum ciudat, dar plăcut. Tot compartimentul era plin de aroma aceasta subtilă. Domnul Washington îl simțea pe deasupra mirosului țigării sale. Avea fața încă acoperită. Se întrebă dacă adormise și, plictisit în căutarea lui după ceva comic, lăsă jos ziarul, își încrucișă mâinile și închise ochii lăsându-se în acel amestec de real și ireal care precede visele.

Femeia se mișcă. O urmărea cu coada ochiului. Se rotise jumătate spre el. Voalul ei era încă lăsat, mănușile albe erau așezate cu grijă pe genunchi. Își închise ochii din nou, până când o altă mișcare a ei îl trezi. Își aranja geanta.

Domnul Washington era acum treaz, mai treaz ca niciodată în viața lui. Întinzându-și mâna, doamna își ridicase mâneca, lăsând la vedere între mănușă și încheietură o bucată de piele plină de păr.

Se așeză încet, mormăi ca și cum ar fi dormit, și își scăpă mâna în buzunar. În tot acest timp ochii aceia reci de sub văl îl urmăriră.

Ridicându-și voalul, doamna își puse țigareta între dinți și căută un chibrit în geantă. Apoi se întoarse spre el ațâțător ca și cum ar fi simțit că s-a trezit. Când ea se ridică, Washington făcu și el același lucru. Sări la ea și o aruncă cu spatele spre ușă. Pentru un moment, doamna cu voal fu surprinsă. Apoi se văzu strălucirea unei lame.

Un cuțit apăruse de nicăieri în mâna ei și Washington o prinse de încheietură și o răsuci, înfigându-

și palma sub bărbia ei. Chiar și prin voal putea simți barba țepoasă și știu acum, dacă nu-și dăduse seama până atunci, că are de a face cu un bărbat.

Gurther vru să lovească cu capul, dar Washington își dădu seama de pericol, își strânse mâna și lovi din plin fața din spatele voalului. Lovitura îl opri pe bărbat doar pentru o secundă, apoi atacă din nou, iar de data asta vârful cuțitului său atinse umărul americanului și îi sfâșie haina până la cot. Era nevoie de asta pentru a scoate la iveală resursele mentale și fizice ale lui Elijah Washington. Cu un răcnet, îl apucă de gât pe atacatorul său și îl aruncă spre ușă cu atâta violență încât aceasta cedă. Văduva îndurerată se izbi de tăblia coridorului. Până să-l ajungă, Gurther se întorsese și fugea pe coridor spre ușa vagonului. Într-o secundă o deschise și se aruncă pe scară. Trenul încetini ca să o ia spre intersecția de la Horsham, iar ochii lui de pisică așteptară un loc bun să se arunce. Uitându-se înapoi în întuneric, Washington nu mai văzu nimic. Apăru și controlorul trenului.

— Era un bărbat îmbrăcat în femeie, spuse cu respirația tăiată, după care se întoarseră să verifice compartimentul. Însă domnul Gurther își luase geanta și tot ce-i aparținea, iar singura amintire a prezenței lui acolo era tocul pantofului care fusese rupt în încăierare.

CAPITOLUL 25
Întoarcerea lui Gurther

Trenul mergea cu treizeci de mile pe oră când Gurther ateriză pe o creastă de nisip de pe marginea căii ferate. În secunda următoare se prăbuși cu capul înainte. Din fericire pentru el, voalul, deși rupt, îi proteja ochii. Împiedicându-se, se uită în jur. Barierele trebuiau să fie pe undeva pe acolo. Intenționase să sară din tren în acel punct, iar Oberzohn făcuse toate aranjamentele necesare. Un bărbat care semnaliza, cocoțat pe linie văzuse silueta și făcu semne.

— M-am pierdut, spuse Gurther. Unde e trecerea peste calea ferată?

— La vreo sută de metri mai încolo. Ferește-te de șine, expresul de Eastbourne vine din spate.

Dacă Gurther ar fi avut timp, s-ar fi oprit să schimbe macazul, doar pentru plăcerea de a vedea câteva sute de oameni distruși. Dar bănuia că mașina îl aștepta și trecu prin bariere pe un drum foarte aglomerat. Câțiva oameni întoarseră capul și se uitară uimiți la femeia în negru, murdară de noroi, dar lui nu-i păsa deloc de cum arată.

Văzu mașina cu luminița verde pe care Oberzohn o folosea invariabil pentru a-și marca mașinile. Urcă în taxi (pentru că asta era) și se așeză să-și recapete suflul. Șoferul, pe care-l cunoștea, era unul dintre cei trei oameni pe care Oberzohn îi angajase. Pe unul dintre ei Washington îl văzuse de dimineață.

Drumul înapoi în oraș fu unul lung, deși mașina era mult mai rapidă decât majoritatea vehiculelor de pe stradă. Lui Gurther îi pria călătoria. Încă o dată ratase și se gândea ca acest ultim eșec fusese cel mai grav dintre toate. Dezamăgirea lui Oberzohn nu era o problemă. Trecuse ceva vreme de când dezaprobarea suedezului mai însemna ceva pentru el. Dar puteau exista consecințe mai grave decât atât. Știa foarte bine cu ce instrucțiuni plecase Pfeiffer în noaptea aceea la Rath Hall, doar că el fusese mai rapid și șarpele lui mușcase primul. Doctorul Oberzohn știa foarte bine ce se întâmplase și, dacă se abținuse de la orice comentariu asupra acestei probleme,

o făcuse pentru că avea motivele și scopurile lui. Iar călătoria asta de noapte cu Elijah Washington era unul dintre ele.

Nu exista nicio scuză și nu avea niciuna de oferit. Mâna lui căută sub rochie cuțitul lung care era prins într-o parte și atingerea mânerului uzat îl liniști. Pentru moment, era în siguranță. Până se găsea cineva care să-l înlocuiască pe Pfeiffer, Oberzohn, care lucra acum cu o singură mână, nu-și putea permite să se dispenseze de el, ultimul său asasin.

Era trecut de unsprezece când taxiul îl lăsă în capătul aleii și, mergând doar pe unde era sigur, ajunse la poarta nevopsită care permitea accesul pe proprietatea lui Oberzohn. Primele cuvinte ale stăpânului său îi dădură clar de înțeles că nu era nevoie de explicații.

— Deci nu l-ai prins, Gurther?

— Nu, *Herr Doktor.*

— Nu trebuia să te trimit. Vocea lui Oberzohn era foarte calmă în toate situațiile. Pe bărbatul ăla nu-l poți omorî cu șarpele. Am aflat, câtă vreme ai fost plecat, că, deși a fost mușcat în casa orbului, trăiește încă! Asta e extraordinar. Aș fi dat ceva bani să-i testez sângele. Ai încercat cuțitul?

— *Ja, Herr Doktor.* Își ridică voalul și își scoase pălăria și peruca dintr-o singură mișcare. Fața rujată și pudrată era zgâriată. De sub peruca maro se vedea o dâră de sânge uscat.

— Bun! Ai făcut tot ce ai putut! Mergi în camera ta, Gurther, marș!

Gurther urcă și, pentru un sfert de oră, se zgâi la fața lui în oglindă în timp ce își îndepărta cu cremă și cu un prosop murdar machiajul de pe față.

Gentilețea lui Oberzohn era o amenințare. Ce prevestea asta? Până în noaptea aceea nici Gurther, nici colegul lui mort, nu primiseră vreun vot de încredere de la cei doi bărbați care le coordonau activitatea. Știa că trebuiau recuperate anumite hârtii, știa că trebuiau omorâți niște oameni, dar ce valoare aveau hârtiile sau de ce acelor nefericiți le era destinată moartea, nu știau niciunul și nici nu le păsa. Datoria lui era să asculte și își servise stăpânul corect și loial. Fata din camera de la subsol? Gurther avea multe explicații pentru închiderea ei. Și totuși, niciuna dintre ele nu se potrivea. Cugetările

lui erau pierdere de vreme. În noaptea aceea, pentru prima dată, doctorul îi acordase încredere.

Terminase cu îmbrăcatul și se îndrepta spre bucătărie, când doctorul apăru în ușă și îl chemă.

— Stai jos, Gurther. Era aproape amabil. Vrei o țigară? Astea sunt excelente.

Îi aruncă o țigară neagră, subțire și lungă pe care Gurther o prinse între dinți. Părea absurd de mulțumit de trucul lui.

— A venit momentul ca tu să știi niște lucruri, Gurther, spuse doctorul. Apucă și el o surată a țigării pe care o fuma Gurther și pufăi nori groși de fum în cameră. Am o problemă cu un prieten – cine? *Herr* Newton? Ridică din umeri. E un om încântător, dar nu-l duce capul. E genul acela de om căruia îi place să trăiască bine, să ia tot ceea ce i-am oferit prin inteligența și industria noastră, fără să spună vreodată mulțumesc. Și la necaz, ce crezi că ar face, Gurther? Ar merge la poliție – da, dragul meu, ar merge la poliție.

Dădu din cap. Gurther auzise aceeași poveste și în noaptea când trăsese cu urechea la ușă și îl ascultase pe doctor discutând diverse probleme cu răposatul Pfeiffer.

— Ne-ar trimite, fără să clipească, fără să tresară, pe mine și pe tine la moarte. Ar citi despre execuția noastră zâmbind, după care ar merge mai departe și și-ar mânca budinca de prune și friptura de vită! Acesta este prietenul nostru, *Herr* Newton! Îți poți imagina asta?

— *Ja, Herr Doktor*! exclamă ascultătorul Gurther.

— E un pericol din mai multe motive, continuă Oberzohn deliberat. Din cauza acestor trei bărbați care s-au pornit să mă ruineze, care mi-au ars casa și care te-au biciuit pe tine, Gurther. Te-au legat și te-au biciuit cu biciul cu nouă cozi. N-ai uitat, nu-i așa, Gurther?

— *Nein, Herr Doktor*! Într-adevăr, Gurther nu uitase, deși rânjetul inexpresiv de pe fața lui părea să-i aducă mai degrabă amintiri plăcute despre ceea ce se întâmplase.

— Un prost în organizație, continuă doctorul profetic, este ca o mâncare stricată pe un vapor, ca o verigă slabă într-un lanț. Lasă-l să pocnească și ce se va întâmpla? Noi doi murim, dragul meu Gurther. Mergem în fața unui prost cu o perucă albă și o haină roșie care ne încredințează unui altuia, care ne pune ștreangul de gât și ne aruncă într-o groapă în pământ. Totul pentru că avem de-a face cu un prost ca *Herr* Montague Newton.

— *Ja, Herr Doktor,* spuse Gurther și stăpânul lui se opri.

Simți că era dator cu următorul comentariu.

— Acum, îți voi spune tot adevărul. Doctorul scutură cu grijă scrumul țigării în farfurioara de sub cană. E vorba despre o avere pentru mine și pentru tine, iar fata asta, care stă acum într-un loc liniștit, ne-o poate oferi. Pot să mă însor cu ea sau pot să o curăț, la fel de bine. Dacă mă căsătoresc cu ea cred că e mai bine și asta am și aranjat. Iar apoi, în felul lui, îi povesti istoria dealului de aur, fără să ascundă ceva, fără să fie rezervat, tot ce știa el și tot ce aflase de la Villa. Pentru trei-patru zile trebuie să stea aici. După perioada asta, nimic nu mai contează. Scrisoarea către Lisabona? Ce valoare are? Am fost nesăbuit când am încercat să o opresc. Ea nu are moștenitori, nu știe nimic despre averea ei și, nu e în poziția în care să ceară reînnoirea concesiunii.

— *Herr Doctor,* îmi permiteți să vorbesc?

Doctorul dădu din cap.

— Newton știe de toate astea?

— Newton știe tot, spuse doctorul.

— Îmi permiteți să vorbesc din nou, *Herr Doktor*? Ce era scrisoarea aceea pe care trebuia să o iau și pe care, din nefericire, nu am reușit?

Oberzohn cerceta tavanul.

— M-am gândit la problema asta din toate unghiurile și am decis. Era o scrisoare a lui Gonsalez către Secretarul sau către Ministrul Coloniilor prin care cerea amânarea reînnoirii concesiunii. Telegrama de la prietenul meu de la Biroul Colonial din Lisabona se referă la asta. Își aranjă ochelarii, scotoci în haină și scoase telegrama de trei pagini. Am să ți-o citesc în limba ta.

Cererea a fost primită de la domnul Leon Gonsalez rugând pe Excelența Sa să primească o scrisoare foarte specială ce urmează să ajungă în două zile. Telegrama nu pomenește nimic despre conținutul scrisorii, dar ministrul a dat ordin ca mesagerul să fie primit. Actualul ministru nu agreează concesiile acordate Angliei și englezilor.

Împături hârtia.

— Ceea ce înseamnă că nu va exista nicio amânare, dragul meu Gurther, iar averea asta imensă va fi a noastră.

Gurther luă în considerare acest aspect și, pentru o secundă, uită să zâmbească și își arătă adevărata față de un lup înfometat și nemulțumit.

— *Herr Docktor,* îmi permiteți să vă adresez o întrebare?

— Întreabă, spuse Oberzohn mărinimos.

— Care-i partea lui *Herr* Newton? Și dacă dumneavoastră m-ați onora cu o porție din câștigurile bine meritate, cât ar însemna asta?

Celălalt se gândi la asta, pufăind până când camera se încețoșă de atâta fum.

— Zece mii de lire, spuse în cele din urmă.

— Bunule și învățatule doctor, e o sumă foarte mică proporțional cu atâtea milioane, spuse Gurther politicos.

— Newton va primi jumătate, spuse doctorul, iar fața lui deveni nervoasă. Asta dacă e viu. Dacă ghinionul s-ar abate asupra lui, partea aia ar putea fi a ta, Gurther, camaradul meu curajos! Și, cu atâția bani, un om nu ar mai putea fi urmărit și vânat niciodată. Cei bogați și nobili s-ar pleca în fața ta. Ai avea yachtul tău și ai naviga pe mări la nesfârșit, nu-i așa?

Gurther se ridică și își pocni călcâiele.

— Mai aveți nevoie de mine în seara asta?

— Nu, nu, Gurther. Bătrânul dădu din cap. Și, te rog, nu uita că mai e și mâine o zi, și încă o zi dup-aia. Vom aștepta și vom auzi ce are prietenul nostru de spus. Noapte bună, Gurther.

— Noapte bună, *Herr Doktor.*

Doctorul se uită la ușă multă vreme după ce bărbatul ieși și își reluă cartea. Era adâncit în capitolul numit în limba germană: Activitatea subconștientă a intelectului uman în relație cu emoțiile ezoterice. Pentru doctorul Oberzohn asta era mult mai interesant decât orice roman captivant.

CAPITOLUL 26
În captivitate

A doua zi de captivitate se stinse pe nevăzute în lumea care se întindea dincolo de acoperişul de cărămidă şi pereţii albi, lustruiţi, din camera în care era închisă Mirabelle Leicester. Îşi păstrase puterea şi curajul, dar nu acelaşi lucru se întâmplase cu companioana ei, care îşi începuse supravegherea aproape veselă, iar acum, pe măsură ce orele treceau, se afunda într-o depresie din ce în ce mai adâncă. Mirabelle se trezi în suspinele femeii care stătea pe marginea patului cu capul afundat în palmele ude.

— Urăsc locul asta, suspină ea. De ce mă ţine aici? Doamne! Dacă aş fi ştiut că ticălosul mă păcăleşte…! Înnebunesc dacă mă mai ţin mult aici. Aşa am să fac, Leicester, urlă ea.

— Fac eu nişte ceai, spuse Mirabelle coborând din pat şi căutându-şi papucii.

Cât dură această operaţiune, fata stătu pe un munte de disperare, iar plânsetele ei repetate o scoaseră din sărite pe Mirabelle.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de nefericită! Nu aleargă după banii tăi.

— Poţi să râzi – dar cum poţi să faci asta, habar n-am, se smiorcăi fata în timp ce luă cana cu mâinile tremurânde. Ştiu că sunt o proastă, dar n-am fost niciodată închisă ca acum, nu-mi imaginam că-şi va călca cuvântul. A jurat că vine ieri, cât e ceasul?

— Şase, spuse Mirabelle.

Putea să fie şi opt şi prânzul, oricum nu avea cum să-şi dea seama.

— Ăsta e un loc mizerabil, spuse fata isterică. Cred că ne vor îneca, sau chestia aia o să explodeze, spuse arătând spre cutia îmbrăcată în postav verde. Ştiu eu! Am eu presentimentul ăsta. Bestia aia de Gurther e pe-aici pe undeva, nu? E un şarpe alunecos. L-ai văzut vreodată?

— Gurther? Vrei să spui omul cu care am dansat?

Ea sări dintr-o dată.

— Hai să mergem să vedem dacă mă poți ajuta să ridic trapa.

Mirabelle știa că era inutil să încerce să pornească acest joc de-a evadarea. Eforturile lor nu mișcară piatra, iar Joan era gata să cedeze când se întoarseră în dormitor.

— Sper că Gurther nu știe că bărbații ăia sunt prietenii tăi, spuse ea, când deveni mai calmă.

— Mi-ai spus asta și ieri. Ar fi vreo diferență?

— Una mare, spuse Joan vehement. Individul ăsta are sânge de pește. Nu e nimic ce nu ar face. Monty ar trebui să fie biciuit pentru că ne-a lăsat aici la mâna lui. Nu mi-e frică de Oberzohn, e bătrân. Dar celălalt se droghează și uneori devine dement de-a dreptul. Monty mi-a zis, într-o noapte, spuse ea înecându-se, că e un criminal. A spus că asasinii ăștia nemți care omoară omeni nu se mulțumesc niciodată cu o singură crimă, continuă și continuă până când ajung la 20 sau 30! Spunea că închisorile germane sunt pline de bărbați care au obiceiul de a omorî.

— Încerca, probabil, să te sperie.

— De ce ar fi făcut asta? spuse fata furioasă. Și lasă-l în pace. Monty e cel mai bun din lume. Venerez pământul pe care calcă.

Foarte înțeleaptă, Mirabelle nu încercă să-i schimbe această viziune. Doar că, atunci când companioana ei avea aceste ieșiri isterice, teama i se transmitea și ei. Încrederea ei era deplină și centrată pe cei trei bărbați, în special pe Gonsalez. Se întrebă cât de bătrân era. Uneori arăta foarte tânăr, alteori părea bătrân. Îi era greu să-și amintească fața lui, pentru că era foarte expresiv, de la zâmbetul din ochi până la gesturile ciudate și băiețești cu care își acompania discursurile. Nu reușea să se înțeleagă pe sine însăși. De ce se gândea tot timpul la Gonsalez așa cum o menajeră se gândește la iubitul ei? Se înroși la acest gând. Era atât de diferit, aproape imun la influența femeilor. Dacă ar comite o crimă și ar scăpa de vigilența legii, ar urmări-o fără remușcare și i-ar tăia orice variantă de ieșire, până ar băga-o într-o celulă? Era un gând îngrozitor și își închise ochii că să alunge imaginea pe care o crease.

I-ar fi dat o mare satisfacție să știe cât de des se gândea Gonsalez la fata care intrase atât de ciudat în viața lui. Leon își petrecuse o parte din timp în acea dimineață

în dormitorul lui, fixând pe perete o hartă cu calea ferată ce leagă sudul Angliei de continent. O linie roșie punctată lega Londra de Lisabona și tocmai fixa un steguleț verde pe linie, chiar la sud de Paris, când Manfred intră să vadă cum merge treaba.

— Expresul de Sud e aici, spuse el, arătând spre ultimul steguleț verde. Cred că prietenul nostru va avea parte de o călătorie fără evenimente până la Valladolid, unde am aranjat cu Miguel Garda, un prieten vechi de-al meu, să-l aștepte și să-l călăuzească, dacă nu facem rost de avion. Aștept un telefon din minut în minut. *A propos,* poliția din Dieppe a reușit să-l aresteze pe cel care a încercat să-l arunce pe Washington peste bord în mijlocul Canalului[5], dar bărbatul care i-a furat servieta din Gara Lazare e încă liber.

— Cred că s-a obișnuit deja, spuse Manfred calm, râzând în sinea lui.

Leon se întoarse.

— E un băiat bun, spuse repede, cu sinceritate. Nu puteam să alegem pe cineva mai capabil. Femeia din tren, bineînțeles era Gurther. E singurul infractor pe care îl știu care reușește să se deghizeze atât de eficient.

Manfred își aprinse o pipă. Se apucase de curând de felul ăsta de fumat.

— Cazul devine din ce în ce mai dificil în fiecare zi, îți dai seama de asta?

Leon dădu din cap.

— Și mai periculos, spuse. Conform teoriei probabilităților, Gurther ar trebui să pună mâna pe unul dintre noi data viitoare când va face o altă încercare. Ai văzut ziarele?

Manfred zâmbi.

— Toți vor capul lui Meadows, bietul de el. Ceea ce arată ce inconstant este publicul. Meadows a fost implicat doar într-un caz legat de șarpe. Iar acum îl acuză pe el pentru toate cazurile nerezolvate.

— Par să fie toți de acord că moartea cauzată de șarpe intră în categoria omorurilor cu premeditare, spuse Gonsalez și coborâră scările împreună.

Meadows făcuse declarații reporterilor. Într-adevăr, asta era o ofensă gravă din punctul de vedere al autorităților. Căci primul articol din codul de conduită al oricărui polițist este „Tu nu vei comunica nimic presei."

Leon se fâțâia fără sens prin cameră. Purta uniforma lui de șofer, iar mâinile îi erau îndesate în buzunarele de la pantaloni. Manfred recunoscu simptomele și îl chemă pe Poiccart, iar bărbatul tăcut veni din camerele de jos.

— Leon are de gând să fie misterios, spuse Manfred sec.

— Ei, nici chiar așa, protestă Leon, dar se înroși. Era una dintre cele mai încântătoare ciudățenii ale sale, aceea că nu uitase cum să roșească. Tocmai vroiam să sugerez că la Londra se joacă o piesă pe care nu ar trebui să o ratăm. N-am știut că „The Ringer" e o piesă de teatru până în dimineața asta, când l-am văzut pe unul dintre funcționarii cei mai stilați ai lui Oberzohn intrând în teatru. Fiind curios din fire, l-am urmărit. O piesă care îl interesează pe Oberzohn, mă interesează și pe mine, și ar trebui să te intereseze și pe tine, George, spuse el sever. Și, cu siguranță, ar trebui să-l intereseze și pe Meadows, e plină de suspans! Este despre un criminal care evadează de la Dartmoor și se întoarce să-l omoare pe cel care l-a trădat. Asta e una dintre scenele care se petrece în întuneric și care ar trebui să te înfioreze. M-am uitat pe critici și toată lumea, în unanimitate, este de acord că nu e un succes artistic, ba, mai mult, că e și foarte neplauzibilă, ceea ce mă face să cred că ar merita să fie văzută. Întotdeauna apelez la un succes artistic când sufăr de insomnie, adăugă brutal.

— Oberzohn are dreptul la distracțiile lui, oricât de vulgare ar fi.

— Dar piesa asta nu e vulgară, protestă Leon. Până acum e doar populară. Mi-a fost greu să găsesc locuri. Până și actorii se duc să o vadă.

— Ce locuri a cumpărat Oberzohn?

— Loja A, răspunse Leon prompt. Și a plătit cu bani peșin. Este secțiunea de la capătul rândului din față și, înainte de a mă întreba de unde am aceste cunoștințe excepționale despre lumea teatrului, îți voi răspunde că până și un copil știe că această parte este cea din stânga, îndreptată către public.

— În seara asta?

Leon dădu din cap.

— Am trei bilete în sală, zise el și le scoase din buzunar. Dacă tu nu poți merge, nu le poți da bucătăresei? Femeia arată de parcă i-ar prinde bine o smiorcăială pentru biata eroină torturată. Locurile sunt în rândul din

față, ceea ce înseamnă că putem ieși și intra între acte fără să ne împiedicăm de genunchii celorlalți spectatori.

— Trebuie să merg? întrebă Poiccart plângăcios. Nu-mi plac piesele polițiste. Știu cine e criminalul încă din primele zece minute de după ridicarea cortinei și normal că asta îmi strică seara.

— N-ai putea să iei o fată cu tine? întrebă Leon revoltat. Nu știi pe nimeni care ar vrea să meargă?

— De ce n-o iei pe mătușa Alma? sugeră Manfred, iar Leon acceptă propunerea vesel.

Mătușa Alma venise în oraș la sugestia celor trei și se instalase în apartamentul din Doughty Court.

— Și chiar e o femeie remarcabilă, are un calm și un curaj de admirat față de situația în care se afla biata noastră prietenă. Nu cred că Mirabelle Leicester e în vreun pericol imediat. Am mai spus asta și înainte. Oberzohn dorește să o țină până când perioada de reînnoire expiră. Cum poate să scape de consecințele închiderii ei, asta nu pot să-mi dau seama. Poate că nu încearcă să scape și va accepta să fie închis, drept un sacrificiu pe care trebuie să-l facă în schimbul atâtor milioane.

— Și dacă o omoară? întrebă Poiccart.

Pentru o secundă, fața lui Leon tresări.

— Nu o va omorî, spuse încet. De ce ar face-o? Noi știm că e la el, poliția de asemenea. Nu e în aceeași barcă cu Barberton, un bărbat necunoscut care a fost omorât într-un loc public. Nu, nu cred că trebuie să ne gândim la așa ceva, doar dacă… Își frecă mâinile agitat… Oricum, vom vedea. Între timp, îmi pun mari speranțe în Digby, e un tip corect, care știe foarte bine să-și aducă aminte de greșelile sale. Aici ai fost înțelept, George.

Se uita pe stradă printre perdele.

— Șoricelul e la locul lui, copoiul credincios! spuse arătând către taxiul solitar care staționa. Mă întreb ce așteaptă…

Manfred văzu o lumină ciudată în ochii lui.

— Ai nevoie de mine în următoarele două ore? întrebă Leon repede și ieși din cameră într-o secundă.

Zece minute mai târziu, Poiccart și George stăteau de vorbă când auziră poarta trântindu-se și pe Leon mergând pe trotuar, fluturându-și umbrela. Șoferul de taxi fu dintr-o dată extrem de agitat. Se așeză bine în scaun,

porni motorul și ajunse la client cu o viteză mai mare decât orice alt șofer.

— La Scotland Yard, spuse Leon și intră în mașină.

Taxiul trecu printre porțile interzise de la Scotland Yard și îl lăsă la intrarea personalului.

— Așteaptă-mă aici, spuse Leon și bărbatul se foi incomodat.

— Trebuie să mă întorc la garaj… începu acesta.

— Durează cinci minute, spuse Leon.

Din fericire, Meadows era în biroul lui.

— Vreau să-l interoghezi pe omul ăsta și să-i oferi o doză din interogatoriile pe care încă le permiteți în această țară, spuse Leon. Are armă, am văzut când a trebuit să-și pornească taxiul în Piccadilly Circus. I se calase motorul.

— Ce vrei să știi?

— Tot ce e de știut despre Oberzohn. S-ar putea să-mi fi scăpat vreun lucru, poate două. L-am văzut lângă casă. Oberzohn îl angajează pentru tot felul de treburi obscure și, din când în când face, și pe șoferul bătrânului. De fapt, el a condus mașina în ziua în care Oberzohn a luat prânzul cu domnișoara Leicester la Ritz-Carlton. S-ar putea să nu aibă permis de taxi, ceea ce îți va ușura ție treaba.

Câteva minute mai târziu, un bărbat foarte surprins și mânios era condus pe Cannon Row și cercetat ca la carte. Leon avusese dreptate cu revolverul. Fusese găsit încărcat, iar scuza lui era că îl purta ca protecție după recenta asasinare a unui taximetrist, nu avea totuși valoarea unui permis. Mai mult decât atât, și asta era o infracțiune mai serioasă, nu avea de la Scotland Yard nicio permisiune să ia clienți de pe stradă, iar insigna lui aparținea altcuiva.

— Du-l de aici, spuse Meadows și se întoarse la Leon care-l aștepta.

— Ai nimerit-o din prima. Nu știu dacă ne va fi de vreun folos, dar nu trebuie să disprețuim nici cel mai mic peștișor.

Cât așteptase, Leon făcuse câteva calcule.

— Omul a fost la Greenwich în ultima vreme. Unul dintre oamenii mei mi-a zis că l-a văzut acolo de două ori, și nu trebuia să mai adauge că-l conducea pe Oberzohn.

— Îl interoghez mai târziu și te sun, spuse Meadows și Leon Gonsalez se întoarse pe strada Curzon cu un mare zâmbet pe față.

— Tocmai ai schimbat un spion pe care îl știi, cu unul pe care nu-l cunoști, spuse George Manfred, deși nu-ți judec niciodată ciudățeniile, Leon. De-atâtea ori au avut darul de a ne oferi câte o lovitură de teatru. *A propos,* poliția face un raid diseară la Ringo Club, în Victoria Dock Road, și e posibil să punem mâna pe câțiva dintre oamenii lui Oberzohn, care par a fi clienți fideli ai localului.

Soneria telefonului sună ascuțit, iar Leon ridică receptorul. Recunoscu vocea lui Meadows.

— Am o poveste interesantă pentru tine, spuse inspectorul imediat.

— A vorbit? întrebă curios Leon.

— După o vreme. I-am luat niște amprente și am aflat că era înregistrat la noi. Și, mai mult decât atât, e eliberat condiționat. Un fost condamnat pe care îl putem trimite oricând să-și termine pedeapsa. I-am promis că pun o vorbă bună pentru el și a turnat totul. Cel mai interesant lucru e că Oberzohn urmează să se însoare.

— Să se însoare? Cine? întrebă Manfred surprins. Oberzohn?

Leon dădu din cap.

— Cine e nefericita? întrebă Leon.

După o pauză se auzi:

— Domnișoara Leicester.

Manfred văzu cum fața prietenului său își schimbă culoarea și înțelese.

— Știe când? întrebă Leon cu o altă voce.

— Nu. Licența a fost eliberată acum o săptămână, ceea ce înseamnă că Oberzohn se poate însura în oricare dimineață dorește. Care e ideea, ce crezi?

— Vino pe la noi diseară, iar eu sau George îți vom explica, spuse Leon.

Puse receptorul în furcă foarte atent.

— Asta e un pericol la care nu m-am gândit, deși era evident că asta era singura cale pe care Oberzohn o putea urma. Dacă se însoară cu ea, Mirabelle nu mai poate depune mărturie împotriva lui. Pot să văd carnetul, George?

Manfred descuie seiful și scoase de acolo un registru mic, negru. Leon Gonsalez întoarse paginile gânditor.

— Dennis a făcut treabă bună pentru noi, nu? întrebă.

— Da, ne putem baza pe el. Ne datorează, printre altele, chiar viața lui. Dacă îți amintești, nevasta lui…

— Îmi amintesc.

Leon notă adresa bărbatului care se dovedise a fi unul dintre cei mai de încredere agenți ai săi.

— Ce vrei să faci? întrebă Manfred.

— L-am pus pe Dennis să stea la intrarea stării civile din Greenwich de la nouă dimineața până la trei jumătate la amiază. Va avea ordin de la mine ca, în momentul în care îl vede pe Oberzohn ieșind din taxi cu o doamnă, să-l împingă încet, dar sigur, sub roțile mașinii și să-l roage pe șofer să se miște un pic.

Leon, în umorul lui extravagant era uneori de o seriozitate fatală.

CAPITOLUL 27
Dilema domnului Newton

Cele mai atent ghidate lovituri ale unui om norocos, în ciuda tuturor măsurilor de siguranță, pot să ia o turnură greșită, și asta i se întâmplase și domnului Montague Newton, care tocmai petrecuse o seară dezastruoasă financiar și o noapte din care somnul aproape dispăruse. Dăduse una dintre petrecerile lui de jocuri de cărți, dar, fie pentru că Joan lipsea, fie pentru că vinul nu fusese pe placul uneia dintre cele mai promițătoare victime, rezultatul fusese același.

Jucaseră *chemin de fer,* iar fraierul, porumbelul aurit ale cărui pene păreau că deja decorează pălăria lui Monty Newton, fusese câștigător, într-un final. Și, în loc să semneze cecuri pentru uriașele sume pe care le pierduse, fusese nevoit să-și golească sertarele pentru oaspetele său neîncrezător.

Seara începuse prost cu înlocuitoarea lui Joan, pe numele ei Lisa. Îl condusese la locul stabilit, după o cină minunată la Mero, pe fiul unui milionar african. Joan, bineînțeles, l-ar fi adus singur, dar Lisa, mai puțin experimentată, îi permisese accesul și unui tânăr prieten al victimei. Aștepta chiar și laude pentru perspicacitatea și inventivitatea ei de a produce două păsări în loc de una pentru piatra pe care domnul Newton o mânuia atât de eficient.

Monty nu a fost deranjat de prezența noului venit și chiar împărtășea părerea fetei, până când află că descoperirea Lisei nu era, așa cum crezuse el inițial, un ofițer, ci un redutabil tânăr avocat cu multe procese și care condusese deja multe anchete pentru Coroană. În momentul în care numele său fu menționat, Monty gemu în sinea lui. Mai mult decât atât, individul era dureros de treaz. Prietenul său nu stătea prea bine.

Ăsta fusese primul lucru ciudat care i se întâmplase. Al doilea, fusese felul de a fi al jucătorului, care, în momentul în care banca ajunsese la peste 3000 de lire, ceruse reamestecarea cărților, iar apoi să se treacă la baccarat. Chiar și încercările astea puteau fi depășite. Dar,

după ce Monty a decis să meargă mai departe, cartea pe care o palmase cu atâta artă, îi alunecă din mână pe masă și, deși faptul nu fusese denunțat de jucători, atenția avocatului fiind distrasă pe moment, lui îi fusese imposibil să recupereze acea valoroasă carte de joc. Și Monty făcu un lucru prostesc. În loc să însceneze o reprezentație artistică de supărare la remarcile pe care le făcuse fiul milionarului, hotărâse să riște și să ia cartea care urma la rând. Și pierduse. Peste toate astea, jucătorul, puțin amețit, hotărî că un om care a câștigat deja 3000 de lire, trebuie să se oprească. Iar Monty trăise experiența umilitoare de a plăti acești bani. Îl acompaniase la ușă cu un zâmbet care era atât de genial și de prietenos, încât tânărul se simți obligat să-și ceară scuze pentru grosolănia lui.

— Vino și în altă seară ca să-mi iau revanșa, spuse Monty.

— Vin cu siguranță! Plec în Africa de Sud mâine, dar revin la începutul anului viitor și am să te caut.

Monty îl urmări cum coboară scările și speră să-și rupă gâtul.

Era îngrijorat pentru Joan – mai mult decât își imaginase că ar putea fi pentru o fată vreodată. Îi era utilă în multe feluri. Lisa era o cârpă, hotărî el și o trimise acasă fără să o jignească. Era utilă în multe și prefera o sâcâială continuă decât o neprofesionistă.

Se simțea singur prin casă și se plimba din cameră în cameră, iritat de absența fetei care nu avea nici educația, nici rafinamentul și nici clasa lui, dar care, totuși, îi lipsea atât de mult. Trebuia să recunoască asta. Ura camera aceea de la subsol. Îi cunoștea temperamentul și știa cât de repede avea să se enerveze. Într-un fel, ar fi vrut să nu simtă nimic pentru ea, pentru că urma să aibă parte de o mare lovitură și pentru că prevedea această durere, era nerăbdător să-i facă prezentul cât mai fericit cu putință.

După ce avea să termine tot ceea ce era de făcut, nu era niciun motiv să nu fie prieteni. Avea să-i cumpere un cadou frumos. Fetele de genul ei uită repede dacă darul e suficient de mare. Gândurile lui se îndreptau spre celula aceea infernală, făcându-l să se mute de pe o parte pe alta în pat. Ce o fi simțit ea! Nu-și făcea griji deloc pentru Mirabelle, pentru că…, ei bine, ea era personajul principal în acest caz. Dar pentru el, adevărata victimă era Joan.

Somnul nu-l fură decât în zori și se trezi foarte iritat. Îi promisese fetei că se va duce să o vadă, deși stabilise cu Oberzohn între patru ochi că nu va merge la casă până când nu expirau cele cinci zile.

Până la prânz nu mai suportă îngrijorarea și ceru mașina. Conduse până într-un punct dintre New Cross și Bermondsey, mergând pe jos restul distanței. Domnul Oberzohn îl aștepta. Îl citea ușor pe partenerul său și, când îl văzu, ieși pe scări să-l întâmpine.

— E curios că ai venit, spuse.

— De ce n-ai dat niciun telefon? mormăi Newton. Asta era scuza lui pentru vizită.

— Pentru că la capătul fiecărui fir ascultă cineva, spuse Oberzohn. Dacă totul ar fi fost automat și nimeni n-ar putea asculta, atunci am putea vorbi la nesfârșit. Aș vorbi toată ziua cu tine și mi-ar face plăcere. Dar nu cu doamna cutare sau cutare spunând un moment, așteptați, ca apoi să poată da legătura la Scotland Yard.

— S-a întors Gurther?

— Gurther a revenit, spuse doctorul sever.

— Nu s-a întâmplat nimic cu treaba aia? Cel puțin n-am văzut nimic în ziarele de seară.

— A plecat la Lisabona, replică doctorul indiferent. Poate că va ajunge acolo, poate că nu, ce contează? Mi-ar plăcea să văd scrisoarea pentru că e un document și un document are un șarm irezistibil pentru un biet om de știință. Vrei să bei ceva?

Monty ezită, așa cum făcea de fiecare dată când Oberzohn îi oferea o băutură răcoritoare. Nu puteai să fii niciodată sigur cu el.

— Vreau un whisky, spuse în cele din urmă. O sticlă plină, una care nu a fost încă deschisă. O desfac eu.

Doctorul chicoti.

— N-ai încredere? spuse. Ești înțelept. Pentru că despre cine se poate spune, pe lumea asta, „Acesta este prietenul meu, în care voi avea încredere toată viața”?

Monty consideră că această întrebare nu merită un răspuns.

Luă sticla de whisky, o puse spre lumină, analiză dopul și o deschise.

— Și apa minerală ar putea fi otrăvită, spuse Oberzohn glumeț.

În orice altă situație nu ar fi făcut această observație. Faptul că o făcuse, arăta o subtilă, dar reală schimbare în

relația lor. Dacă Monty remarcase asta, nu scoase niciun cuvânt. Își umplu paharul și se așeză pe canapea. În tot acest timp, doctorul îl urmări foarte curios.

— Da, Gurther s-a întors. A ratat, dar trebuie să-i mai scuzi eșecurile unui om capabil. Agentul perfect nu a fost încă descoperit și nici șeful perfect. Americanul, Washington, părăsise Parisul când am primit ultima veste despre el. Merită felicitat. Eu, dacă aș locui în Paris, aș pleca tot timpul. E un oraș frivol.

Monty își aprinse o țigară și hotărî să ajungă la scopul vizitei sale treptat. Venise să rezolve două lucruri foarte importante. Considera că e de datoria lui să o vadă pe Joan. Nu mai puțin important era să facă cunoscut acest plan partenerului său.

— Ce fac fetele? întrebă.

— Sunt foarte fericite, răspunse doctorul Oberzohn, care nu se așezase, ci stătea într-o atitudine mai degrabă asemănătoare cu cea a lui Gurther. Drept, fără nicio emoție, holbându-se. Întotdeauna oaspeții mei sunt fericiți.

— În gaura aia de șarpe? spuse celălalt disprețuitor. Nu vreau ca Joan să mai stea acolo.

Herr Doktor ridică din umeri.

— Atunci ia-o, prietene. De ce să stea, dacă tu ești nefericit că această femeie nu e cu tine? Nu servește la nimic. Probabil că e agitată. O aduc imediat. Se îndreptă spre ușă.

— Așteaptă o secundă, spuse Monty. Am să o văd mai târziu și poate am să o scot afară, dar nu vreau să stea departe multă vreme. Cineva trebuie să stea cu fata.

— De ce? Nu sunt eu aici? întrebă Oberzohn prietenos.

— Ești aici, și Gurther e aici. Monty se uită pe fereastră fără să-i prindă privirea lui Oberzohn. Mai ales Gurther. De asta cred că Mirabelle Leicester ar trebui să aibă pe cineva care să aibă grijă de ea. Ți-a trecut prin cap că cea mai bună ieșire din necazul ăsta e căsătoria?

— M-am gândit la asta, spuse doctorul. Și tu te-ai gândit? Asta e minunat! Începi să gândești!

Schimbarea de ton era acum destul de evidentă. Monty cedă în fața bărbatului care părea căzut în venerație față de el și de raționamentului său.

— Poți să termini cu bătaia de joc chiar acum, Oberzohn, spuse, după care, fără nicio introducere

adăugă: Am să mă însor cu fata asta. Oberzohn nu răspunse nimic. Nu e logodită, nu are nicio aventură romantică. Mi-a spus Joan, iar Joan e destul de șireată. Nu știu cum am să fac asta, dar cred că cel mai bun lucru deocamdată este să pretind că sunt un prieten adevărat și să o scot din pivnița ta. Va fi atât de recunoscătoare, încât va fi de acord cu aproape orice. De altfel, am senzația că am impresionat-o de prima dată când am văzut-o. Și am și o situație de care ar putea beneficia, o casă într-o zonă bună a Londrei…

— Casa mea, îl întrerupse Oberzohn cu vocea sa metalică.

— Casa ta? Hai să spunem casa noastră. Doar nu o să ne certăm de la asta.

— Am și eu o situație pe care aș putea să i-o ofer și nu am de gând să i-o ofer altuia.

Oberzohn se uita la el cu ochii larg deschiși. O figură comică. Fața lui prelungă părea să iasă la iveală din beznă ca o mască de pantomimă.

— Tu? întrebă Monty care nu-și putea crede urechilor.

— Eu, baronul Eruc Oberzohn.

— Acum ești baron? Camera răsună sub hohotele de râs ale lui Monty. Doar nu crezi, bătrân nebun, că s-ar mărita vreodată cu tine?

Oberzohn dădu din cap.

— Va face orice o voi face eu să simtă. În agitația lui, engleza sa devenise neglijentă. Unei fete s-ar putea să nu-i placă un bărbat, dar s-ar putea să urască ceva mult mai rău. O femeie spune că moartea e nimic, dar se teme de moarte, nu-i așa?

— Ești nebun, spuse Monty disprețuitor.

— Sunt nebun, nu? Și un bătrân prost pe deasupra, nu? Cu toate astea am să mă însor cu ea.

Urmă o tăcere adâncă, după care Oberzohn continuă discuția pe un ton mai calm.

— Poate că sunt toate lucrurile astea despre care spui tu, dar nu sunt chestiuni asupra cărora să ne certăm. Mâine vii aici și discutăm problema asta ca pe o afacere, bine?

Monty îl examina de parcă ar fi fost o insectă ciudată care zbura în preajma lui.

— Nu ești suedez, ești german. Treaba cu baronul te-a dat de gol.

— Sunt baltic, dar am trăit mulți ani în Suedia, spuse Oberzohn scurt. Nu sunt german, nu-mi plac.

Mai mult decât atât nu mai putea adăuga. Probabil că împărtășea repulsia lui Gurther față de vecinii lui de odinioară.

— Nu o să ne certăm, în niciun caz, continuă. Eu sunt un prost, tu ești un prost, cu toții suntem proști. Vrei să-ți vezi femeia?

— Vreau să o văd pe Joan, spuse Monty morocănos. Nu-mi place exprimarea asta a ta cu „femeia ta".

— Mă duc să o aduc. Așteaptă.

Din nou, cizmele lungi apărură de sub masă și fură trase pe picioarele ciudate ale lui Oberzohn. Monty îl urmări de la fereastră cum traversă terenul spre fabrică, până dispăru.

Trecură cinci minute până ieși din nou, singur. Monty se încruntă. Care o fi motivul?

— Prietene, gâfâi Oberzohn, pentru care aceste exerciții deveneau din ce în ce mai obositoare, nu e înțelept.

— Vreau să o văd, începu Monty.

— Ușor, ușor, ai să o vezi. Dar pe malul canalului, Gurther a văzut un străin, care se tot fâțâie de sus în jos, prefăcându-se că pescuiește. Cine pescuiește în canal, te întreb?

— Ce are el de a face cu asta?

— Crezi că ar fi înțelept să o scot afară, la lumina zilei, te întreb încă o dată? Tipii nu cred că fata ta, fata asta, e la Brussels?

Monty nu se gândise la acest lucru.

— Am o idee pentru tine. E o idee bună. Creierul bătrânului și prostului de Oberzohn funcționează remarcabil, câteodată. În dimineața asta, un prieten mi-a trimis niște bilete la teatru. O duci diseară la spectacol. Întotdeauna e un pic de ceață când apune soarele și ai putea să părăsești casa cu mașina. Am să trimit un om acum să-i distragă atenția individului și am să o aduc în casă.

— O aștept aici. Monty nu renunță la ideea lui.

Și chiar așteptă, până când, o oră mai târziu, o fată pe jumătate nebună, năvăli în cameră, direct în brațele lui.

Oberzohn urmări scena nemișcat.

— E o scenă frumoasă pentru mine, spuse, pentru unul care se va însura în curând, și îi lăsă singuri.

— Monty, nu pot să mă întorc în camera aia îngrozitoare la noapte. Va trebui să stea singură. Nu e o fată rea, Monty, dar habar n-are că valorează o grămadă de bani.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Monty supărat. Ți-am zis…

— Nu, doar am întrebat-o câteva lucruri. Nu poți să stai în gaura aia sărăcăcioasă zi și noapte fără să vorbești, nu? Monty, ești sigur că nu i se poate întâmpla nimic rău fetei?

Monty își drese glasul.

— Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla este să se mărite, spuse.

— Vrea cineva să se însoare cu ea?

— Oberzohn, spuse.

— Vechitura asta! pufni ea.

Din nou, lui îi fu greu să vorbească.

— M-am gândit bine, draga mea, spuse. Mariajul nu mai înseamnă mare lucru pentru nimeni.

— Pentru mine ar însemna foarte mult, spuse ea încet.

— Dacă m-aș însura eu cu ea?

— Tu! Se îndepărtă de el îngrozită.

— Doar ca să… Ei, bine, ăsta e adevărul Joan. Ar fi singura cale de a pune mâna pe banii ei. Acum, tu știi că ești în planul ăsta, și mai știi și ce însemni pentru mine. O căsătorie, una formală, pentru un an sau doi, după care aș divorța și am putea pleca împreună ca soț și soție.

— Asta a vrut să spună? arătă ea spre ușă. Despre mariajul care urmează?

— Vrea el să se însoare cu ea.

— Lasă-l pe el, spuse ea cu răutate. Crezi că-mi pasă de bani? Nu e nicio altă cale să-i obținem?

El tăcea. Erau mult prea multe căi de a-i obține, pentru ca el să poată da un răspuns negativ direct.

— Monty, doar nu ai de gând să faci asta?

— Nu știu încă ce voi face, spuse.

— Dar nu asta, insistă ea agățându-se de haina lui.

— Vorbim diseară despre asta. Bătrânul ne-a făcut rost de bilete la teatru. Luăm masa la West și nu mai contează dacă ne vede cineva, pentru că toată lumea știe prea bine că nu ești la Brussels. Ce-i cu mirosul ăsta ciudat?

Joan râse, uitând un moment de problema care o apăsa.

— Bețișoare parfumate, spuse. Locul devenise atât de apăsător și înghesuit și le-am găsit în cămară lângă provizii. De fapt, a fost o prostie, pentru că am umplut încăperea de fum. A trecut acum. Monty, faci lucruri nebunești când stai închis, spuse ea serios. Nu cred că mă mai pot întoarce.

— Întoarce-te mâine, spuse el aproape implorând. Pentru încă două sau trei zile. E foarte important pentru nune. Mai ales cu noile idei ale lui Oberzohn.

— Nu te mai gândești să o iei de nevastă, nu?

— Vom vorbi despre asta diseară la cină. Am crezut că o să-ți placă ideea asta de complot, adăugă neconvingător.

Joan se întoarse în închisoare să-și ia o parte din lucruri. O găsi pe fată întinsă în pat, citind. Mirabelle o primi cu un zâmbet.

— Gata, s-a încheiat perioada ta de detenție?

Joan ezită.

— Nu chiar. Te superi dacă nu o să stau aici la noapte?

Mirabelle dădu din cap. Adevărul era că se bucura să rămână singură. Toata ziua ascultase plânsetele și văicărelile fetei, încât simțea că nu mai poate să îndure încă 24 de ore.

— Ești sigură că nu te deranjează să rămâi singură?

— Nu, sigur că nu. Ai să-mi lipsești, adăugă Mirabelle, mai degrabă pe bune, decât ca o vorbă de politețe. Când te întorci?

Fata făcu o grimasă.

— Mâine.

— Nu vrei să te întorci, normal? L-ai convins pe prietenul tău să mă lase și pe mine?

Joan dădu din cap.

— Nu va face asta niciodată, draga mea, nu până… Se uită la fată. Nu ești logodită, nu-i așa?

— Eu? Nu. Asta e altă poveste pe care au auzit-o? Mirabelle se ridică din pat râzând. Moștenitoare, logodită?

— Nu, nu spun că ești logodită, se grăbi Joan să repare impresia greșită. Era o admirație sinceră în vocea ei când spuse: Ești minunată, puștoaico. Dacă aș fi în

locul tău aş tremura. Eşti atât de veselă, de parcă ai merge la înmormântarea unei mătuşi bogate!

Nu ştia cât de aproape în a claca fusese companioana ei în acea zi, dar pentru că Mirabelle se simţea mai puternică şi mai liniştită acum, nu mai comentă nimic.

— Eşti cu adevărat splendidă, dădu Joan din cap. Mi-aş dori să am curajul tău!

Apoi, dintr-o dată veni spre fată şi o sărută.

— Să nu fii supărată pe mine, spuse, şi dispăru înainte ca Mirabelle să poată să răspundă.

Doctorul o aştepta în fabrică.

— Spionul a urcat sus pe canal. Putem înainta, spuse. De altfel, adăugă cu satisfacţie, nu poate vedea peste zidurile astea înalte.

— Care-i povestea cu măritişul lui Mirabelle Leicester?

— Ţi-a spus Monty? Ţi-a mai zis şi că se va însura cu ea?

— Da, şi o să-ţi spun ceva, doctore. Aş prefera să se însoare el cu ea, decât cu tine.

— Aşa deci, spuse doctorul.

— Aş prefera ca oricine altcineva să se însoare cu ea, în afară de şarpele ăla al tău.

Oberzohn se uită cu atenţie în jur. Folosise cuvântul cu multă inocenţă, fără să se gândească la aplicarea lui şi scăpă un suspin de groază când realiză ce greşeală făcuse.

— Mă refer la Gurther, spuse.

— Ştiu că te-ai referit la Gurther, răspunse el ţeapăn.

Ca să ajungă la casă trebuiau să ocolească fabrica şi să treacă printre zidul canalului şi al clădirii. Drumul direct i-ar fi dus într-o groapă adâncă, în care fuseseră aruncate gunoaiele timp de ani de zile şi pe care natura, acum, în bunătatea ei, le ascunsese sub o mantie verde de volbură sălbatică. Era specific locului ca singura frumuseţe a locului să fie ascunsă privirii.

Tocmai dădeau colţul fabricii când doctorul se opri şi se uită la zidul înalt, care era protejat de bucăţi de sticlă spartă. Peste tot, în afară de un singur loc, de aproape jumătate de metru lăţime, unde nu numai sticla fusese îndepărtată ci şi mortarul care ţinea cioburile la locul lor. Pe jos erau cioburi şi, în interiorul zidului, semne pe suprafaţa mortarului.

— Stop, spuse doctorul.

Examină zgârieturile de pe perete.

— Așteaptă, ordonă el și se grăbi înapoi în fabrică. Se întoarse cărând în fiecare mână două capcane mari, ruginite, pe care le puse pe pământ. Una câte una, forță dinții ruginiți până le desfăcu larg și le struni cu un arc. Ea văzuse așa ceva la muzeu. Erau capcane pentru oameni, relicve ale vremurilor în care încălcarea proprietății nu era doar un păcat, ci o crimă.

Fixă cea de a doua capcană pe drumul dintre fabrică și zid.

— Acum vom vedea, spuse. Înaintează!

Monty o aștepta nerăbdător. Rolls-ul apăruse în onoarea ei, iar șoferul chel era deja la volan.

— Ce s-a întâmplat cu șoferul? întrebă ea în timp ce ieșiră spre cărare. Arată de parcă au spânzurat-o pe maică-sa în dimineața asta.

— E supărat pe Oberzohn, explică Monty. Oberzohn are doi șoferi. Nu prea au treabă dimineața. Celălalt trebuia să se întoarcă la tură la trei și nu a apărut. Era șoferul cel mai bun dintre ei.

Șoferul părea să caute orice gaură din pământ, iar în următoarele cinci minute ea se agăță de Monty și de brațul portierei. Fură ușurați când, în cele din urmă, mașina găsi drumul asfaltat și ieșiră la lumină. Și atunci, ea îi căută mâna, și acea floare care răsărise pe un pământ atât de sterp, înflori sub razele dragostei cunoscute de fiecare femeie, cu suișuri și coborâșuri, la bine și la rău.

CAPITOLUL 28
La Prater

Manfred sugeră o cină timpurie la Lasky, unde supa îi satisfăcea gusturile pretențioase. Leon, care mâncase multe fursecuri la ceai și avea o slăbiciune pentru alimentele atât de greu de digerat, putea să renunțe la cină, iar Poiccart avea tabieturi. Luară cina la Lasky, iar Leon comandă ceapă prăjită și divagă asupra celor doi ani irosiți din viața lui Poiccart, folosindu-se de o bogăție de imagini poetice precum și de o dicție care ar fi meritat, cu siguranță, o temă mult mai potrivită.

Manfred se uită la ceas.

— Unde iau masa? întrebă.

— Nu știu încă, spuse Leon. Prietenul nostru va fi aici în câteva minute, când vom ieși, ne va spune. Nu vrei să o vezi?

Manfred dădu din cap.

— Nu, spuse.

— Am să mă plictisesc, se plânse Poiccart.

— Atunci trebuia să mă lași să o aduc pe Alma, spuse Leon prompt.

— Exact. Raymond dădu din capul lui limpede. Am senzația că salvez o doamnă de la o seară absolut îngrozitoare.

Afară îi aștepta un bărbat, la ieșirea din restaurant. Un bărbat banal care avu de comunicat trei propoziții, cu voce joasă, în timp ce stătea lângă ei, deși, aparent îl ignorau.

— Nu vreau să merg la Mero, spuse Manfred. Dar pentru că tot avem timp, ar trebui să mergem în direcția aia. Sunt curios să descopăr dacă e chiar tratația lui Oberzohn, sau e vreo idee emanată de admirabilul domn Newton.

— Și cum îți vei da seama? întrebă Gonsalez.

— După mașină. Dacă Oberzohn e maestrul de ceremonii, îi vom găsi mașina parcată prin apropiere. Dacă e ideea lui Newton, atunci limuzina lui Oberzohn care i-a adus din South London va fi plecată, iar mașina lui Newton va fi la locul ei.

Mero era unul dintre localurile la modă, frecventat nu doar de elita societății, dar care-i avea drept clienți și pe cei din crema teatrului. Era plasat într-una dintre piețele liniștite și vechi pe care le găsești în centrul Londrei și se bucura, din motive suspecte, de imunitate din partea mâinilor speculative ale proprietarului. Piața mai avea și acum aspectul din perioada regelui George și, chiar dacă unele dintre cele mai arătoase vile fuseseră închiriate pentru afaceri și cabinete, iar avocații și producătorii ocupau, acum, saloanele și dormitoarele rezervate gentlemenilor și frumuseților unor vremi apuse, un număr mare dintre case rămăseseră încă în posesia proprietarilor.

Nu era nimic în fața la Mero care să-i facă reclamă. Clubul era adăpostit în trei dintre aceste frumoase clădiri. Un necunoscător nu ar fi bănuit că cele trei case comunicau, pentru că vechile uși și scări rămăseseră neatinse, doar una fiind folosită.

Se plimbară de-a lungul celor două laturi ale pieței, printre grupurile de mașini parcate roată lângă roată, cu spatele către balustrada grădinii centrale. Văzură mașina lui Oberzohn. Șoferul stătea cu brațele încrucișate pe volan, într-o conversație serioasă cu un bărbat palid, slab și neras, îmbrăcat într-o ținută de seară impecabilă. Era, evident, olog. Unul dintre umeri era mai sus decât celălalt, iar când se mișca, mergea greu, cu ajutorul unui baston.

Manfred îl văzu pe șofer că iese dintre mașini, iar ologul șchiopătă în direcția pe care acesta i-o indicase și se opri să vorbească cu un alt bărbat în livrea. Pe măsură ce se apropiară de el, văzură că una dintre cizmele lui are o talpă mai groasă, și astfel își explicară șchiopătatul.

— Domnul și-a pierdut mașina, spuse Manfred cercetând deja plăcuțele de înmatriculare.

Furtul de mașini se întâmpla zilnic. Leon avea multe de spus legat de potențialul acestei ramuri infracționale. Avea cunoștințe enciclopedice despre noile tendințe în infracțiuni și, în câteva propoziții scurte, le explică gradul de extindere al acestor hoții.

— Cincizeci pe săptămână sunt îmbarcate spre India și colonii, după ce le sunt șterse numerele și sunt înlocuite cu altele. Uneori, șmenarii ăștia, așa cum li se spune acestor hoți, le conduc direct în containerele pregătite pentru fiecare model în parte. Capetele sunt bătute în cuie

și așteaptă îmbarcarea la docuri înainte ca proprietarul să-și dea seama de ce s-a întâmplat. În India, Africa de Sud și Australia sunt aproape la fel de multe mașini furate, față de cele cumpărate.

Trecură încet de ușa de la Mero și, prin fereastra acoperită, reușiră să vadă lămpile arzând, mâinile goale ale unei femei și un bărbat în cămașă albă. Se auzeau încet acordurile unei orchestre care cânta un vals vienez.

— Mi-ar plăcea să o văd pe Jane a noastră, spuse Gonsalez. N-a venit la voi, nu?

— A venit, dar n-am văzut-o, spuse Manfred. Din momentul în care părăsește teatrul, nu trebuie scăpată din ochi.

Leon dădu din cap.

— Am rezolvat deja asta, spuse. Digby…

— Digby trebuie să-și preia treaba de noapte, spuse Manfred. A fost la terenul lui Oberzohn ca să prospecteze locul. A considerat că e mai bine să topografieze terenul la lumina zilei și am fost de acord. S-ar putea să se încurce dacă începe să exploreze canalul pe timp de noapte. De obicei, vara sau iarna, e ceață la suprafața apei.

Ajunseră la teatrul Prater devreme. Spectatorii nu fuseseră admiși, iar Leon sugeră să dea un ocol acestei case de distracție. Era localizată în Shaftesbury Avenue și ocupa un fel de insulă în mijlocul străzilor. Clădirea era flancată, în ambele laterale, de două străzi înguste, în timp ce spatele forma cea de a treia latură a unei mici piațete. Aceasta era ocupată de clădiri ale municipalității, locuite, în mare parte, de către artizani. De la piață, un pasaj lung ducea la strada Ranbourn, în timp ce în completarea aleii care se deschidea chiar în spatele teatrului, o stradă mergea paralel cu Shaftesbury Avenue, de la Charing Cross Road până la strada Rupert.

Teatrul era unul dintre cele mai bune din Londra și, deși avusese un număr de eșecuri, norocul său se schimbase odată cu noua piesă polițistă care atrăgea toată metropola.

— Asta e ușa de la intrarea artiștilor, spuse Leon când ajunseră în piață, și astea sunt ieșirile de urgență. Arătă înapoi la locul din care veniseră. Astea sunt folosite la sfârșitul spectacolului că să golească teatrul.

— De ce te interesează așa de tare chiar clădirea în sine? întrebă Poiccart.

— Pentru că, răspunse Gonsalez încet, sunt de acord cu George. Trebuia să găsim mașina lui Newton parcată în grădinile Fitzreeve, nu pe a lui Oberzohn. Ceva e suspect.

Ușile de la stal și cele de la balcon erau deschise acum și cozile se mișcau încet către intrări. Înainte de a se întoarce în fața teatrului, urmăriră cum clădirea imensă îi înghițea pe cei devotați dramei.

Mașinile începeau să sosească, la început pe rând, dar pe măsură ce ora de începere a spectacolului se apropia, într-o linie continuă care conduse la un ambuteiaj și îl făcu pe polițistul de la circulație să se agite din mâini și să fie, din când în când, nepoliticos. Mai era puțin până la ora opt și jumătate, când Manfred văzu mașina strălucitoare a lui Oberzohn care parcă chiar în fața teatrului. Mai întâi Joan și, după aceea, Monty Newton, coborâră și dispărură din raza lor vizuală. Gonsalez se gândi că nu o văzuse niciodată pe fată arătând atât de radioasă și drăguță. Avea culoarea și aerul tinereții și, deși cei mai pretențioși ar fi comentat la ținuta ei îndrăzneață, nici cel mai cârcotaș dintre ei nu ar fi putut obiecta la efectul plăcut pe care îl provoca.

— Mare păcat, spuse Leon în spaniolă, o sută de păcate. Am același sentiment pe care l-aș avea dacă aș vedea un bloc perfect de marmură în mâinile unui sculptor de pietre funerare.

Manfred scoase mâna și îl trase înapoi în umbră. Un taxi îl lăsă pe bărbatul olog. Ieși cu ajutorul unui valet, plăti șoferul și șchiopătă până în vestibul. Nu era o coincidență remarcabilă. Domnul venise evident de la Mero și, pentru că toată lumea se îndrepta spre teatru, era normal să ajungă și el aici. Nu era nimic ciudat în asta. Îl văzură urcând la garderobă, iar mai târziu, când se așezară în lojă, Leon, îl descoperi pe bărbatul palid cu fața bărboasă, ocupând ultimul scaun din rândul din față.

— L-am mai întâlnit undeva, spuse el iritat. Nu mă enervează nimic mai rău decât să uit nu fața, ci locul unde am văzut-o.

Oare putea Gurther să știe că-și atinsese, în cele din urmă, ambițiile? Trecuse de două ori pe sub ochii scrutători ai celor mai deștepți detectivi din lume și de două ori nu-l recunoscuseră.

CAPITOLUL 29
O treabă pentru Gurther

Gurther dormea când a fost chemat la datorie, dar s-a înfățișat în fața șefului strălucitor și alert, de parcă n-ar fi pierdut nici măcar o singură noapte, darămite să fi suferit chinul de a sări dintr-un tren în mișcare.

— Încă o dată, dragul meu Gurther, te-am trimis la-naintare. Doctorul Oberzohn era aproape vesel. De data asta ca să ne salvezi pe noi toți de trădarea unui Iuda pe care l-am crezut prieten. În noaptea asta șarpele trebuie să muște, și să muște al naibii de tare, Gurther. Iar așa-numitul nostru Prieten să se piardă-n întuneric! Și, după asta, bravul meu băiat, nu vom mai avea de ce să ne fie frică.

Făcu o pauză spre a fi aprobat, ceea ce se și-ntâmplă, într-o clipită.

— În noaptea asta, dorim să ne oferi o *chef d'oeuvre*[6], suprema expresie a artei tale, Gurther. Cea mai înaltă concretizare a genialității! Manierele de gentleman de club nu ne vor ajuta. Poate că ți se potrivesc, dar, ar fi mai bine ca, de data asta, tu să…

— *Herr Doktor,* aveți bunăvoința de a-mi permite să vă fac o umilă sugestie? interveni Gurther nerăbdător.

Doctorul aprobă încet din cap.

— Poți vorbi, Gurther, spuse el. Ești un om inteligent. Nu mi-aș permite să impun ceva unui artist.

— Lăsați-mă să plec pentru o oră, poate două, și mă voi întoarce la dumneavoastră cu un plan unic. Am milostiva dumneavoastră permisiune, *Herr Doktor*?

— Marș! spuse doctorul milostiv, fluturându-și mâna către ușă.

Trecu aproape o oră și jumătate până când ușa se deschise din nou și în cameră intră un gentleman care, pentru un moment scurt, fu total necunoscut doctorului. Fața individului avea o culoare nesănătoasă, ca a fildeșului, sprâncenele negre scoteau în evidență cearcănele care sugerau o boală recentă, iar în barba neagră, tunsă scurt, se puteau vedea fire de păr alb – acestea erau lucruri care nu-l puteau păcăli pe Oberzohn.

Dar bărbatul fusese, în mod evident, victima unui accident îngrozitor în trecut. Unul dintre umeri îi era căzut, mâna, în care ținea un baston, era contorsionată până la a nu mai avea nicio formă, iar, când se mișca, tropotul piciorului olog îți atrăgea atenția asupra faptului că era șchiop.

— Domnule, doriți să mă vedeți pentru…? începu doctorul, după care rămase cu ochii holbați și gura căscată. Nu-i posi…!

Gurther zâmbi.

— *Herr Doktor,* binevoiți să fiți mulțumit?

— Fantastic! murmură Oberzohn, rămânând cu ochii pironiți de uimire. Dintre toate realizările tale asta este cea mai mare. Gurther, ești un artist. Într-o bună zi îți vom cumpăra un teatru numai al tău în Unter den Linden și vei putea să aduci pe culmi de încântare o groază de oameni.

— *Herr Doktor,* aceasta a fost propria mea idee. O plănuiesc de multe luni. Mi-am făcut singur încălțările, până și haina mi-am modificat-o tot eu, spuse el, bătându-se cu mândrie peste umărul deformat.

— Ochelari?

— Am, spuse prompt Gurther.

— Eșarfa… Mi se pare prea studiată.

Gurther își îndreptă degetul spre eșarfă.

— Cu deosebit respect vă spun că, pentru această costumație, o eșarfă așa cum se cuvine este de preferat, asta dacă aveți bunăvoința să permiteți.

Herr Doktor aprobă din cap.

— Te vei duce cu Dumnezeu, Gurther, spuse el pios și scoase o tabacheră aurită din buzunar și i-o dădu bărbatului. Stai jos, dragul meu prieten.

Se ridică și-i indică scaunul pe care-l eliberase.

— Da. Chiar pe scaunul meu, Gurther. Nimic nu e prea bun pentru tine. Acum, uite care e aranjamentul…

Și, pas cu pas, îi dezvălui programul, căci cronologia se-ntâmpla să fie o pasiune aproape tot atât de mare pentru acest ticălos ciudat, precum era pentru mătușa Alma.

Atât de încrezător era Gurther în deghizarea lui încât ieși la iveală să-i spună ceva șoferului lui Oberzohn și, cu coada ochiului, îi văzu pe Manfred și pe Gonsalez apropiindu-se. Era testul final și îl trecuse, ceea ce-i dădu o și mai mare încredere în el însuși.

Nu s-a dus să cineze la restaurantul lui Mero. Gurther nu mânca și nu bea nimic, atunci când era deghizat, știind că așa ceva i-ar putea fi fatal. În schimb, își chemă un taxi și-și omorî timpul spunându-i șoferului să-l plimbe încet de-a lungul inelului exterior de la Regent Park.

În zilele acelea, Gurther petrecuse mult timp gândindu-se, dar acum, cu prețul unui mare disconfort psihic, reușise să-și înfrâneze acest obicei dăunător, astfel încât să aibă mintea limpede tot timpul. Pentru că, dacă vroia să trăiască, mintea limpede era un factor esențial.

Gândurile îi fuseseră ocupate de prizoniera din pivniță. Ea era importantă din două motive: pe de o parte, era prietena indivizilor pe care el îi ura rece și mortal, cu un sentiment aproape malign mai presus de orice descriere, pe de altă parte, fata însemna o comoară imensă, atât de mare încât însuși *Herr Doktor* mersese până la a plănui să se căsătorească cu ea. Nu trebuia să fie ucisă, nici rănită în vreun fel. Era atât de importantă încât bătrânul și-ar fi asumat toate riscurile pe care le aducea un mariaj. Trebuia să fie un motiv extraordinar de important pentru toate lucrurile acestea, căci doctorul Oberzohn nu avea o minte prea fragilă.

Păru să-și amintească de faptul că, în conformitate cu legea englezească, soția nu putea depune mărturie împotriva soțului ei. Nu era prea sigur, însă avea o amintire vagă că Pfeiffer îi spusese chestia asta cândva. Pfeiffer fusese un tip educat, care chiar căpătase onoruri în liceu.

Gurther nu era prea citit. Educația lui era făcută din bucăți și, chiar, la un moment dat, nu fusese ales pentru un rol principal din cauza accentului său provincial. Își corectase această greșeală în închisoare, sub îndrumarea unui profesor condamnat pe viață pentru uciderea a două femei dar, după ce fusese eliberat, Gurther era deja un individ stigmatizat, iar scena era o carieră pe care o pierduse pentru totdeauna.

Oberzohn poseda niște avantaje pe care el, Gurther, nu le avea. El era stăpânul, Gurther, doar servitorul. Oberzohn putea determina evenimentele datorită vastei sale autorități și a firelor pe care le trăgea în toate colțurile lumii. Gurther însuși acceptase de bunăvoie poziția de servitor orb și supus însă, acum, unghiul se schimbase, chiar de când doctorul intrase în relații cu

Montague Newton. Poate chiar din această cauză. Pentru că doctorul, ascunzându-i unuia un secret, îi dezvăluia din ce în ce mai mult celuilalt, iar din această dezvăluire prestigiul său avea de suferit.

Gurther era, acum, confidentul, deci egalul, și, logic, egalul poate oricând să devină superior. Tot timpul visase la o viață fără griji, o împlinire a felului în care înțelegea el luxul, fără amenințarea că, undeva, după colț, aștepta cineva care să-l bată pe umăr… Un palat alb într-un ținut plin de flori, cu piscine azurii și fete zvelte care să-i spună „Stăpâne". Gurther începu să vadă lumina.

Până când și-a ocupat locul în sala de teatru abia dacă a apucat să arunce o privire fugară asupra cuplului din ultima lojă.

Joan era fericită, mai fericită decât își amintea să fi fost vreodată. Probabil că era și reacția ei la prizonieratul voluntar la cere se supusese. În mod sigur, faptul că Monty acceptase, nu foarte convins, o schimbare a planului, o făcuse să se simtă într-al nouălea cer. Monty renunțase la firava pretenție de a se căsători de circumstanță și, o dată ce fusese convins să o facă, fusese înlăturat și ultimul obstacol în calea fericirii ei. Să-l lase pe Oberzohn să ia fata, dacă o vroia atât de mult, și, o dată cu ea, să ia și toate grelele responsabilități pe care le atrăgea lucrul ăsta după sine. Monty Newton urma să primească tot ceea ce vroia fără niciun risc. Ajungând la această concluzie, el comandă încă o sticlă de șampanie ca să pecetluiască târgul, iar cei doi părăsiră clubul lui Mero ca un cuplu mult mai fericit decât fuseseră atunci când au venit.

— În clipa în care punem mâna pe bani, plecăm din Anglia, îi spuse el în timp ce se îndreptau către teatru. Ce zici de Buenos Aires, cât ține iarna, bătrânico?

Ea habar n-avea unde e Buenos Aires, dar gânguri încântată de sugestie, iar Monty începu să vorbească pe larg despre binefacerile verilor sud-americane și despre frumusețile Buenos Aires-ului, cu toate distracțiile și amuzamentele sale.

— Nu cred că ni se poate întâmpla ceva, spuse el, dar n-ar fi un plan deloc rău să facem o călătorie în jurul lumii și să ne întoarcem după un an și jumătate ca să ne stabilim la Londra. Trecutul meu agitat trebuie că va fi uitat până atunci și, apoi… pot să mă gândesc chiar să intru în Parlament.

— Minunat, suspină ea și adăugă: Despre ce e piesa, Monty?

— Are puțin suspans, e piesa potrivită pentru tine. O poveste polițistă care-ți va ridica părul din cap la sfârșit.

Joan era pasionată, ca un mic golănaș, de tot ce are legătură cu crimele și ticăloșiile, așa că se așeză în lojă cu un plăcut sentiment de anticipare și urmări desfășurarea acțiunii din primul act.

Scena se desfășura într-un club, un așezământ de cea mai joasă speță, unde se întâlneau cei mai puțini dezirabili membri ai societății, iar ea sorbi fiecare cuvânt al piesei pentru că știa prea bine acea viață, văzuse genul acela de femei îmbrăcate scump și care mergeau țanțoș pe scenă și cărora proprietarul localului li se adresa atât de familiar. Îl recunoscu imediat pe detectivul cu privirea fixă, când acesta își făcu apariția stânjenitoare pe scenă. Femeia era ea însăși. Și-și dădu seama până și de rătăcitorul cadaveric care se apropiase pe furiș de ușă, un lup cu față de om care o șterse imediat la vederea ofițerului de poliție.

Cei trei bărbați care stăteau în primul rând din sală – cum reușise Leon Gonsalez să facă rost de acele bilete era unul dintre misterele minore ale zilei – o văzură și, cel puțin unul dintre ei, simți un junghi în inimă.

Monty dădea pe-afară de genialitate. Băuse suficient vin încât să aibă o perspectivă roz asupra lumii și chiar era relativ interesat de piesa de teatru. Totuși, plăcerea lui cea mai mare era încântarea lui Joan. În pauză, comandă înghețată pentru ea.

— Fetițo, dar tu ai devenit chiar o pasionată de teatru, spuse el. Trebuie să te mai duc și la alte spectacole. Nici nu-mi trecea prin cap că-ți plac lucrurile astea.

Ea trase adânc aer în piept și-i zâmbi.

— Îmi place totul când sunt cu tine, replică ea și își împreunară nebunește mâinile până când luminile deveniră din ce în ce mai mici și cortina se ridică, dezvăluind biroul unui avocat.

Avocatul făcea parte din lumea interlopă, un individ permanent aflat pe punctul de a fi aruncat de pe șine. Își înșelase un client cu care avea niște afaceri, iar acel ins intrase la închisoare cu o condamnare de mulți ani, dar, acum, reușise să evadeze. Veștile erau că părăsise

Australia și se afla în Londra, pândind ocazia de a-l distruge pe cel a cărui trădare îl trimisese după gratii.

Aici era o notă la care inima fetei răspunse pe dată. Până și Monty se trezi aplecându-se înainte, în timp ce argoul vechi și familiar al afacerilor sale intra în lumina reflectoarelor.

— E chiar foarte bună piesa, spuse el în timpul celei de-a doua pauze, doar…, ezită, nu-i cam prea aproape de realitate? Până la urmă, nu vii la teatru ca să vezi…

Se opri, dându-și seama că situațiile și expresiile care lui îi erau familiare, erau o totală noutate pentru un public monden, care afla pentru prima dată că „băgăcios" însemna detectiv, iar un informator al poliției purta titlul de „limbă".

Luminile se aprinseră, el privi roată prin sală și, dintr-o dată, tresări și o prinse de braț.

— Nu te uita pentru o clipă, spuse el întorcându-și privirea, iar apoi trage cu ochiul în primul rând. Vezi pe cineva cunoscut?

Ea se uită imediat.

— Da, e tipul ăla pe care-l urăști tu atât de mult, nu-i așa… Gonsalez?

— Sunt toți acolo… toți trei, spuse Monty. Mă întreb – și era clar tulburat de acest gând – dacă nu cumva se uită după tine.

— După mine? N-au nimic cu mine, Monty.

El rămase tăcut.

— Mă bucur că nu te întorci în locul acela, în noaptea asta. Te vor urmări cu siguranță… sigur!

Mai târziu se gândi că era foarte probabil ca prezența celor trei acolo să fie o coincidență. Nu păreau să-i intereseze deloc loja, în schimb pălăvrăgeau și râdeau între ei. Nici măcar o dată nu-și ridicară ochii până la nivelul lojei și, după o vreme, el deveni din ce în ce mai încrezător. Cu toate astea, răsuflă ușurat când piesa reîncepu.

În acest act erau trei scene: prima se petrecea într-o secție de poliție, cea de-a doua în biroul avocatului. Avocatul era beat, iar detectivul venise să-l avertizeze că „The Ringer" era pe urmele lui. Iar apoi, dintr-o dată, luminile de pe scenă se stinseră și întreaga sală se cufundă în întuneric. Era o parte din intrigă. În întuneric, și chiar în prezența polițistului, bărbatul amenințat urma să fie omorât.

Ascultau în liniştea tensionată. Fata îşi întinsese capul înainte, încercând să pătrundă cu privirea prin întuneric şi ascultând replicile dialogului intens care venea dinspre scenă. Cineva era în încăpere, o femeie, iar ei o găsiseră. A alunecat din strânsoarea detectivului de pe scenă şi, când luminile de pe scenă s-au aprins, dispăruse.

— Monty, ce s-a întâmplat? şopti ea.

El nu răspunse.

— Crezi că…?

Se întoarse şi se uită la el. Capul i se odihnea pe marginea de pluş a lojei. Faţa, întoarsă spre ea, era pământie, ochii închişi şi i se vedeau dinţii în spatele unui rânjet hidos.

Ea urlă.

— Monty! Monty!

Îl zgâlţâi. Şi, din nou, ţipătul ei răsună în toată sala. La început, publicul crezu că e vorba despre o femeie isterizată de tensiunea acţiunii de pe scenă, dar, apoi, unul sau doi indivizi se ridicară de pe locurile lor şi priviră în sus.

— Monty! Spune-mi ceva! E mort, e mort!

Trei locuri din primul rând erau goale. Urletele femeii isterice au făcut ca scena să nu se poată desfăşura mai departe, iar cortina căzu aproape imediat.

Sala fierbea de emoţie. Toate chipurile se întorseseră către loja unde Joan îngenunchease lângă trupul bărbatului mort, strângându-l convulsiv în braţe şi agonizând deznădăjduit cu vocea ei ascuţită.

Uşa lojei se deschise la perete iar Manfred ţâşni înăuntru. O singură privire către Monty Newton îi fu destul ca să înţeleagă ce se petrecuse.

— Scoateţi fata de aici, spuse el scurt.

Leon încercă să o tragă afară din lojă, dar ea era numai furie.

— Tu eşti vinovatul, tu l-ai omorât!… Lasă-mă lângă el!

Leon o luă pe sus şi, deşi-l zgâria cu sălbăticie pe faţă, reuşi s-o ducă afară din lojă.

Directorul alerga pe coridor, iar Leon îl trimise înăuntru printr-o mişcare bruscă din cap. Iar apoi, ca din pământ, apăru o femeie îmbrăcată în rochie de seară.

— Pot s-o iau eu? spuse ea, iar fata, extenuată, leşină în braţele ei.

Gonsalez se repezi din nou în lojă. Bărbatul stătea întins pe podea, iar directorul se adresa publicului dintr-un capăt al lojei.

— Domnul a leșinat și mi-e teamă că prietena lui a devenit puțin cam isterică. Trebuie să vă cer iertare, doamnelor și domnilor, pentru această întrerupere. Dacă ne lăsați un minut să aranjăm loja, piesa va fi reluată. Iar dacă există vreun doctor în sală, aș fi recunoscător dacă ar veni până aici.

Erau doi doctori în imediata apropiere așa că, în holul acum păzit de un gardian în uniformă, avu loc o examinare sumară. Cei doi investigară rana ca un punct din spatele din ceafa victimei și se uitară unul la celălalt.

— E Șarpele, spuse unul dintre cei doi.

— Publicul nu trebuie să știe, interveni Manfred. E mort, nu-i așa?

Medicul aprobă printr-o mișcare a capului.

În hol era o mare ieșire de urgență pe care directorul o deschise și, alergând în stradă, găsi un taxi în care fu transportată partea muritoare a lui Monty Newton.

În timp ce se întâmplau toate acestea, se întoarse și Poiccart.

— Mașina lui tocmai a plecat, spuse el. I-am văzut plăcuța de înmatriculare în timp ce o cotea pe strada Lisle.

— Cu cât timp în urmă? întrebă Gonsalez grăbit.

— Chiar adineaori.

Leon își mușcă buza, gânditor.

— Mă întreb de ce n-a așteptat.

Se întoarse prin ieșirea de urgență, care fusese închisă, și traversă holul, îndreptându-se spre ieșire. Loja se afla la nivelul garderobei și, urmând un hol scurt, ajunse la rotonda centrală.

În clipa aceea îl lovi amintirea șchiopului și căută din ochi primul loc de pe primul rând, care era, de altfel, și locul cel mai apropiat de loje. Bărbatul dispăruse.

În timp ce făcea această descoperire, George ieși de pe hol.

— Gurther! spuse Leon. Cât sunt de fraier! Dar ce deșteaptă chestie!

— Gurther? spuse Manfred. Vrei să spui omul ăla cu piciorul strâmb?

Leon aprobă din cap.

— E clar că n-a fost singur, spuse Gonsalez. Trebuie să mai fi fost doi sau trei din gaşcă, bărbaţi şi femei – Oberzohn îşi croieşte planurile astea cu grija şi atenţia unui general. Sunt curios unde a dus-o directorul pe fată.

Îl găsi pe director discutând despre tragedie cu alţi doi bărbaţi, dintre care unul era în mod cert legat de producţia spectacolului, şi-i făcu semn să se apropie.

— Doamna? Bănuiesc că s-a dus acasă. A plecat din teatru.

— În ce parte-a luat-o, întrebă Gonsalez, cuprins, dintr-o dată, de panică.

Directorul îl chemă pe un băiat care văzuse o doamnă de vârstă mijlocie ieşind din teatru împreună cu o fată care plângea. Cele două se îndreptaseră în josul străzii, către piaţa din spatele clădirii teatrului.

— E posibil s-o fi dus acasă în piaţa Chester, spuse Manfred. Vocea lui dădea falsa impresie că şi crede ceea ce spune.

Leon nu venise cu maşina, aşa că fură nevoiţi să ia un taxi până în piaţa Chester. Fred, servitorul, nici n-o auzise, nici n-o văzuse pe fată şi aproape că leşină când i se aduse la cunoştinţă tragicul sfârşit al carierei stăpânului său.

— O, Doamne! gemu el. Şi azi după amiază a plecat de aici… Mort, spuneţi?

Gonsalez aprobă din cap.

— Nu… Nu Şarpele? îngăimă bărbatul.

— Ce ştii tu despre Şarpe? îl chestionă sever Manfred.

— Nimic, decât… ei bine, ştiu că şarpele îl făcea să devină nervos. Mi-a spus azi că speră să treacă de săptămâna asta fără vreo muşcătură de şarpe.

Individul fu chestionat temeinic dar, cu excepţia faptului că era clar că ştia câte ceva despre tranzacţiile ilicite ale stăpânului său şi că era la curent că acesta avea o afacere cu Oberzohn, servitorul nu avea nicio legătură cu gaşca doctorului. Era plătit cu un salariu regesc şi avea un procent din profiturile din partea de jocuri de noroc a afacerii. Mărturisi că făcea parte dintre îndatoririle lui să măsluiască pachetele de cărţi şi să i le paseze stăpânului său sub pretextul că aduce băuturile, dar, despre alte chestiuni mai sinistre, nu ştia nimic.

— Sigur că femeia făcea parte din conspiraţie şi avea sarcina să aibă grijă de fată după ce şarpele avea să

muște. Am fost într-o asemenea stare, se confesă Leon, că nu-mi aduc nici măcar aminte cum arăta. Sunt un prost – un idiot și jumătate! Cred că e din cauză că am îmbătrânit. Nu mai avem altceva de făcut decât să ne întoarcem pe strada Curzon – poate că a apărut ceva.

— Ai lăsat pe cineva în casă?

Leon încuviință.

— Da, l-am lăsat pe unul dintre oamenii noștri să preia orice mesaj telefonic care poate să vină.

Au plătit taximetristului înainte să ajungă acasă, iar Leon a ieșit fugit către garaj să ia mașina. Cel care le deschise ușa era bărbatul care fusese legat fedeleș de vânzătorul ambulant la ferma Heavytree, iar primele lui cuvinte veniră ca un șoc pentru Manfred:

— Digby a fost aici, domnule.

— Digby? spuse el surprins. Credeam că e de gardă.

— A ajuns aici chiar după ce ați plecat, domnule. Dac-aș fi știut unde sunteți, l-aș fi trimis la dumneavoastră.

În acel moment Digby ieși din cameră de așteptare, gata să-și ceară iertare.

— Trebuia să vă văd, domnule, și îmi pare rău că am părăsit postul.

— Nu cred că ai pierdut prea multe, zise Manfred fără să zâmbească. Vino sus și spune-mi despre ce e vorba.

Povestea lui Digby era stranie. În acea după-amiază se dusese pe malul canalului să facă o recunoaștere a terenului care era complet nou pentru el.

— Mă bucur că am făcut-o, pentru că zidurile au bucăți de sticlă spartă în vârf. Am luat-o pe Old Kent Road și am cumpărat o sapă de grădinărit cu care am reușit să desprind mortarul, astfel încât, dac-aș fi vrut, aș fi putut să trec dincolo. Iar apoi m-am urcat pe poarta dinspre apă și am cercetat barja aia a lui. Nu era nimeni primprejur, deși cred că m-au văzut, după aia. E o barjă destul de mare și, desigur, într-o stare mizerabilă, dar cala e plină de marfă, știați asta domnule?

— Vrei să spui că e ceva în barjă?

Digby aprobă.

— Da, e încărcată cu ceva. Partea din spate, unde sunt cabinele echipajului, e plină de apă și de șobolani, dar partea din față a vasului e la linia de plutire și e clar că are o încărcătură grea. Ăsta-i motivul pentru care barja

e înecată în noroi. Am fost în poliția Tamisei și știu multe despre ambarcațiunile de pe râu.

— Și asta ai venit să-mi spui?

— Nu, domnule, e ceva și mai ciudat decât asta. După ce am inspectat barja și am încercat să dau la o parte niște scânduri – ceea ce n-am reușit – am mers mai departe și am aruncat o privire și la fabrică. Nu e deloc ușor să pătrunzi înăuntru, pentru că intrarea e cu fața la ușa casei, însă, ca să ajungi până acolo, trebuie să înconjori pe jumătate clădirea, ceea ce-și oferă o oarecare acoperire. N-am putut să văd nimic în fabrică. E un talmeș-balmeș teribil acolo, plin de fier vechi și cutii de transport arse. Înconjuram partea din spate a construcției, continuă el vrând să impresioneze, când am simțit un miros ciudat.

— Parfum?

— Da, domnule, era parfum, dar mult mai puternic – mai degrabă ca o esență. La început m-am gândit că e vorba de vreun pachet vechi de lucruri care fusese aruncat pe-acolo, sau altceva care să mă înșele. Am început să zgândăr prin zonă, prin mormanele de gunoi, dar nu miros deloc a parfum. Apoi m-am întors din nou în spatele clădirii, dar, din nou, nici urmă de parfum. Era, iarăși, foarte puternic când m-am dus în spatele fabricii și, apoi, am văzut o adiere de fum venind dinspre un ventilator aflat foarte aproape de pământ. Prima idee care mi-a venit a fost că locul luase foc, însă, când m-am lăsat pe genunchi în locul acela, era parfum.

— Bețișoare parfumate? spuse Poiccart repede.

— Asta era! exclamă detectivul. Ca o esență, și totuși nu la fel. M-am lăsat pe genunchi și am ascultat lângă grătar și, mă jur, am auzit niște voci. Erau foarte slabe, totuși.

— Voci de bărbați?

— Nu, de femei.

— Ai putut să vezi ceva?

— Nu, domnule. Acolo e capacul unui ventilator, probabil o gură de aerisire, de fapt. Sunt sigur că asta e, pentru că am aruncat o piatră prin una dintre găuri și am auzit-o cum cade la o distanță destul de mare în jos.

— Trebuie să fie o cameră sub pământ, undeva acolo, spuse Poiccart. Iar cineva arde bețișoare parfumate ca să îndulcească atmosfera.

— Sub fabrică? Dar nu e nimic de felul ăsta în planurile fabricii. Le am de la biroul de urbanism și m-am uitat cu atenție pe ele, spuse George. Deși, planurile de la urbanism nu sunt chiar infailibile. Un om ca Oberzohn nu s-ar fi sfiit să încalce un lucru atât de neimportant cum e legea construcțiilor.

Leon, care intrase în acel moment, auzind întreaga istorie, fu în total acord cu teoria lui Poiccart.

— Eu m-am întrebat, atunci când am văzut planurile, dacă trebuie chiar să le luăm în serios, spuse el. Depozitul a fost construit la sfârșitul anului 1914, atunci când arhitecții și constructorii își luaseră niște libertăți foarte mari, având drept argument exigențele războiului.

Digby își continuă istorisirea.

— M-am întors la barjă să trec de poarta de la apă, dar am văzut un bătrân coborând treptele casei așa că m-am cățărat pe zid și am fost foarte mulțumit că îndepărtasem bucățile de sticlă că, altfel, n-aș fi reușit să ajung dincolo.

Manfred își scoase ceasul din buzunar, încruntându-se. Pierduseră aproape o oră dintr-un timp foarte prețios cu investigațiile din piața Chester.

— Sper că nu am întârziat prea mult, spuse el amenințător. Și acum, Leon…

Dar Leon plecase deja, coborând scările din numai trei pași.

CAPITOLUL 30
Joan prizonieră

Năucită de durere, fără să știe, fără să vadă, fără să-i pese, fără să îndrăznească nici măcar să se gândească, Joan se lăsă târâtă cu repeziciune în întunericul străduței laterale și nici nu-și dădu seama că limuzina cea mare a lui Oberzohn se urcase pe trotuar.

— Intră, spuse brutal femeia.

Joan fu împinsă înăuntru și ghidată spre unul dintre locuri de către o persoană care se afla deja în mașină.

Se prăbuși într-un colț, gemând, în timp ce ușa se trântea în urma ei și vehiculul se puse în mișcare.

— Unde mergem? Lăsați-mă să mă întorc la el!

— Preabună doamnă, vă rog să vă rețineți durerea, spuse o voce plină de ură, iar ea se întoarse și se holbă, fără să vadă nimic, către locul de unde venea vocea.

Perdelele mașinii fuseseră trase iar înăuntru era întuneric beznă.

— Tu… Bestie! reuși ea să articuleze. Tu ești, nu-i așa… Gurther! Bestie ucigașă!

Se aruncă spre el fără putere, iar el o prinse de încheietură.

— Preabună doamnă, vă rog din tot sufletul să vă rețineți durerea, spuse el suav. *Herr* Newton nu e mort. A fost doar un mic truc pentru a deruta intruziunile unora și altora.

— Minți, minți! țipă ea, luptându-se să scape din mâinile acelea de oțel. E mort! Tu știi că e mort pentru că tu l-ai ucis! Tu, omul cu șarpele!

— Preabuna doamnă trebuie să mă creadă, spuse Gurther cu seriozitate. În acel moment treceau printr-o zonă aglomerată a orașului și, în orice clipă, vreun polițist ar fi putut să-i audă țipetele. Dacă *Herr* Newton nu ar fi pretins că e rănit, ar fi fost arestat… Ne urmează în mașina din spatele nostru.

— Încerci să mă faci să tac, replică ea, dar n-o să reușești.

În clipa următoare o mână îi acoperi gura și îi împinse capul în pernele canapelei. Se zbătu disperată,

dar două degete se strecurară pe fața ei și îi presară nările. Se simțea sufocată. Se luptă să se elibereze din tentaculele strânsorii lui și, apoi, căzu fără cunoștință.

Gurther simți cum figura tensionată deveni moale și își îndepărtă mâinile. Joan nu simți înțepătura acului în încheietură, deși drogul îi fu injectat neîndemânatic, pe întuneric și într-o mașină care se balansa dintr-o parte în alta. Cu degetele lui lungi, apăsate pe gât, îi luă pulsul și simți zvâcnetul carotidei. O propti pe canapea astfel încât să nu cadă și, apoi, *Herr* Gurther se cufundă într-un colț al luxoasei limuzine și își aprinse un trabuc.

Călătoria urma să se termine curând. Nu după multă vreme se hurducăiau pe Hangman Lane[7] și, apoi, cotiră atât de brusc pe terenul fabricii, încât una dintre apărătorile de noroi se curbă la impactul cu unul dintre stâlpii porții.

Trebuie că trecuseră vreo două ore de când îi plecase tovarășa, când Mirabelle, care zăcea în pat pe jumătate adormită, se trezi la zgomotul pe care-l făcuse cartea ei căzând pe podea și sări brusc în picioare ca să dea peste privirea fixă și evaluatoare a celui pe care, dintre toți bărbații din lume, îl displăcea din toată inima. Doctorul Oberzohn intrase fără zgomot în cameră, purtând la subraț un teanc de cărți.

— Ți-am adus astea, spuse el, cu vocea sa tunătoare, și așeză atent cărțile pe masă.

Ea nu răspunse.

— Romane din acelea frivole, așa cum îți plac ție, spuse el, fără să-și dea seama că o jignește. I-am spus librarului să le aleagă pentru mine. Istorii cu aventuri și cu încurcături amoroase. Ție îți vor ocupa mintea, deși, pentru mine, n-ar însemna nimic mai mult decât niște prostii fără sens.

Ea rămase tăcută, cu mâinile strânse la spate, privindu-l. Era mai aranjat decât de obicei, își pusese din nou pardesiul la două rânduri pe care-l purtase în prima zi în care-l cunoscuse – cât de departe părea ziua aceea! –, avea gulerul scrobit și alb imaculat și, chiar dacă eșarfa era cam prea frumoasă decât se cade, în principiu, pentru un bărbat corect îmbrăcat, măcar avea valoarea adăugată a faptului că era nouă.

Ținea în mână un buchet de flori împachetate strâns, cu o folie de aluminiu în jurul tulpinilor și o bucată de

hârtie cu volănașe, ca o expresie suplimentară a gentileții sale.

— Sunt pentru tine. Întinse mână, cu o smucitură, către ea.

Mirabelle se uită la flori, dar nu le luă. El nu părea în niciun fel deconcertat, nici de tăcerea ei, nici de antagonismul pe care îl degaja prin toată atitudinea, ci, lăsând florile deasupra cărților, își împreună mâinile în față și i se adresă. Din cine știe ce motiv era nervos: pielea de pe frunte i se încrețea și i se întindea cu o repeziciune grotescă. Ea urmărea fascinată aceste contorsiuni.

— Pentru fiecare bărbat vine un moment în care e sedus de o existență domestică. Chiar și pentru mințile științifice, absorbite în problemele lor colosale, vine un moment în care simt dorința unei vieți de familie, a unui refugiu în care să se odihnească, care este denumit căsătorie.

Făcu o pauză, de parc-ar fi așteptat ca ea să comenteze în vreun fel platitudinile pe care le debita.

— Numai oamenii, continuă el, atunci când îi fu clar că ea nu va vorbi, au stabilit această convenție artificială și nenaturală că, la o anumită vârstă, un bărbat trebuie să se însoare cu o femeie de aceeași vârstă cu el. Și totuși, istoria căsătoriilor ne demonstrează că mariajele fericite sunt, adesea, cele între un bărbat care este, în ochii lumii, catalogat drept bătrân și o doamnă în plină tinerețe.

Ea îl privi în ochi, dezamăgită. Oare o cerea de soție? Însăși ideea era incredibilă, aproape revoltătoare. El trebuie că i-a citit pe figură gândurile care îi frământau cel mai mult mintea în acele momente, dezgustul, sentimentul de repulsie pe care-l simțea crescând în interior, și, totuși, merse mai departe, cu aroganță:

— Eu sunt un bărbat care deține bogății imense. Tu ești o fată foarte săracă. Dar pentru că te-am văzut într-o zi în căsuța ta amărâtă, frumoasă domnișoară, crescând ca un crin printre ciulini, inima mi s-a deschis către tine și, din acest motiv, te-am adus la Londra, cheltuind multe mii de lire pentru a-mi oferi plăcerea de a te avea în preajmă.

— Nu cred că e cazul să mergi mai departe, doctore Oberzohn, spuse ea încet, dacă ai de gând să mă ceri de soție, ceea ce cred că vei face.

El aprobă din cap, cu emfază.

— Aceasta este intenția mea nobilă, spuse el.

— Nu m-aș căsători cu tine în nicio circumstanță, spuse ea. Nici dacă ne-am fi cunoscut în cele mai fericite împrejurări. Chestiunea vârstei dumitale – și ea aproape că adăugă „și a înfățișării”, dar bunătatea ei înnăscută o împiedică să spună și acest adevăr care, de altfel, nu l-ar fi rănit absolut deloc pe doctor – n-are nimic de-a face cu decizia mea. Nici măcar nu-mi place de dumneata, domnule Oberzohn, și nici nu mi-a plăcut vreodată.

— Doctor, o corectă el și, în ciuda jalnicei încurcături în care se afla, ea ar fi putut să râdă la insistența lui în folosirea titlului exact.

— Tânără domnișoară, eu nu pot să-ți iau mințile în felul în care dragul și răposatul meu frate o făcea. El era totul pentru doamne și mai avea și cele mai frumoase maniere.

Ea era cu totul uimită că Oberzohn avusese un frate – și aproape că se simțea ușurată să afle că trecuse pe lumea cealaltă.

— Martirizat de mâinile unor asasini nenorociți și vicleni, ucis în culmea tinereții de pistolul unui criminal… Vocea îi tremura și i se sparse. Voi răzbuna, într-o bună zi, pierderea acestei vieți sfinte.

Nu fusese numai curiozitate ceea ce o împinsese să întrebe cine îl omorâse.

— Leon Gonsalez. Vorbele care-i ieșeau din gură sunau ca și cum ar fi pilit o bucată de fier. Omorât… Asasinat! Până și frumosul lui tablou a fost distrus în acel incendiu teribil. Măcar de-ar fi salvat tabloul, inima mea n-ar fi fost atât de încrâncenată împotriva lui. Se cercetă, în mod clar dându-și seama că deviase de la obiectul vizitei sale. Gândește-te la această chestiune, tânără domnișoară. Citește cărțile romantice și poveștile amoroase și, apoi, probabil că nu ți se va mai părea o soartă atât de îngrozitoare să rătăcești la lumina lunii pe canalele din Veneția, cu astrul nopții deasupra și cu cântecele gondolierilor.

Făcu o mișcare sentimentală a capului.

— Nu există carte care să-mi schimbe punctul de vedere, doctore, spuse ea. Nu înțeleg de ce îmi propui un asemenea lucru, dar eu mai degrabă mor decât să mă căsătoresc cu dumneata.

Ochii lui reci o umplură de teroare.

— Sunt multe lucruri mai rele decât moartea, care nu-i decât un somn adânc, multe lucruri mult mai rele, tânără domnișoară. Mâine voi veni la tine și vom merge prin țară unde vei spune „da” sau „nu”, după cum îmi doresc eu. Posed mai multe – care-i termenul exact? – certificate de căsătorie, căci sunt un om prea deștept ca să rămân fără alternative.

(Lucrul era adevărat: Oberzohn avea certificate de rezidență în cel puțin patru ținuturi și anunțase autoritățile din fiecare despre intenția lui de a se căsători.)

— Nici mâine, și nici în vreo altă zi. Nimic nu mă poate îndupleca.

Sprâncenele lui aproape că-i ajunseseră în vârful capului.

— Așa deci! spuse el cu o asemenea intonație încât ea simți cum sângele i se răcește în vene. Să știi că sunt bărbați mai răi decât *Herr Doktor* – își ridică amenințător degetul arătător – îngrozitori, bărbați cu minți îngrozitoare. L-ai cunoscut pe Gurther?

Ea nu răspunse la întrebare.

— Da, da, ai și dansat cu el. Un bărbat simpatic, nu-i așa, pentru femei? Și totuși, același Gurther… Uite, o să-ți spun ceva.

Se așeză pe colțul mesei și începu să vorbească până când ea-și acoperi urechile cu mâinile și-și ascunse fața albă ca varul de el.

— L-ar fi ucis pentru asta, spuse el când fata își luă mâinile de la urechi, dar Gurther a fost prea deștept, iar săracii țărani germani prea proști. Îți vei aduce aminte de asta, nu-i așa?

Nu mai așteptă răspunsul ei. Cu o plecăciune țeapănă, ieși țanțoș din încăpere și urcă scările. Apoi veni bufnitura trapei care fusese lăsată să cadă și inevitabilul hurducăit al butoiului.

Avea niște treabă de făcut, o treabă grea pentru un om care descoperise că gâfâie doar urcând niște scări. Iar pentru asta, patru dintre cei mai buni și mai disperați oameni ai săi îl așteptau în holul lui, bând din whisky-ul lui și umplând micuța încăpere cu fumul iute al trabucurilor lor. Însă el preferă să se apuce de treaba pe care o începuse deja chiar după ce se lăsa întunericul, fără ajutorul sau știrea lor.

Pe marginea gropii adânci de pe terenul lui, acolo unde rochița rândunicii creștea sălbatică printre bucăți

ruginite de cutii de tablă și butoaie de ulei, era o palmă de pământ care cedă ușor în fața cazmalei. Când fusese construită fabrica groapa era și mai adâncă, însă meșterii o umpluseră pe jumătate cu pământul săpat atunci când făcuseră fundația. Își scoase cazmaua pe care o lăsase în fabrică și, mergând împrejurul acelei gropi în formă de farfurie, găsi un loc unde fusese deja săpată o tranșee lungă. Își scoase pardesiul elegant și haina, își deznodă eșarfa și își scoase și gulerul și le așeză cu grijă deasupra hainei împăturite și continuă să sape, oprindu-se, din când în când, să-și șteargă fruntea plină de sudoare.

Era nevoit să muncească pe întuneric, însă acesta nu era deloc un dezavantaj, căci putea să simtă marginile gropii. Într-o oră tranșeea era deja la nivelul bărbiei lui și, după ce se aplecă să curețe fundul gropii de pământ, încercă să urce la suprafață, dar era mult mai greu decât anticipase. Reuși să ajungă sus abia la a treia încercare, cu răsuflarea tăiată și plin de nervi.

Se îmbrăcă la loc și inspectă groapa cu o lanternă, mormăind satisfăcut.

Era foarte sensibil la anumite lucruri care pluteau în aer așa că nu îi trebui niciun fel de informație în legătură cu schimbarea care se petrecuse cu subordonații lui. În timpul ultimei lor discuții, Gurther fusese mai puțin slugarnic decât de obicei și chiar fumase în prezența lui fără să ceară voie – poate că fusese distrat, dar ofensa se produsese. Iar doctorul Oberzohn fusese pe punctul să-i tragă una peste față pentru insolența de care dăduse dovadă, când auzi o voce înăuntrul său care-l avertiza să nu o facă, așa că-și retrase mâna. Sau fusese expresia pe care o văzuse pe chipul lui Gurther? Bărbatul trecuse de punctul în care putea fi disciplinat folosind vechile metode ale junkerilor[8]. Pentru că, deși doctorul Oberzohn condamna tot ceea ce ținea de teutoni, avea o venerație lașă pentru casta militară a acestei națiuni.

Își lăsă cazmaua înfiptă într-un morman de pământ reavăn. Urma să aibă din nou nevoie de ea, și în curând. Asta dacă Gurther eșuase. Dar, într-un fel, de data asta nu luase în calcul varianta eșecului. Domnul Monty Newton încă nu devenise prea suspicios și nu avea de ce să fie pus în gardă. Acceptarea atât de ușoară a biletelor la teatru îi arătaseră cam ce gândea el în această privință.

Cei patru bărbați care se aflau în încăpere se ridicară, respectuoși, atunci când intră el. Aerul era

albastru de la atâta fum de trabuc, iar Lew Cuccini înjghebă niște scuze grosolane. În dimineața aceea, fusese eliberat din închisoare pentru că lui Meadows îi fusese greu să construiască un caz împotriva lui fără să dezvăluie toate acțiunile poliției și rolul pe care îl jucaseră în ceea ce o privea pe Mirabelle Leicester. Era evident faptul că Lew Cuccini le reproșase celor trei tovarăși ai săi, în modul său specific și folosindu-se de obișnuitul limbaj neprincipial, lașitatea de care aceștia dăduseră dovadă, căci atmosfera părea să fie tensionată atunci când doctorul se întoarse. Și totuși, așa cum avea să se dovedească ulterior, prezența unui dezacord între ei putea fi o înșelătorie; ba, mai mult, ar fi putut să fie chiar înscenată pentru însăși gazda lor.

— Tocmai le spuneam porumbeilor ăstora…, începu Cuccini.

— Hai mai taci din gură Lew!, grohăi unul dintre prietenii lui. Dacă idiotul ăla n-ar fi urlat în gura mare numele tău, nu ne-am mai fi întors! Striga de-ar fi sculat și morții din mormânt. Iar ordinele noastre erau să ne retragem la primul semnal serios de alarmă. E corect, nu-i așa, doctore?

— Sigur că da, spuse Oberzohn curtenitor. Să nu fii niciodată prins – ăsta-i un motto bun. Cuccini a fost prins.

— Și mi-aș da un an din viață să-l mai întâlnesc o dată pe Dago, ăla, scrâșni Cuccini din dinți.

Era fermecător de moale, căci el intrase în lumea asta fiind născut la Milano și crescut în cartierul italian din Hartford, Connecticut.

— Cu siguranță m-ar fi și torturat… Vroia să-mi pună chibrituri de ceară între degete…

— Și-atunci ai vărsat tot!, îl acuză unul dintre cei trei cu aprindere. Și mai zici de noi c-am șters-o!

— Liniște! mugi doctorul. Asta-i chiar o porcărie, ce faceți voi! Eu am iertat totul, iar asta ar trebui să fie suficient pentru voi, toți. Să nu mai aud vreo vorbă.

— Unde-i Gurther? Cuccini fu cel care puse întrebarea.

— A plecat. La noapte pleacă în America. Poate că se va întoarce dar… cine știe? Oricum, asta e intenția.

— A tulit-o șerpește? întrebă cineva și se auziră câteva chicote de râs.

— Și zi așa, doctore, cum ai făcut șmecheria? întrebă Cuccini aplecându-se în față, cu trabucul în mână,

și cu o figură extrem de nedumerită. N-am văzut nici urmă de șarpe la Rath Hall și, totuși, a fost mușcat, exact cum a fost mușcat și yankeul ăla… Washington.

— Va muri, replică doctorul satisfăcut. Era absurd de gelos pe eficiența metodei sale.

— Oricum, ieri era foarte în viață. L-am urmărit până la gară.

— Atunci, înseamnă că n-a fost mușcat… altfel e imposibil. Când șarpele mușcă, Oberzohn își ridică palmele în sus și se uită, pios, spre tavan, după aceea nu mai e nimic. Nu, nu, dragul meu prieten, trebuie că te-ai înșelat.

— Îți spun eu că nu mă înșel, replică bărbatul cu încăpățânare. Am ajuns în cameră, ți-o spun pe bune, imediat după ce l-au adus pe el. Și l-am auzit pe unul dintre sticleți spunând că are fața lac de sudoare.

— Așa deci! spuse plictisit Oberzohn. Asta e foarte rău.

— Dar cum ai făcut-o, doctore? Ai tras cu arma sau l-ai băgat la apă?

— Hai, mai bine, să vorbim despre posibilele bogății și despre fericire, spuse doctorul. Noaptea asta e o noapte care îmi va aduce multă bucurie. O să vă cânt un cântec.

Și-atunci, spre surpriza și marea neplăcere a celor patru bărbați, începu să cânte cu o voce subțire și fluierată de om bătrân, despre povestea unui tânăr țăran care intrase în chinurile dragostei și s-a aruncat de pe o culme într-o cascadă învolburată. Era un cântec lung, intens și sentimental, iar vocea lui reuși doar din când în când să susțină calitățile muzicale ale piesei. Gașca nu avusese niciodată o însărcinare mai dificilă decât să-și mențină fețele nemișcate până când el duse cântecul la bun sfârșit.

— Ia uită-te! Da’ mare artist mai ești, doctore! exclamă lingușitorul Cuccini, reușind, chiar, să adauge o notă de invidie în voce.

— Eram un mare cântăreț pe vremea când eram elev, spuse doctorul cu modestie.

Deasupra căminului era un ceas mare și vechi, care avea cadranul atât de șters, încât abia se mai vedeau câteva cifre. Avea un ticăit sonor și, de obicei, exercita un efect sedativ pentru doctor. Însă principala lui menire și valoare era acuratețea. Era ajustat în fiecare zi în urma unui mesaj de la Greenwich și, cum succesul lui Oberzohn în calitate de organizator desăvârșit depindea

de planificarea exactă a timpului, ceasul devenise unul dintre bunurile sale cele mai de preț.

Aruncă o privire către ceas și-i spuse lui Cuccini că trebuie să plece.

— Ne vom mai întâlni, doctore, spuse acesta. N-ai nevoie de nimic în noaptea asta? Mi-ar plăcea să tai o bucată din Gonsalez, ăla. Nu mă lași pe dinafară dacă se-ntâmplă ceva, nu-i așa?

Oberzohn se ridică și ieși din încăpere fără vreun alt cuvânt, deoarece știa că ieșirea lui Cuccini nu însemna doar faptul că treburile zilei aceleia se terminaseră, dar și că gașca trebuie să fie plătită.

Fiecare șef de gașcă se prezenta săptămânal la domnul Oberzohn cu statul de plată și intrase, deja, în obișnuință, ca *Herr Doktor* să vină el însuși cu o casetă de bani în cameră și să extragă de acolo suma necesară pentru a-și lichida obligațiile financiare. Era o cutie mare, plină, în zilele în care se făceau plăți, așa cum era și acea zi, de bani și obligațiuni de trezorerie. Oberzohn se întoarse cu cutia în încăpere, o așeză pe masă, cercetă bucata de hârtie pe care i-o întinsese Cuccini, scoase un teanc de bancnote prinse cu un elastic de cauciuc și își umezi degetul mare și arătătorul.

— N-ai nevoie să le numeri, spuse Cuccini. Luăm tot.

Doctorul se întoarse și-l văzu pe Cuccini ținând, cu grijă, un pistol în mână.

— Adevărul e, doctore, spuse rece Cuccini, că am văzut luminița roșie și, dacă n-o ștergem acum, cât încă se mai poate, n-o să mai existe niciun loc pe insulița asta unde să reușim să ne așezăm confortabil, așa că bănuiesc că îl vom urma pe Gurther.

Oberzohn aruncă o singură privire către pistol, după care își reluă numărătoarea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci…

— Hai, încetează cu chestia asta. Ți-am mai spus că nu mai ai de ce să-i numeri.

— Prietene, prefer să știu ce urmează să pierd. E o curiozitate extrem de explicabilă.

Își ridică mâna către perete, unde atârna o bucată de sfoară, și trase de ea ușor, fără să-și ia ochii de pe bancnote.

— Ce faci? Ia-ți mâinile de-acolo! sâsâi Cuccini.

— Trage, te rog. Oberzohn aruncă un teanc de bancnote pe masă. Asta-i plata voastră. Trânti capacul cutiei de bani. Acum plecați de-aici, dacă puteți! Nu-i așa că-i auziți? Își ridică mâna, iar urechile încordate ale bărbaților detectară un freamăt ușor, care venea dinspre hol, și suna ca și cum cineva ar fi târât pe podea o bucată de pergament. Nu-i așa că-i auziți? Plecați de-aici, dacă puteți, spuse doctorul din nou, cu un calm incredibil.

— Șerpii! îngăimă Cuccini, albindu-se la față. Mâna care ținea pistolul începu să-i tremure.

— Împușcă-i, prietene, rânji Oberzohn. Dacă-i vezi, împușcă-i! Doar că n-o să-i vezi, curajosule. Vor fi… unde? Nimeni nu-i va vedea vreodată nici cum vin, nici cum pleacă. Poate că stau ascunși în spatele unui tablou, poate că așteaptă până când cineva deschide ușa, iar apoi…!

Cuccini avea gura uscată.

— Cheamă-i înapoi, doctore, reuși el să spună, cu o voce tremurată.

— Pistolul… Pe masă.

Freamătul se putea încă auzi. Cuccini ezită pentru o clipă, apoi se supuse, și luă bancnotele.

Ceilalți trei bărbați erau îngrămădiți unul în altul, lângă șemineu, ca niște statui ale groazei.

— Nu deschide ușa, doctore, spuse Cuccini, însă Oberzohn deja apucase clanța și o apăsă.

Cei patru auziră, apoi, zgomotul unei alte uși deschizându-se și declicul luminilor din hol. Apoi doctorul se întoarse.

— Dacă plecați acum, nu voi mai dori să vă mai văd vreodată. Nu sunt eu omul pentru care nu există secrete? Voi știți asta pre bine!

Cuccini își plimbă privirea de la doctor spre ușă.

— Vrei să ne cărăm? întrebă el, tulburat.

Oberzohn ridică din umeri.

— Cum vreți! Dorința mea era ca voi să rămâneți cu mine în noaptea asta – e o treabă importantă de făcut și mulți bani pentru toată lumea.

Bărbații se uitară unul la altul, tulburați.

— Cât timp vrei să rămânem? întrebă Cuccini.

— Numai în noaptea asta, dacă nu cumva preferați să…

În noaptea aceea urma să izbucnească criza. Oberzohn realizase acest lucru încă de când se iviseră

zorii.

— Rămânem… Unde dormim?

Drept răspuns, Oberzohn îi invită afară din cameră, iar ei îl urmară până în laborator. În peretele din fața lor era încastrată o ușă grea, metalică, care dădea într-un depozit de beton, unde Oberzohn ținea tot felul de fleacuri, piese disparate de la echipamentele lui, ulei și spirt pentru mașini, precum și micuța centrală pe gaz care mișca un dinam din laborator, el având, astfel, un generator de curent independent de sursele exterioare.

Tot acolo erau trei ferestre lungi, amplasate chiar sub tavan și protejate cu gratii de fier.

— Arată ca o celulă de închisoare, pentru mine, mormăi Cuccini suspicios.

— Așa ai văzut tu celulele, cu zăvorul pe dinăuntru? întrebă Oberzohn. Și gardianul îți dă cheile, așa cum ți-o dau eu…?

Cuccini luă cheia.

— În regulă, spuse el acru. Băieți, uitați, aici sunt o mulțime de pături. Bănuiesc că vrei să stăm aici, unde nu se vor uita polițiștii.

— Asta e intenția mea, replică doctorul.

Doctorul Oberzohn închise ușa după el și reintră în birou, cu gura schimonosită de râs. Trase din nou de sfoară și închise ventilatorul pe care-l deschisese ceva mai devreme. Doar cu câteva zile în urmă descoperise că intraseră frunze uscate în canalul de aerisire al ventilatorului iar, când îl deschideai de dinăuntru, acestea începeau să freamăte, deranjându-l pe acela care se cufunda în studiul profund al unor filosofi mai puțin cunoscuți și, tocmai de aceea, mai cultivați.

CAPITOLUL 31
Lucrurile din cutie

Auzi torsul încet al unui motor și, privind pe fereastra din hol, văzu luminile slabe ale mașinii apropiindu-se de casă. Atunci stinse lampa din hol. Așteptă, apoi, în întuneric, până când ușa limuzinei se deschise și Gurther sări afară.

— Vă raportez respectuos că s-a rezolvat, *Herr Doktor,* spuse acesta.

Oberzohn aprobă din cap.

— Femeia lui Newton… Unde e?

— Înăuntru. Doriți să o aduc aici? Mi-a cauzat multe probleme, *Herr Doktor,* așa că a trebuit să folosesc acul.

— Ad-o în casă… Hei, tu!, lătră el către șofer. Ajută-ți prietenul!

Au ridicat-o împreună pe fata aflată, încă, în stare de inconștiență, dar n-o duseră mai departe decât până la trepte. În acel moment, Oberzohn decise că ea trebuie să se întoarcă în închisoare. În primul rând îl trimiseră la plimbare pe șofer. Mașina fu parcată la New Cross (era unul dintre cele trei garaje din Londra care-i aparțineau lui Oberzohn), unde, de altfel, bărbatul și locuia. După ce acesta plecă, o cărară pe Joan între ei până la fabrică, luând-o pe un drum care lui Gurther i se păru inutil de ocolit. Dacă nu era util, ocolul era, măcar, eficient, căci drumul cel mai scurt către fabrică trecea exact peste groapa pe care doctorul se muncise atât de mult să o sape.

De data asta venirea lui Oberzohn n-o mai luă prin surprindere. Trapa se ridică, bufnind, iar Mirabelle ascultă, cu inima-n gât, zgomotul pașilor care coborau pe scara de piatră. Erau doi, și cărau ceva greu. Nu știa cum, dar, încă înainte să le vadă povara, își dădu seama că era vorba despre Joan. Era îmbrăcată într-o rochie de seară, avea fața albă ca varul și ochii închiși. Fata crezu că Joan era moartă atunci când o așezară pe pat.

— I-ai dat o doză prea mare, Gurther, spuse Oberzohn.

Gurther? Ea nu-l recunoscuse. Îi era aproape imposibil să creadă că acesta era tânărul îngrijit care

dansase cu ea la Balul Artelor.

— Era întuneric și am mers pe ghicite, *Herr Doktor,* spuse Gurther.

Vorbeau în germană, iar capacitatea Mirabellei de a înțelege această limbă era destul de redusă. Îl văzu pe Gurther scoțând o cutiuță plată din buzunar, luând de-acolo o fiolă micuță și scuturându-și în palmă o pastilă de culoare maro. Dizolvă pastila într-un mic tub pe care îl scosese tot din cutiuță, după care umplu pe jumătate o seringă și înfipse acul în brațul lui Joan. Făcu o pauză, apoi spuse:

— Se va trezi în curând, cu amabila dumneavoastră permisiune, *Herr Doktor.*

Mirabelle nu se uita către el, însă știa că ochii lui înfierbântați o fixau, că tot timpul acela, mai puțin secunda în care a trebuit să facă injecția, el se uita la ea și își dădu seama, atunci, că el era cel de care trebuia să se teamă. Simți o gheară rece în inimă.

— E de-ajuns, Gurther. Vocea lui Oberzohn era ascuțită. Înțelesese, la rândul lui, privirea lui Gurther. Nu-i nevoie să aștepți.

Ascultător, Gurther ieși arogant din cameră, iar doctorul îl urmă. Aproape înainte ca trapa să fie lăsată în jos, Mirabelle se afla, deja, la căpătâiul fetei, cu un lighean cu apă și un prosop ud. În clipa în care apa îi atinse fața, Joan deschise ochii și se holbă cu sălbăticie înspre volutele tavanului, apoi se rostogoli de pe pat, ajungând în genunchi, se chinui să se ridice în picioare, se clătină și ar fi căzut dacă Mirabelle n-ar fi fost acolo, să o susțină.

— L-au lichidat! Ei mi-au ucis băiatul… L-au omorât ca pe-un câine!

— Cum… Domnul… Domnul Newton? îngăimă îngrozită Mirabelle.

— L-au omorât… Monty… Monty!

Apoi începu să țipe și alergă dintr-un capăt în celălalt al camerei, ca o dementă. Mirabelle, cu sufletul bolnav și aproape bolnavă și fizic în fața scenei la care era martoră, o prinse și încercă să o liniștească, dar Joan era absentă și pe jumătate nebună. Drogul care îi fusese injectat și antidotul păreau să se fi combinat astfel încât să elimine orice urmă de autocontrol. Numai după ce a căzut pe jos, extenuată, Mirabelle a fost în stare să o târască din nou în pat.

Montague Newton era mort! Cine-l omorâse? Cine erau acei „ei”? Apoi își aduse aminte de ciudata îmbrăcăminte a lui Gurther: haina albă era mototolită și până și barbă îi fusese deranjată în lupta pe care o avusese cu femeia devastată de durere.

Absolut disperată, se repezi în fugă, pe scări, și încercă să deschidă trapa, dar aceasta era bine fixată. Trebuia să plece de-acolo – trebuia să plece deîndată. Joan gemea jalnic, iar fata se așezase lângă ea, încercând s-o consoleze. Părea că intrase într-o stare de semi-conștiență pentru că, în afară de suspine, nu scotea niciun alt sunet și nici nu reușea să articuleze vreun cuvânt inteligibil. Astfel trecu o jumătate de oră, cea mai lungă și mai crâncenă jumătate de oră din viața Mirabellei Leicester. Iar, apoi, auzi un sunet, care reuși să pătrundă până și la creierul femeii aproape nebune căci aceasta își deschise ochii mari și, agățându-se de Mirabelle, se ridică în picioare.

— Vine, spuse Joan, din buzele căreia dispăruse orice urmă de culoare. Vine… Vine ucigașul!

— Doamne ferește! Nu mai vorbi așa ceva! spuse Mirabelle din spatele ei, înfricoșată.

Și, într-adevăr, din cealaltă încăpere, se auzea zgomotul aproape imperceptibil al unor pași. Își îndreptă privirea către ușa închisă și încordarea pe care i-o provocase suspansul aproape că o făcu să leșine. Iar apoi văzu cum ușa metalică începe să se miște încet și cum, prin deschizătură, apare întâi o mână, apoi conturul unei figuri… Gurther o privea cu ură. Barba îi dispăruse, la fel și peruca. Nu mai purta guler, iar peste cămașa albă își pusese haina pătată care era îmbrăcămintea lui de zi cu zi.

— Te vreau.

I se adresă Mirabellei. Limba i se încleștă pe cerul gurii, dar ea nu scoase niciun cuvânt.

— Micuța mea domnișoară…, începu el, dar, imediat, cu un țipăt, Joan se năpusti asupra lui.

— Criminalule! Criminalule…! Bestie! urlă ea, lovindu-l sălbatic peste față.

Cu o înjurătură, el încercă să o dea la o parte, însă femeia se agățase de el cu bestialitate, nebunește, într-o postură aproape deloc umană.

Reuși, într-un final, să se descotorosească de ea, iar apoi se apără cu mâna de loviturile ei care curgeau în continuare. De data aceasta, însă, ea se strecură pe sub

brațul lui și dispăru pe ușă într-o clipită. Auzi răpăitul grăbit al pașilor ei pe scară și se întoarse să o urmărească. Trapa era deschisă. Gurther se împiedică și alunecă prin întuneric, pe podeaua fabricii pustii. Chiar în momentul în care ea reuși să ajungă în spațiul deschis, el se întinse s-o agațe, însă o ratǎ. Se mișca agil, ca o căprioară, însă, în spatele ei, și el era iute de picior. Dintr-o dată, brațul lui se încleștă pe gâtul femeii.

— Mai bine renunți, spuse el și mări forța strânsorii.

În timp ce ea se întoarse ca să încerce să-l evite, Gurther își plantă piciorul în față. În clipa aceea simți o plesnitură care-l zgârie, ceva îi strânse picioarele, iar durerea incredibilă a acestei strânsori era agonizantă. Slăbi forța cu care o apăsa pe gât, dar continuă s-o țină zdravăn de braț. Cu toată puterea pe care o mai avea, o aruncă de perete, iar ea se prăbuși grămadă pe jos. Apoi, aplecându-se, se opinti să deschidă cleștii zimțați ai barbarei capcane pentru oameni în care călcase, și reuși să-și elibereze piciorul. Sângera, iar cracul pantalonului era rupt în fâșii de pânză. Se opri numai cât timp avu nevoie ca să o ridice pe fată în picioare, după care o aruncă pe-un umăr, de parc-ar fi cărat un sac, se întoarse în fabrică, o luă în jos pe scări și o aruncă pe pat atât de violent încât suporturile arcurilor se rupseră. Toate întâmplările exercitaseră un efect ciudat asupra bietei femei amețite, însă el nu văzu nimic din toate astea, căci era deja întors către Mirabelle.

— Micuța mea domnișoară, te vreau! suspină el.

Sângele i se scurgea din gamba rănită, dar el nu mai simțea durerea. De fapt, nu mai simțea nimic altceva decât dorința de a-i face să sufere pe cei care-l vânaseră, nu mai vroia decât ca toate visele lui crude și înspăimântătoare să prindă viață.

Ea rămase în picioare, înghețată, paralizată, incapabilă să facă vreo mișcare. Mâna lui se strecură sub bărbia ei și o făcu să-și ridice capul. Atunci îi văzu ochii, strălucitori, flămânzi, cum o devorau, îi văzu buzele subțiri, venind din ce în ce mai aproape, iar ea nu era-n stare să se miște, își pierduse orice sensibilitate a simțurilor și nu putea decât să se uite fix în ochii acestui bărbat-șarpe, hipnotizată de oroarea momentului.

În clipa aceea, asupra lui se dezlănțui o furie oarbă. Degete subțiri i se înfigeau în figură, aproape orbindu-l. Se întoarse cu un urlet de mânie, însă Joan, albă ca varul

la față, se repezi către sobă și luă de-acolo o bară scurtă de fier, pe care o foloseau, de obicei, ca să aranjeze cărbunii încinși. Încercă să-l lovească, dar nu nimeri. Fierul izbi drept în cutia verde, din spatele sobei și declanșă un zgomot de sticlă spartă. El nu remarcă sunetul, fiind concentrat numai asupra ei, iar Mirabelle închise ochii și doar auzi zgomotul loviturii pe care Gurther i-o aplică lui Joan.

Când deschise ochii din nou, Joan zăcea întinsă pe pat iar el îi lega una dintre mâini de cadrul patului cu o curelușă pe care o avea la talie. Apoi, Mirabelle văzu ceva care o lăsă mută. Gurther o văzu țipând și se întoarse spre ea… O observă că privește într-un anumit loc și se uită și el într-acolo.

Ceva se târa afară din cutia verde, spartă de Joan! Un cap negru, în formă de cazma, cu niște ochi aprinși, care păreau să supravegheze întreaga scenă cu o privire malignă. Iar apoi, centimetru cu centimetru, o arătare subțire, ca o frânghie de cauciuc, se răsuci încet spre podea, încârligându-se în jurul ei însăși, și își săltă capul plat.

— Oh, Doamne, uită-te!

El se întoarse înspre ea, cu un rânjet întipărit pe figură, și spuse ceva cu o voce guturală. Șarpele stătea nemișcat, cu privirea sa sinistră ațintită întâi asupra fetei cuprinse de slăbiciune și, apoi, asupra bărbatului.

Surpriza lui Gurther fu tragică: era ca și cum s-ar fi confruntat cu o apariție de pe altă lume. Își îndesă mâna în buzunarul de la șold. Se văzu un fascicul de lumină și un zgomot asurzitor o făcu să împietrească. Gurther scăpă pistolul din mână, care căzu pe podea zăngănind, iar ea remarcă faptul că mâna lui era întinsă și țeapănă și, ieșind din mâneca hainei sale, văzu o coadă care i se încolăcea în jurul încheieturii. Începuse să i se urce de-a lungul mânecii. Hainele care-i acopereau bicepsul se mișcau haotic, în sus și-n jos.

Se ridică drept în picioare, încă rânjind, și cu brațul încă întins la maximum, uitându-se complet uluit la încolăceala din jurul încheieturii sale. Iar apoi, încet, cu grijă, își mișcă cealaltă mână, apucă strâns de coada șarpelui și trase sălbatic înainte. Reptila se răsuci cu un șuierat nervos și încercă să-l muște dar Gurther, ridicându-și brațul, îi zdrobi capul de sobă. Zvârcolindu-se convulsiv, șarpele căzu în cenușă.

— *Gott in himmel*![9] șopti Gurther și își duse mâna validă către brațul rănit și îl mângâie grijuliu. E mort, preabună doamnă. Dar poate că mai e vreunul?

Se îndreptă clătinându-se către cutia verde și-și băgă mâna înăuntru fără să ezite. Mai era unul, un șarpe mai mare, trezit din somn și furios. Îl mușcă de două ori de încheietură, însă Gurther pufni în râs, un hohot de plăcere pură. Era, deja, un om mort. Asta o știa și el. Și își dădu seama, în chiar momentul pieirii sale, când porțile înspăimântătoare ale judecății se întredeschiseră în fața lui, că trebuie să se ducă la Creatorul său măcar cu acest spațiu curat în murdăria care fusese viața lui.

— Mori, micuțule, spuse el, râse el către capul în formă de spadă. Nu mai ai otravă, s-a terminat!

Și-i puse capul care se zvârcolea sub călcâi, în timp ce Mirabelle închise ochii și-și acoperi urechile cu mâinile. Când ea îi deschise din nou, îl văzu pe bărbat în picioare, lângă ușă, ținându-se de un stâlp și alunecând mereu, în timp ce făcea eforturi disperate să rămână în poziție verticală. Rânji din nou, către ea; un ucigaș care-și dusese la bun sfârșit ultima crimă.

— Iertare, preabună doamnă, spuse el gros și căzu în genunchi, lovindu-se cu capul de ușă, corpul balansându-i-se dintr-o parte în alta până când, într-un final, se rostogoli pe podea.

Auzi vocea aspră a lui Oberzohn de la nivelul superior. Îl chema pe Gurther și apăru imediat în cadrul ușii, cu un pistol în mână.

— Așa! exclamă el, privind înspre trupul muribundului.

Iar apoi văzu șarpele și fața i se zbârci dintr-o dată. Își trecu privirea de la Mirabelle până la fata de pe pat, stărui câteva momente asupra ei să o cerceteze, dar nu dădu niciun semn că ar fi vrut să o elibereze din strânsoare. În schimb, Mirabelle o făcu, și tot ea fu cea care îi tamponă cu apă fața lui Joan și îi desfăcu rochia.

În timp ce făcea aceste lucruri, simți o mână pe umăr.

— Vino, spuse Oberzohn.

— Rămân aici, cu Joan, până când…

— Vii în clipa asta sau te dau pe mâna micilor mei prieteni, replică el arătând spre cei doi șerpi care încă se zbăteau spasmodic pe podea.

Fu nevoită să pășească peste Gurther, dar asta i se păru mai ușor decât să treacă pe lângă acele frânghii negre și strălucitoare, care se încolăceau pe jos. În cele din urmă, cu Oberzohn ținând-o de mână, Mirabelle urcă împiedicându-se pe treptele scării întunecate și ieși în aerul curat al nopții.

El se îmbrăcase ca pentru o călătorie, remarcase ea încă de când Oberzohn apăruse. Purta o căciulă grea și curioasă pe capul lui cu o formă ciudată și, cu fruntea mult acoperită, arăta mai puțin respingător. Deși noaptea era călduță, el purta un pardesiu.

Treceau printre gard și zidul fabricii când el se opri și-i puse mâna la gură. Oberzohn auzise voci, niște voci șoptite de partea cealaltă a gardului și, imediat, un hârșâit. Fără să-și ia mâna de pe fața ei, împingând-o și trăgând-o, el o îndepărtă cât putu de mult de fabrică.

Mirabelle se gândi că mergeau înapoi spre casă, care era cufundată în întuneric, însă, în loc de asta, el o conduse direct de-a lungul gardului, până când văzu silueta masivă a barjei.

— Rămâi pe loc și nu scoate o vorbă, spuse el și începu să învârtă o roată ruginită.

Scârțâind și gemând, porțile din fluviu se deschiseră, în fine, înspre interior. Ce-avea, oare, de gând? Nu se vedea nicio barcă, doar barja veche și rablagită. Urma, însă, să afle în cel mai scurt timp.

— Vino, spuse el din nou. Ajunse pe puntea barjei și merse înainte, înspre prova, care era îndreptată înspre porți și înspre canalul de după acestea.

Îl auzi cum pufnește și mormăie opintindu-se cu o parâmă pe care o găsise acolo și, apoi, văzu cum prova barjei se deschide precum porțile unei ecluze. Dovedind o agilitate remarcabilă, Oberzohn se lăsă în jos peste balustradă; părea că stă pe ceva solid pentru că, din nou, îi ordonă să-l urmeze.

— Nu vin, spuse ea dintr-o suflare și, întorcându-se, ar fi dispărut dacă el n-ar fi izbutit să o apuce de rochie și s-o tragă înspre el.

— Te înec aici, femeie, spuse Oberzohn și ea își dădu seama că această amenințare ar fi putut avea și o urmare.

Tremurând, Mirabelle se lăsă la rândul ei în jos, peste balustradă, până când dădu cu piciorul peste o suprafață solidă și, totuși, moale. El se împingea cu toate

puterile în carena barjei din spate, iar platforma pe care stăteau începu să devină din ce în ce mai spațioasă. Întâi apăru vârful ascuțit, iar apoi puntea din față acoperită a celei mai rapide bărci cu motor pe care banii lui Oberzohn putuseră s-o cumpere sau ingeniozitatea oamenilor s-o construiască. Vechea barjă nu era decât un camuflaj pentru acest mijloc de evadare care-i fusese întotdeauna la îndemână lui Oberzohn. Și chiar acesta era motivul pentru care alesese să locuiască în acel punct aproape inaccesibil.

Bărbații care fuseseră pe malul canalului plecaseră. Învârtindu-se ușor, elicele îndreptară ambarcațiunea spre apele întunecate și, nu după multă vreme, se strecurară pe sub un pod pe care treceau tramvaie și porniră la drum spre Deptford și spre fluviu.

Doctorul Oberzohn își scoase pardesiul și îl puse cu grijă în adăpostul oferit de cabina deschisă, cu grijă pentru că fiecare buzunar era ticsit de bani.

Pentru Mirabelle Leicester, ghemuită în bezna acelui spațiu adăpostit, timpul care trecea nu mai avea nicio dimensiune. La un moment dat, o voce autoritară îi strigă de pe mal. Era un polițist, iar ea îl văzu abia după ce trecură de el. O lampă cu gaz îi dezvăluiră nasturii metalici de la uniformă. Dar, imediat după aceea, rămase mult în urmă.

Erau aproape de Deptford când ajunseră la o barieră pe care nu o puteau trece nici cu ingeniozitate și nici cu bani. Un noctambul zdrențăros se zgâi în jos, curios, către barcă.

— Nu poți să treci p-aci, Șefu'! spuse el simplu. Ecluza nu se deschide până la flux.

— Și când se-ntâmplă asta? întrebă Oberzohn cu sufletul la gură.

— Șase mâine dimineață, replică vocea.

Rămase, pentru multă vreme, încremenit la auzul veștii, după care puse motoarele în marșarier și începu să se învârtă în cerc.

— Există un singur adăpost pentru noi, tânără domnișoară, spuse e. Îl vom vedea în curând. Acum, însă, vreau să-ți spun ceva. Eu îmi doresc foarte mult să trăiesc. Îți dorești și tu același lucru?

Ea nu răspunse.

— Dacă strigi, dacă faci vreun zgomot, te omor – asta-i tot, încheie el. Și, prin însăși simplitatea cuvintelor

lui, prin lipsa oricărei urme de emfază în spatele seriozității ucigașe, ea își dădu seama că el se va ține de cuvânt.

CAPITOLUL 32
Căutarea

— Tari capcanele astea pentru oameni, spuse Gonsalez.

Fasciculul alb al lanternei sale detectaseră urâțenia. O atinse cu un băț și, cu o plesnitură răutăcioasă, capcana se închise.

— Uite-aici, una care a fost declanșată, spuse el și îi studie zimții. Mai mult decât atât, a și prins ceva. E sânge aici!

Manfred și Digby inspectau terenul cu prudență. Atunci, ascultându-și propria respirație, Manfred se aplecă din nou și culese de pe jos o fâșie de pânză.

— E de bărbat, spuse el, iar ușurarea cu care rostise cuvintele îi trădă temerile. Cineva în haine de seară, și nu s-a petrecut cu multă vreme în urmă. Sângele încă e umed.

Digby îi arătă grătarul ventilatorului prin care mirosise esența, iar, când Leon se aplecă, încă mai simți o aromă slabă.

— Să încercăm întâi la fabrică. Dacă e o carte necâștigătoare, atunci zic să-i cerem îndrumări doctorului Oberzohn, iar dacă n-o să vrea să ni le dea de bunăvoie, îl voi convinge eu să o facă. În lumina reflectată a lanternei, Manfred îl recunoscu pe Leon cel dur, pe care-l știa de atâta vreme. Iar de data asta, nu-i o promisiune: amenințarea mea va fi infinit mai slabă decât ceea ce voi face cu adevărat.

Ajunseră la intrarea întunecată a fabricii, iar Manfred lumină înăuntru.

— Trebuie să mergem cu prudență pe-aici, spuse el.

Înaintară încet, pentru că nu știau că exista o cale bine definită printre fiarele împrăștiate peste tot și dărâmături. O dată sau de două ori, Leon se opri și bătu în podea. Suna a gol.

Căutarea fu lungă și dureros de înceată: abia după un sfert de oră lanterna lui Leon se fixă pe dala de piatră răsturnată și spre intrarea în subterană care se căsca în podea. Fu primul care coborî și, în momentul în care

ajunse la capătul scărilor, văzu în lumina lanternei o siluetă care se scurse din cameră, un bărbat – sau, cel puțin, așa crezu el – care se ghemui în cadrul ușii și, atunci, sări deasupra lui.

— Mâinile sus! spuse el.

Individul nu reacționă, iar Manfred sări către silueta a cărei figură era în umbră. O lumină cu lanterna pe care o adusese cu sine și recunoscu rânjetul întipărit pe fața cadavrului.

Gurther!

Și așa muri acesta, cu un ultim efort de a urca scările după ajutor.

— Șarpele, spuse Manfred. Din câte văd eu nu are urme de mușcătură pe față.

— Te-ai uitat la încheietura lui, George?

Iar apoi, privind în spatele trupului lui Gurther, văzu o fată întinsă pe pat și o recunoscu pe Joan, încă înainte să-i vadă fața. La jumătatea camerei alunecă pe ceva. Știu din instinct că era un șarpe și sări în lateral, cu pistolul în mână.

— Dumnezeule milostiv! Uită-te la asta!

Se holba de la o reptilă la alta.

— Morți. Asta-l explică pe Gurther.

O dezlegă iute pe Joan și îi săltă capul, ascultându-i bătăile slabe și neregulate ale inimii cu urechea apăsată pe pieptul ei. Ligheanul și buretele îi explicară restul poveștii. Unde era Mirabelle?

Mai era o cameră și un șir întreg de dulapuri, însă fata nu era nicăieri.

— A plecat, bineînțeles, spuse Manfred încet. Altfel, trapa n-ar fi fost deschisă. Mai bine-am lua-o pe săraca fată de-aici și am începe să cercetăm terenul. Digby, du-te…

Se opri.

Dacă Oberzohn era acasă nu trebuiau să riște să-l alarmeze.

Însă fata avea nevoie urgent de ajutor. Manfred o apucă și o duse afară și, având-ul pe Leon drept călăuză, după un drum care era să se sfârșească nici mai mult nici mai puțin decât cu un gât pentru Leon, la câțiva metri de casă.

— Bănuiesc că groapa în care era să mă prăbușesc a fost săpată cu un scop și n-aș fi deloc surprins dacă aș afla că intenția era ca răposatul domn Gurther să-și

găsească acolo o rezidență permanentă. Nu vrei s-o duc eu?

— Nu, nu, răspunse Manfred. Du-te pe alee. Poiccart ar trebui să fie deja acolo, cu mașina.

— Poiccart știe mai multe despre cultivarea cepei decât despre condusul mașinii. Ironia fusese mecanică. Inima și mintea bărbatului erau îndreptate către Mirabelle Leicester.

Fură nevoiți să dea ocol gardului din sârmă țeapănă de cupru care înconjura casa și, într-un final, reușiră să ajungă la Hangman's Lane exact în clipa în care apărură farurile mașinii Spanz.

— O voi duce eu la spital și o să contactez și poliția, spuse Manfred. Bănuiesc că nu-i niciun telefon prin preajmă.

— Voi telefona, cel mai probabil, din casă, replică grav Leon.

Din locul în care stăteau ei, nu aveau cum să-și dea seama dacă ușa casei era deschisă sau nu. Nu exista niciun oberliht deasupra ușii, așa că era imposibil să afli dacă holul era sau nu luminat. Casa era cufundată în beznă.

Era atât de abătut încât nici nu-i mai oferi vreo instrucțiune lui Poiccart, care era stânjenit în mod cât se poate de sincer de însărcinarea pe care trebuise s-o ducă la capăt, și care îi cedă bucuros volanul lui George.

O suiră pe fată în vehicul și, dând cu spatele spre poartă, o luară cu grijă de-a lungul aleii – Leon nu mai așteptă să-i vadă cum pleacă și se întoarse spre intrarea casei.

Întreg locul era în întuneric. El deschise poarta metalică și urcă treptele în liniște. Nu apucă să ajungă în vârful scărilor când observă că ușa era larg deschisă. Oare să fi fost o capcană? Lanterna îi dezvălui întrerupătorul. Aprinse luminile și închise ușa după el. Aplecându-și capul, rămase să asculte.

Prima ușă la dreapta dădea în camera lui Oberzohn. Ușa era întredeschisă, dar luminile ardeau înăuntru. O împinse cu vârful pantofului până se deschise de tot, da camera era goală.

Următoarele două camere pe care le încercă la acel nivel erau încuiate. Se îndreptă grijuliu spre încăperile care deserveau bucătăria și le cercetă pe amândouă. Nu era nimeni înăuntru. Știa că trebuie să fie un servitor sau

doi prin preajmă, dar lucrul pe care nu-l cunoștea, și pe care-l descoperi în timpul turului său, era că Oberzohn nu avea dormitor. Una dintre cele două camere de deasupra era, în mod evident, ocupată de către servitori. Ușa era deschisă, iar camera era goală și într-o oarecare dezordine: o cămașă de noapte grosolană fusese dezbrăcată în grabă și aruncată deasupra așternuturilor răvășite. Oare să-și fi alungat Oberzohn servitorii în grabă – din ce motiv?

Pe marginea unui spălător de brad stătea o țigară fumată pe jumătate. Scrumul căzuse pe jos. Toate sertarele unui birou fuseseră trase și golite, cu excepția unuia singur, un sertărel plin cu cârpe vechi. Probabil că bucătarul sau menajera fumau. Descoperi un pachet de țigări sub una dintre perne, ceea ce-i confirmă supoziția, și presupuse în continuare că amândoi se duseseră la culcare liniștiți, fără nici cea mai mică idee asupra evenimentelor din noaptea aceea.

Urma să afle, mai târziu, că Oberzohn își concediase servitorii cu un preaviz de zece minute, plătindu-le salariul pe șase luni, drept vreun fel de compensație pentru neplăcerile pe care le crease.

Camera lui Pfeiffer era încuiată dar, acum, bucuros că nu era nimeni în casă, Leon sparse broasca fragilă și o inspectă, dar nu găsi nimic. Apartamentul lui Gurther era într-o dezordine indescriptibilă. Era clar că-și schimbase hainele la repezeală. Pămătufurile lui pentru pudră, bărbile, părul artificial și sticluțele cu spirt zăceau în dezordine pe masă. Își aduse aminte, cu un junghi de remușcare, că promisese să sune la poliție dar, când încercă să prindă o linie, descoperi că telefonul era mort. O nouă ciudățenie, asta până când află, mai târziu în acea noapte, că Meadows decisese să deconecteze casa de la orice fel de comunicații prin telefon, și dăduse ordinele în consecință.

Era o casă construită straniu. Nu-și dăduse seama de trăsăturile ei speciale până când nu o inspectă în toate cotloanele. Zidurile erau extrem de groase – își dădu seama de acest aspect când deschise fereastra de la camera menajerei ca să cerceteze dacă Digby se vedea pe undeva. Scările erau din beton, iar obloanele care protejau ferestrele de la biroul lui Oberzohn erau din metal. Decise, în timp ce aștepta sosirea poliției, să se uite și în cele două camere încuiate. Nu-i fu deloc greu să o

deschidă pe prima dintre acestea. Era o cameră mare, chiar la nivelul solului, unde ajungeai coborând șase trepte. O banchetă nefinisată se întindea de-a lungul a trei dintre cei patru pereți ai încăperii goale, cu excepția locului unde continuitatea era întreruptă pentru a lăsa loc intrării într-o altă cameră. Acea ușă era din oțel și era încuiată.

Camera era plină de praf, dar nu neîngrijită. Toate lucrurile erau puse în ordine. Diversele aparate erau despărțite de câte un spațiu lăsat liber. Într-un colț văzu un motor pe gaz și un dinam, acoperite de praf. N-avea nimic de aflat de-acolo. Mașinăria care-l interesa cel mai mult era una despre care știa totul, mai puțin scopul mulajelor de grafit. Și, totuși, interesul îi fu trezit de conținutul unei sticluțe albăstrui, bine închisă cu un dop de plută, care părea umplută cu ghemotoace de vată. Dând roată cu privirea prin laborator, ieși din încăpere și încercă cea de-a doua ușă încuiată.

Această cameră, în schimb, era bine protejată, atât din punctul de vedere al solidității ușii, cât și în ceea ce privește încuietorile complicate. Leon încercă toate cheile pe care le avea, apoi își folosi argumentul suprem. Pe acesta îl ținea într-un mic săculeț de piele, în buzunarul de la spate: trei piese de oțel care, înșurubate împreună, formau într-un final o gheară inteligentă. Lovind cu pumnul în capătul șperaclului, forță gheara între ușă și toc și, în mai puțin de un minut, încuietoarea cedă și el se trezi în prezența celei mai ciudate companii care fusese adunată la un loc.

Patru radiatoare electrice ardeau înăuntru. Camera era fierbinte și apăsătoare, iar mirosul infecțios îi puse un nod în gât, la fel cum se întâmplase și cu menajera daneză, mai demult. Aprinse toate luminile – și erau foarte multe – și începu să dea o tură.

Erau două rânduri de rafturi, depărtate mult unul de altul, iar pe fiecare se aflau nenumărate cutii, unele dintre ele înfășurate în serj, altele, dimpotrivă, lăsate la vedere. Toate aveau pereți de sticlă și capace de oțel, în care fuseseră perforate mici găuri de aerisire, și în fiecare se încolăceau, în așternuturile lor de lână sau de paie, în funcție de cerințele fiecăruia, câte unul sau doi șerpi. Erau acolo cobre, vipere africane, doi șerpi cu clopoței, care păreau morți, dar, așa cum bănui și Leon, doar adormiți, un *Fer-de-lance*[10] sud-american, cel mai respingător

reprezentant al speciei sale; mai erau și câțiva șerpi coral și, într-o cutie lungă, un întreg cuib de mici vietăți ciudate, care arătau ca niște languste mici și galbene, dar despre care Leon știa că sunt scorpioni.

Ridica un acoperământ de serj, când auzi:

— Nu mișca, prietene! Mă gândesc că ți-aș putea promite să-i cunoști mult mai intim pe membrii micuței noastre familii.

Leon se întoarse încet, cu mâinile depărtate de corp. În spatele său se afla moartea, fără remușcări și fără vreo ezitare. Să încerce să ajungă cu mână la buzunar, ar fi însemnat sfârșitul pentru el – avea acel instinct propriu de a detecta sinceritatea și, atunci când doctorul Oberzohn îi dăduse instrucțiunile, nu avu nicio îndoială că, indiferent care i-ar fi fost amenințările, acesta era pregătit să le ducă la bun sfârșit.

Oberzohn rămase pe loc și, doar puțin în spatele lui, cu fața albă ca varul și ochii înfricoșași larg deschiși, stătea Mirabelle Leicester.

Digby – oare pe unde umbla? Îl lăsase jos, în curte.

Doctorul examină ușa distrusă și-și mormăi neplăcerea.

— Mi-e teamă că planul meu nu mai e bun, spuse el. Mă gândeam să te încui în camera asta și să sparg toate cutiile de sticlă, astfel încât să poți să-i cunoști mai îndeaproape pe reprezentanții poporului tăcut. Asta nu se va mai întâmpla. Așa că, marș!

Oare ce avea de gând? Leon ieși nonșalant, în pas de plimbare, dar Oberzohn păstră distanța și rămase cu ochii lipiți de mâinile acelea sensibile care puteau oricând să se miște atât de repede, să se smucească brusc și să tragă un foc de armă, totul dintr-o singură mișcare.

— Stop!

Leon se opri cu fața la ușa deschisă de la intrare și către trepte.

— Îți vei aduce aminte de răposatul meu frate, *Señor* Gonsalez, și de marea pierdere pe care a suferit-o lumea atunci când a fost ucis cu atâta mârșăvie.

Leon rămase nemișcat, fără nicio tresărire. Bărbatul urma să tragă imediat. În orice clipă, un glonț ar fi putut să se izbească de trupul lui, ducându-și la bun sfârșit misiunea fatală. Era un mod ciudat de a se termina o viață atât de plină. Știa că momentul urma să vină și avea un singur regret, acela că fata, și așa tulburată, urma să fie

martora unui eveniment atât de brutal. Ar fi vrut să-și ia rămas-bun de la ea, dar îi era teamă să n-o sperie și mai tare.

— Îți aduci aminte de răposatul meu frate? Vocea lui Oberzohn era răgușită de furie.

În fața lui, lumina căzu pe o figură de om.

— Digby! Stai unde ești! strigă Leon.

Zgomotul unei explozii îl făcu să sară. Văzu cum zidăria de cărămidă de deasupra intrării se crapă în bucăți, auzi zgomotul unei mici încăierări și se întoarse, cu pistolul în mână. Oberzohn o trăsese pe fată în fața lui, astfel încât să beneficieze de o acoperire totală. Pe sub mâna ei, el ținea un pistol.

— Fugi! țipă ea.

Ezită pentru o secundă. Din nou pistolul explodă și un glonț ricoșă din ușă. Leon nu putea să tragă. Oberzohn era atât de ghemuit încât numai un foc de armă norocos ar fi putut-o evita pe Mirabelle și să-l atingă pe el. Și apoi, cum doctorul dădu drumul mâinii cu care-l ținea de încheietură, Leon se repezi pe scări și dispăru în întuneric. Într-o secundă ușa se trânti. Auzi cum zăvoarele erau trase și un zăngănit care însemna că imensa bară de fier căzuse la locul ei. Într-un fel avu senzația că poarta unei citadele îi fusese trântită în nas.

Doctorul Oberzohn se întorsese pe nesimțite, deși cerul nopții nu era acoperit de nori. Trecând de porțile de pe apă, ancoră în micul chei și își coborî pe pământ pasagera îndărătnică. Digby, conform instrucțiunilor primite, făcea un circuit atent al proprietății și, în acel moment, era cât de departe se putea, față de barjă. Fără să întâmpine vreo opoziție, doctorul găsi drumul înapoi până la casă. Lumina din hol îl avertiză că era cineva înăuntru. Câți erau? Nu avea de unde să ghicească.

— Scoate-ți pantofii, mârâi el în urechea fetei, iar ea se supuse.

Orice avea să se întâmple, el nu trebuia s-o scape din mână sau să-i dea vreo posibilitate de evadare. Încă strângând-o de braț cu o mână, și în cealaltă ținând lungul său pistol Mauser, urcă încet treptele, intră în hol și ascultă, localizându-l imediat pe intrus.

Totul se întâmplase atât de repede încât Mirabelle nu putu să-și aducă aminte de nimic, în afara mișcării disperate pe care o făcuse, încercând să dea de pământ cu

pistolul îndreptat spre spinarea lui Leon Gonsalez. Rămase mută, apoi, în timp ce bătrânul înfiorător încuia ușa grea de la intrare și îl urmă, supusă, din cameră în cameră. Văzu cutiile lungi din camera fierbinte și se dădu un pas înapoi. Și, după aceea, începu turul complet al casei. Mai erau destule obloane care trebuiau să fie trase și nenumărate ferestruici de observație care, din contră, trebuiau deschise. El închise obloanele de la camera servitorilor și, apoi, ajutându-se de un ciocan, rupse piesa care le făcea să se deschidă.

— Tu vei rămâne aici, spuse el. Nu știu ce au de gând să facă. Probabil că vor începe să tragă. Dar și eu sunt un trăgător foarte bun!

Nemulțumit de încuietoarea care bloca ușa de la camera ei, se duse în atelier, găsi o bucată de tablă, un cârlig și un lacăt și-și petrecu cea mai mare parte din următoarea oră construind un dispozitiv de securitate suplimentar. În sfârșit termină și fu pregătit să expună problema în fața a patru bărbați foarte interesați.

Descuie ușa de la anexa de beton și-i chemă afară pe pistolarii abătuți și, în câteva cuvinte, le explică care era situația și ce pericole-i așteptau.

— Poliția engleză are câte un mandat de arestare pentru fiecare dintre voi. Nu e nicio înșelătorie, am aflat lucrul ăsta. În după-amiaza aceasta am primit vizita polițiștilor. Vă spun că nu-i nicio păcăleală. La mine n-au cum s-ajungă, pentru că nu știu nimic și nu pot proba nimic. În cel mai rău caz pot să stau la închisoare vreo câțiva ani însă, în cazul vostru, lucrurile stau altfel.

— Nu ne așteaptă afară? întrebă unul dintre ei suspicios. Pentru că dacă-i așa, ar fi bine să ne mișcăm repede.

— Nu vă mișcați nici repede, nici încet, replică Oberzohn. Pentru voi toți, să ieșiți afară înseamnă temniță sigură. Să rămâneți, dacă-mi urmați planul, înseamnă ca fiecare dintre voi să plece de-aici liber și cu bani.

— Care-i treaba? întrebă Cuccini. Ai de gând să te bați cu ei?

— Sigur că mă voi bate cu ei, aprobă Oberzohn. Ăsta-i planul meu. O am pe tânăra domnișoară sus, iar ei nu vor dori ca ea să sufere în vreun fel. Am intenția să apăr această casă.

— Adică, vrei să spui că ai de gând să reziști aici? întrebă unul dintre bărbații uimiți.

— Am de gând să rezist până când ei obosesc și pot să le propun condițiile mele.

Cuccini își rodea nervos unghiile.

— Șefu', înseamnă că tot dracu' ăla e[11], mârâi el. Am o idee că tu ne-ai băgat în chestia asta.

— Poți să ieși singur, dacă vrei! Uite ușa, du-te dacă ai chef. Poliția e afară – discută cu ei. Acum câteva zile, aveai probleme mari, prietene. Și cine te-a salvat? Doctorul Oberzohn. Acolo e închisoare pe viață pentru fiecare dintre voi, iar eu pot să rezist singur în casa asta. Rămâneți cu mine și vă voi da averi mai mari decât ați visat voi vreodată. Și, mai mult decât atât, la sfârșit veți fi liberi.

— Unde-i Gurther?

— A murit… într-un accident. Fața lui Oberzohn devenea din ce în ce mai furioasă. Accidental, a murit, spuse el și le povesti adevărul, dar neconvingător. Nu mai aveți altceva de făcut acum decât să luați o decizie.

Cuccini și amicii săi se sfătuiră pe șoptite.

— Care-i partea noastră? întrebă el, iar Oberzohn pronunță o sumă care-i lăsă muți de uimire.

— Vă spun adevărul, continuă el. În două zile voi deveni proprietarul unei mine de aur care valorează milioane.

Intrase în pasa sincerității, așa că le povesti întreaga istorie a muntelui de aur, fără niciun fel de ascunziș. Agenții săi de la Lisabona obținuseră deja de la minister o opțiune asupra suprafeței de teren și asupra drepturilor pentru mineralele din subsol. În clipa în care ceasul va bate miezul nopții pe data de 14 iunie, terenul aurifer din Biskara urma să treacă, automat, în posesia sa.

— Pe de o parte aveți perspectiva sigură a închisorii, pe de alta, a bogățiilor și fericirii.

— Cât timp trebuie să rămânem aici? întrebă Cuccini.

— Am mâncare pentru o lună, până și lapte. Nu vor tăia apa, pentru că fata e aici. Din același motiv nici nu vor arunca ușa în aer.

Se sfătuiră din nou, pe fugă, după care luară decizia.

— Bine, șefu', rămânem. Dar vrem să ne dai în scris partea noastră.

— La mine-n birou, spuse Oberzohn imediat. Marș!

Ajunsese pe la jumătate cu redactarea documentului când auzi niște bubuituri în ușa de la intrare și se ridică,

făcându-le semn să fie liniște. Mergând pe vârfurile picioarelor de-a lungul holului, ajunse la ușă.

— Da… Cine-i acolo? întrebă el.

— Deschide, în numele legii! spuse o voce, iar el îl recunoscu pe Meadows. Am un mandat de arestare pe numele tău și, dacă e necesar, vom sparge ușa.

— Așa deci! spuse Oberzohn, ducând țeava pistolului său până la marginea cutiei de scrisori și trăgând de două ori.

CAPITOLUL 33
Asediul

Însă, Meadows fusese deja avertizat să stea departe de cutia poștală, iar gloanțele ajunseră, până la urmă, la unul dintre viaductele căii ferate, spre surprinderea unui motociclist hoinar care se nimerise aproape de linia focului.

Meadows alunecă spre adăpost, în josul treptelor. În spatele gardului de sârmă așteptau o duzină de polițiști.

— Sergent, du-te cu mașina poliției la secție și adu ajutoare, spuse el. Treaba asta o să dureze.

Gonsalez făcuse o recunoaștere atentă a terenului, identificând imediat piedicile din calea potențialilor atacatori. Peretele se înălța drept, fără nicio întrerupere; ferestrele care erau accesibile fuseseră blocate; probabil că și cele mai înalte fuseseră acoperite. Cel mai important era să localizeze camera în care era închisă fata și, după ce revăzu în minte planul case, s-a decis că este fie în apartamentul servitorilor, fie în camera în care fusese ținut Gurther. La lumina lanternei făcu o schiță rapidă a etajelor pe care le vizitase.

Meadows plecase la comandamentul poliției pentru a telefona. Se hotărâse să refacă linia telefonică a doctorului și, când reuși acest lucru, apelă casa și îi răspunse vocea lui Oberzohn.

Discuția a fost scurtă și nesatisfăcătoare. Termenii pe care îi oferea doctorul erau inacceptabili de către orice guvern care se respectă. Imunitate pentru el și asociații săi (a insistat atât de mult pe acest aspect încât Meadows intui, în mod corect, că banda era adunată în jurul telefonului și asculta).

— Nu vreau nici un om de-al tău. În ce mă privește, ei pot pleca liberi, spuse Meadows. Dă-mi-l pe unul dintre ei la telefon.

— O, asta nu, spuse Oberzohn. Este ridicol să-mi ceri așa ceva.

În acest moment închise telefonul și le explică oamenilor adunați în jurul lui că poliția îi oferise lui libertatea, în schimbul predării restului bandei.

— Așa cum v-am spus deja, concluzionă el, ăsta nu este stilul doctorului Oberzohn. Nu voi câștiga niciodată nimic pe spinarea prietenilor mei.

Un pic mai târziu, când Cuccini s-a strecurat în cameră ca să sune la comandamentul poliției pentru a confirma versiunea doctorului, descoperi că nu doar firul fusese tăiat, ba mai lipsea și un metru de cablu. Doctorul Oberzohn nu își asuma nici un risc.

Noaptea trecu fără niciun alt incident. Cartierul se umpluse de poliție; locația fusese izolată, până și tranzitul șlepurilor fusese oprit pe canal. Ziarele de dimineață aveau în ediția a doua titluri mari despre asediul unei case din zona New Cross și, când primii reporteri au ajuns la fața locului, mulțimi de gură-cască se adunaseră deja la fiecare baraj al poliției. Mai târziu, au început să curgă ediții speciale pe Fleet Street. Drept urmare, mulțimea s-a mărit, așa că, puțin după ora nouă, când un înalt oficial al Scotland Yard-ului sosit la fața locului a ordonat izolarea unei arii mai mari, cu greu gloata masată la intrarea în Hangman's Lane a fost împinsă în spate, până ce casa a ieșit din raza lor vizuală. Chiar și aici a fost păstrată o cale de acces pentru mașinile de poliție, și doar cei cu permis puteau intra în zona izolată.

Cei trei bărbați, împreună cu șeful poliției, și-au stabilit cartierul general în fabrica din care cadavrul lui Gurther fusese luat încă din timpul nopții. Comisarul adjunct, care ajunsese la fața locului la ora nouă și examinase șerpii morți, era un fel de herpetolog[12], și i-a identificat ca fiind *Fer-de-lance*, punct de vedere diferit însă de cel al lui Poiccart.

— Sunt o specie de șerpi africani de copac, pe care băștinașii îi numesc mamba. Există două feluri, verde și negru. Ambele exemplare sunt din tipul negru.

— O fi mamba de la Grădină zoologică? spuse oficialul, amintindu-și dispariția senzațională a unui șarpe veninos care precedase primul mister al șerpilor.

— Oasele mamba-ului de la Zoo probabil că zac printr-un tunel de cârtiță în Regent's Park – cred că a murit înghețat chiar în noaptea în care a fugit, spuse Poiccart. Era absolut imposibil să supraviețuiască la acea temperatură. Am cercetat cu atenție terenul și, lipit de Grădină Zoologică, este o zonă ciuruită de cârtițe. Nu, aceștia doi au fost importați, ca și restul menajeriei.

Șeful poliției scutură din cap.

— Totuși, încă nu sunt convins că un șarpe ar putea fi responsabil de aceste morți, spuse el, apoi se duse spre terenul atât de inspectat de către toată lumea, în ultima vreme.

Cei trei au ascultat într-o tăcere politicoasă, dar nu au oferit nici o sugestie.

Dimineață au aflat de sosirea lui Washington la Lisabona. Coborâse din tren la Irun agentul de la Madrid al lui Leon îi făcuse rost de un avion, iar drumul de la Irun la Lisabona durase doar câteva ore. Acum era pe drumul de întoarcere.

— Dacă prinde toate conexiunile ajunge aici diseară, îi spusese lui Manfred.

— Chiar cred că ar fi un recrut util pentru noi.

— Te gândești la șerpii din casă?

Leon dădu din cap.

— Îl cunosc pe Oberzohn, spuse el, iar George Manfred se gândi la fată, dându-și seama că temerile nespuse ale prietenului sau erau justificate.

Noaptea nu a fost liniștită pentru Oberzohn și ai săi. Încă din zori se urcaseră pe acoperiș și, sub îndrumarea lui, au demontat cele patru barăci care erau amplasate la fiecare colț al parapetului. Neobișnuiți să mânuiască asemenea scule grele, băieții rămăși din Vechea Gardă priveau cu uimire la prelatele ponosite ale mitralierelor Maxim[13] care tocmai fuseseră expuse vederii.

Oberzohn stăpânea atât de bine mecanismul mașinăriilor, încât în jumătate de oră își învățase echipa să le manevreze și să țintească. În baraca cea mai mare era un trepied pliabil pe care, după ce a fost asamblat, a instalat un reflector mic dar foarte puternic, pe care l-a conectat la una dintre prizele de pe acoperiș.

Le arătă cele trei căi de acces spre casă: viaductul căii ferate și aleea lungă, în capătul căreia începuse să se adune mulțimea.

— Numai din aceste locuri poate fi atacată casa, spuse el, iar mitralierele mele le acoperă!

Chiar înainte de ora unsprezece apăru pe Hangman's Lane un tractor care trăgea după el un trunchi de copac lung, legat la mijloc cu lanțuri. Oberzohn, examinându-l cu atenție prin binoclu, își dădu seamă că nicio ușă din lume nu ar rezista atacului unui asemenea berbec. Din duzina de puști de pe jos apucă una, ținti cu grijă, sprijinindu-și cotul pe parapet, și trase.

Văzu cum casca unui polițist zbură de pe capul omului uimit, apoi trase din nou. De data aceastǎ avu mai mult succes, căci un alt polițist, care dirija tractorul, se prăbuși grămadă.

Se auzi un fluierat ascuțit; polițiștii alergară la adăpost, lăsând mașina nesupravegheată. Trase din nou, de data asta țintindu-l pe șoferul tractorului. Văzu omul sărind din scaun și fugind la adăpost, după gard.

Trecu un sfert de oră fără vreun semn de activitate din partea inamicului, apoi apărură opt oameni înarmați cu puști, alergând spre bariera de sârmă. Oberzohn lăsă pușca pe jos și, apucând prima mitralieră care-i căzu în mână, ținti rapid. Răpăitul sacadat al Maxim-ului era amplificat de ecou. Un om căzu la pământ; linia șovăi. Din nou fluierul ascuțit și se împrăștiară la adăpost, târându-l cu ei și pe camaradul lor rănit.

— Mi-era teamă de asta, spuse Leon, mușcându-și pumnii, semn clar al îngrijorării sale.

Sprijinise o scară de peretele fabricii și acum era cocoțat pe acoperișul șubred și-și regla binoclul.

— Mai este un Maxim pe partea asta, strigă el către cei de jos.

După aceasta, când văzu capul unui om ițindu-se deasupra parapetului, își înșfăcă pistolul și trase. Văzu așchii de piatră zburând și se gândi că nu e rău pentru patru sute de metri. Împușcătura avu un dublu efect: îi făcu pe apărători mai precauți, dar le și crescu resentimentele.

Abia ajunse jos, că se auzi un zgomot sacadat de pe acoperiș, odată cu țiuitul și trosniturile gloanțelor de mitralieră; o țiglă de gresie se făcu bucăți iar așchiile căzură chiar lângă mâna lui.

Prezența fetei complica mult situația. Dacă ea n-ar fi fost prizonieră, sfârșitul lui Oberzohn și al acoliților săi era inevitabil. Nimeni nu-și dădea seama mai bine de asta decât doctorul, care acum mânca un sandwich uriaș cu șuncă la adăpostul parapetului – un lux neobișnuit, căci mâncase puțin în ultima vreme.

— Asta este cu siguranță foarte șocant pentru prietenii noștri din Curzon Street, spuse el. În acest moment își mușcă mâinile de disperare.

(Nu era prea departe de adevăr.)

Se uită pe furiș, peste parapet. Nu se vedea niciun polițist. Nici trenurile nu mai treceau, deși până atunci vuiseră la intervale regulate peste viaduct, semn că traficul fusese deviat pe altă rută.

La douăsprezece și jumătate, uitându-se pe o fereastră de observație, văzu o lungă linie galbenă de oameni coborând pe Hangman's Lane, la adăpostul gardului.

— Soldați, spuse el, și pentru o secundă vocea îi tremură.

Da, erau soldați. Se prelingeau pe tot terenul, unul câte unul, fiecare om găsindu-și propriul ascunziș. În același timp, o licărire și un pocnet veniră dinspre viaductul cel mai apropiat. Un glonț se izbi de parapet, sunetul ricoșeului semănând cu bâzâitul unei albine.

O altă amenințare apăruse în același timp; un vehicul mare și ciudat, care se mișca greoi pe mijlocul aleii și care își îndreptă nasul dizgrațios spre pământ. Era un tanc, iar Oberzohn realiză că numai dorința lor ca fata să fie în siguranță îl mai ținea departe de ștreang.

Se duse să o vadă și, spre uimirea sa, când deschise ușa, o găsi dormind. Fata se trezi auzind cheia în ușă, acceptând fără comentarii pâinea, carnea și apa pe care i le adusese.

— Cât este ceasul?

Oberzohn se holbă la ea.

— Tocmai asta te interesează pe tine, în asemenea momente, cât e ceasul! îi spuse.

Camera era în întuneric, cu excepția luminii aprinse de el.

— Este ora douăsprezece, iar prietenii noștri au adus soldați. Ah! Ce femeie importantă trebuie să fii, dacă toată armata vine pentru tine!

Sarcasmul la adresa Mirabellei era o risipă.

— Și acum – ce se va întâmpla?

— Chiar nu știu. Ridică din umeri. Au adus un instrument diabolic în fața casei. Ar putea să-l folosească, să se ajute de el ca să arunce ușa în aer. În acel moment, te voi pune în camera cu șerpi. Asta le voi transmite prietenilor noștri chiar acum.

Ea îl privi cu groază.

— Nu ai face ceva așa de rău, domnule Oberzohn!

El își ridica sprâncenele.

— Asta le voi spune și asta voi și face, spuse el, și o privi în ochi cu o siguranță neliniștitoare.

Se duse în biroul său și, după ce încuie ușa, scoase din buzunar două fire cu care repară conexiunea telefonică întreruptă.

— Vreau să vorbesc cu Meadows, spuse el bărbatului care răspunsese, un ofițer de poliție care fusese repartizat la centrală pentru a răspunde oricărui apel de la acest număr.

— Vă fac legătura cu el, veni răspunsul.

Pe moment, doctorul fu surprins de faptul că Meadows nu era la centrală. La acel moment nu știa că un telefon de campanie fusese instalat în comandamentul din fabrică, permițându-i echipei de coordonare să comunice cu restul lumii.

Nu îi răspunse Meadows, ci alt bărbat, iar din tonul autoritar al acestuia Oberzohn bănui că la fața locului venise un oficial al poliției de rang mai înalt decât Meadows.

— Sunt doctorul Oberzohn, se răsti el. Ați adus un tanc pentru a mă ataca. Dacă mașinăria trece de gardul de sârmă, o voi duce pe femeia Leicester în camera șerpilor, o voi lega și le voi da drumul micilor mei prieteni care mă vor răzbuna.

— Ascultă-mă…, începu ofițerul, dar Oberzohn îi închisese telefonul.

Ieși din cameră și încuie ușa, punând cheia în buzunar. Avea unele dubii privind loialitatea camarazilor săi. Dar aici, într-un mod ciudat, le subestima încrederea pe care o aveau în el. Lipsa de tărie a atacului, ca și vizibila reținere a soldaților de a deschide focul, le dăduse speranțe și le ridicase moralul; așa că, atunci când, un sfert de oră mai târziu, văzură cum tancul face calentoarsă pe Hangman’s Lane, aproape că jubilau.

— Sunteți siguri că va da curs amenințării? întrebă șeful poliției.

— Sigur, spuse Leon cu emfază. Nimic în lumea asta nu îl va opri pe Oberzohn. Dacă atacați casa, veți găsi un om mort chiar de mâna lui, și… Ezită la gândul care-i trecu prin cap. Singurul lucru de făcut este să așteptăm noaptea. Dacă Washington ajunge la timp, cred că o putem salva pe domnișoara Leicester.

De pe acoperiș, doctorul Oberzohn văzu că soldații săpau o linie de tranșee și împroșcă o rafală de mitralieră

în direcția lor. Aceștia se opriră din lucru pentru câteva clipe, se uitară în jur, apoi reluară săpatul ca și cum nimic nu se întâmplase.

Rezerva de muniție nu era inepuizabilă, așa că se hotărî să o păstreze până ce atacul devenea mai activ. Uitându-se peste marginea parapetului pentru a examina terenul de dedesubt, simți cum ceva fierbinte și tăios îi ciupi urechea. Văzu cum hornul din spatele său se fărâmița și cărămizile se împrăștiară pe jos, iar când își duse mâna la cap, simți sânge.

— Mai bine stai jos, Oberzohn, spuse Cuccini, ghemuit la adăpostul parapetului.

— Aproape că te-au nimerit de data asta. Trag de pe terasamentul căii ferate. Ai vorbit cu șeful indivizilor ăstora?

— Sunt tot mai slabi, răspunse Oberzohn prompt. Tot timpul mă întreabă dacă îmi predau oamenii; de fiecare dată le răspund că nu voi face ceva atât de dezonorant.

Cuccini mormăi, având propria sa viziune asupra altruismului doctorului.

După-amiază târziu apăru o formațiune de aeroplane dinspre vest: erau cinci și zburau în V. Niciunul dintre cei de pe acoperiș nu realiză pericolul, stând să privească de parcă ar fi fost la un show aviatic. Aparatele zburau razant; Cuccini putu să le citească numerele de înregistrare cu ochiul liber cu mult înainte ca acestea să ajungă la o sută de metri de casă. Deodată, din acoperiș începură să țâșnească mici fântâni de bitum. Oberzohn strigă un avertisment și se repezi pe scări, trei oameni urmându-l îndeaproape. Cuccini căzuse răstignit, cu două gloanțe de mitralieră în cap.

Aparatele de luptă urcară, făcură un ocol și se întoarseră. Stând în picioare la etajul de dedesubt, Oberzohn auzi trecând mugetul motoarelor lor, și se duse imprudent pe acoperiș doar ca să descopere că armele mașinilor zburătoare trag foarte bine și din coadă. A fost mai aproape de moarte ca niciodată. Un glonț i-a lovit vârful degetului, retezându-l cu precizie. Cu un țipat de durere se împletici sau mai bine zis se prăbuși spre un loc sigur, împroșcând înjurături ciudate în germană.

Aeroplanele nu se mai întoarseră. Acum așteptă până când sunetul lor se stinse, înainte de a se mai aventura pe acoperiș, pentru a vedea că cerul este liber. Cuccini era

mort, și a fost ceva tipic pentru cei trei prieteni ai săi să-i verifice cu mare atenție buzunarele înainte de a-i azvârli cadavrul peste parapet.

Oberzohn îi lasă pe cei trei pe acoperiș, cu instrucțiuni stricte de a se pune la adăpost la prima sclipire a aripilor albe, apoi coborî în biroul său. Moartea lui Cuccini era, într-un fel, o binecuvântare. Omul era foarte suspicios; nu se implica trup și suflet în luptă, iar mitraliorul de pe aeroplan făcuse numai să anticipeze planul doctorului.

Cuccini era un latin, care vorbea bine engleză dar o scria groaznic. Avea un scris caracteristic, pe care Oberzohn se amuză să-l imite, doctorul fiind foarte talentat cu penița. În următoarele trei ore nu făcu altceva decât să scrie, întrerupându-se din muncă doar pentru a-l vizită pe omul lăsat de pază pe acoperiș. În sfârșit termină, iar semnătura lăbărțată a lui Cuccini se lăfăia la sfârșitul celei de-a treia pagini. Oberzohn îl chemă jos pe unul dintre oameni.

— Aceasta este declarația pe care a lăsat-o Cuccini. Vei semna alături de el?

— Ce-i asta? întrebă ursuz omul.

— Este o scrisoare în care bunul Cuccini – câtă generozitate! – spune că el singur este vinovat de aducerea ta aici, și nimeni altcineva. De asemenea, confirmă că te-a reținut aici prin amenințări.

— Și dumneavoastră? întrebă omul.

— Și pe mine, spuse Oberzohn ferm. Ce mai contează? Cuccini e mort. Dacă poate, de ce să nu ne salveze pe toți prin moartea lui? Haide, haide, bunul meu prieten, ești un prost dacă nu semnezi. După aceea, trimite-i și pe prietenii noștri jos, ca să semneze și ei.

O semnătura reticentă apăru pe document, apoi ceilalți oameni veniră unul câte unul și unul câte unul semnară, mulțumindu-se să-și asume rolul indicat de doctor, disculpându-se de orice responsabilitate privind apărarea casei.

Veni amurgul, apoi noaptea neagră, cu nori repezi dinspre vest și cu o ploaie rece. Indispus, Gonsalez stătea separat de camarazii săi, privind tot mai frustrat la masa neagră a casei estompându-se în decor. Se gândea că indiferent ce crime urmau să mai facă acești oameni, nu mai avea nicio importanță pentru ei. Un polițist fusese ucis, dar ei rămâneau la fel de vinovați în fața legii.

Puteau să facă oricâte orori acum, căci deja se întâmplase ceea ce era mai rău. Singura lui speranța era ca ei să nu știe că pedeapsa este inevitabilă.

Nu fusese dat nici un ordin de atac. Soldații așteptau, până și atacul cu aeroplanele era datorat unei neînțelegeri legată de ordine. Văzuse corpul lui Cuccini căzând și, imediat ce se înnoptă, se hotărî să se apropie de casă pentru a vedea dacă nu mai există vreo modalitate de a intra, în afară de ușa principală.

Aeroplanele făcuseră mai mult decât să mături acoperișul cu tirul mitralierelor lor. Seara târziu au primit prin curier special fotografii aeriene ale clădirii, pe care comandantul militar și șeful poliției le-au examinat cu interes.

Leon supraveghea casa când văzu izbucnind o rază albă de lumină care începu să măture circular terenul. Se aștepta la așa ceva; era evident pentru ce erau conexiunile electrice de pe perete. Mai știa și cât va dura acest experiment. Un sfert de oră după ce reflectorul își începuse supravegherea haotică a terenului, poliția întrerupse curentul și lampa se stinse. Dar nici asta nu ținu mult și, în mai puțin de o oră, lumina apăru iar.

— Are energie electrică în casă, un dinam și un motor pe benzină, explică Gonsalez.

Poiccart fusese în oraș și se întorsese cu un cilindru lung și greu din oțel, pe care Leon și Manfred l-au cărat între ei până în câmp deschis și l-au lăsat acolo. S-a tras viguros asupra lor de pe acoperiș și, deși tirul nu era precis, ofițerul care comandă operațiunea a decis să interzică orice mișcare la lumina zilei.

La miezul nopții, Washington îi ferici cu prezența lui. Îl așteptaseră cu mare interes, pentru că el știa ceva ce ei nu știau. Pe scurt, Leon descrise camera șerpilor și conținutul acesteia. Nu era absolut sigur de unele specii, dar descrierea sa era suficient de clară pentru a-i da expertului în șerpi o idee despre ce specie era vorba.

— Da, domnule, toți sunt veninoși, spuse Washington, dând din cap. Cred că tot ce este în cameră aceea, cu excepția scorpionilor, poate să adoarmă de tot un om în cinci minute… maximum zece.

Îi arătară rămășițele șarpelui mort și el recunoscu imediat genul, așa cum și expertul zoologic o făcuse după-amiaza anterioară.

— Este un mamba. E aproape cel mai veninos dintre toți. Nu ați văzut și unul cu un cap lung, în formă de vârf de lance? Este un *Fer-de-lance*, și este aproape la fel de rău. Cei mici și roșii erau corali….

Leon îl interogă mai amănunțit.

— Nu, domnule, aceștia nu sar, nu le este caracteristic. Un șarpe de copac se va agăța de ceva și va atârna cu capul în jos, atacându-te când treci pe dedesubt. Sărmanul micuț pe care l-a omorât Gurther era speriat și când sunt speriați te atacă… Am văzut un om mușcat de gât de un șarpe care a țâșnit de pe pământ. Dar, de obicei, se mulțumesc să te muște de picior.

Leon îi împărtăși planul sau.

— Vin cu voi, spuse Washington fără ezitare.

Dar nici unul din cei trei nu acceptă oferta sa. Leon avusese nevoie doar de opinia unui expert. Erau o grămadă de oameni de știință în Londra, curatori de muzee și îngrijitori de șerpi, care i-ar fi putut spune tot ce era de știut despre obiceiurile unei reptile în captivitate. Dar avea nevoie de cineva care întâlnise un șarpe în mediul său natural.

Cu o oră înainte de răsărit, avu loc un consiliu de război, Leon își expuse planul în fața autorităților, iar planul fu aprobat. Nu mai așteptă să fie date ordinele necesare ci, împreună cu Poiccart și Manfred, se îndreptă spre locul în care lăsaseră cilindrul și, ridicându-l, se îndreptară încet către casă. În plus, Leon mai ducea o scară ușoară și o mică geantă plină cu scule.

Lumina reflectorului se mișcă la întâmplare și, pentru mult timp, nici nu se îndreptă spre ei. Deodată s-au trezit într-un cerc de lumină orbitoare și imediat s-au aruncat la pământ. Mitraliera îi împroșcă răutăcioasă, pământul era frământat de torentul de gloanțe, dar nici un om nu fu rănit; cel mai important, cilindrul nu a fost atins.

Imediat, din toate părțile, se deschise focul. Ținta era reflectorul și, după nici un minut de împușcături, lumina se stinse, atât de brusc încât era evident că cel puțin un glonț își atinsese ținta.

— Acum, spuse Manfred și, ridicând cilindrul, o luară la fugă. Când Poiccart atinse cu mâna gardul de sârmă, fu aruncat în spate. Firul de sus era electrificat, dar evident că dinamul doctorului nu era suficient pentru a genera un curent fatal. Leon scoase un clește de tăiat sârmă cu mânerele izolate și tăie o bucată de doi metri,

împământând cele două capete rămase libere. Acum erau la umbra zidului casei și în afara pericolului reprezentat de gloanțe.

Leon sprijini scara de geamul sub care se opriseră, iar într-o secundă sparse geamul, învârti piedica și ridică fereastra glisantă. Scoase din geantă un mic burghiu cu cap de diamant și începu să găurească placa groasă de oțel. Era o muncă extenuantă și, după zece minute, îi cedă locul lui Manfred, care urcă în locul lui.

Stricăciunile aduse reflectorului fuseseră remediate, iar raza lui se concentra acum pe locul unde fuseseră văzuți ultima data. De data asta nu îl întâmpină nici o canonadă, Oberzohn fiind de-a dreptul uimit de această liniște.

Când cerul începu să se lumineze, zidurile căpătară nuanțe de gri și obiectele începeau să se distingă, văzu mișcarea tancului. Ieșind de pe aleea pe care stătuse toată ziua anterioară, intră în câmp și se îndreptă încet către casă. Un rânjet îi expuse dinții și, repezindu-se pe scări, se aruncă asupra ușii de la camera fetei. Era într-o asemenea agitație că, pentru un timp, a avut dificultăți în a găsi gaura cheii de la cele două încuietori care țineau ușa încuiată.

Se deschise cu un zgomot puternic și, în graba lui, aproape că se prăbuși în cameră. Mirabelle Leicester stătea în picioare lângă pat, palidă la față ca un mort. Totuși, vocea ei era fermă, aproape liniștită, când îl întrebă:

— Ce doriți?

— Pe dumneavoastră! șuieră el. Pe dumneavoastră, scumpa mea doamnă… ca să vă dau la șerpi!

Se aruncă asupra ei, deși ea nu schițase nici un gest de rezistență, o azvârli pe pat și îi imobiliză încheieturile cu o pereche de cătușe ruginite. Ridicând-o în picioare, o târî afară din cameră și apoi pe scări în jos. Avu ceva dificultăți în a deschide ușa de la camera șerpilor, pentru că o proptise bine atunci când o încuiase. În sfârșit, ușa se deschise: caloriferele nu mergeau. Nu-și putea permite să risipească energia, dar totuși în cameră era o căldură înăbușitoare. Când se aprinse lumina și ochii ei căzură pe cutiile aliniate, genunchii i se muiară și s-ar fi prăbușit dacă el n-ar fi prins-o de talie. O îndesă într-un scaun greu pe care-l trăsese în mijlocul camerei.

— Așteaptă aici, draga mea! strigă el. Nu o să ai mult… de așteptat!

Pe perete erau trei curele lungi care se foloseau la legarea cutiilor pe durata transportului. Într-o secundă, petrecu una dintre legături peste ea și o legă strâns de spătar. Pe a doua o trecu pe sub scaun, imobilizându-i genunchii.

— Rămâi cu bine, grațioasă doamnă!

Hurducăitul tancului se auzi până în camera în care se aflau. Dar el mai avea ceva de făcut. Nu mai era timp să deschidă cutiile. Mult mai simplu era să spargă vitrinele de sticlă. Alergând pe lângă cutiile aliniate, lovi geamurile cu țeava Mauser-ului său. Îngrozită, fata se uită cu ochii măriți cum dintr-o spărtură apare un cap verde, apoi o linie șerpuitoare se prelinge pe podea. Apoi, bărbatul stinse lumina și trânti ușa, lăsând-o singură în camera terorii.

Oberzohn abia ajunsese în coridor când primul proiectil explodă în ușă. Cu așchii de lemn zburând în jurul lui, în timp ce se întoarse și o luă la fugă pe scări, puse mâna în buzunar pentru a simți prețiosul document care l-ar putea exonera de tot.

Bum! Nu încuiase ușa de la camera șerpilor; Leon tocmai trecea de încuietoare. N-au decât să intre, dacă asta vor. Ușa principală încă nu cedase. Aflat pe palierul de deasupra, se apleca peste balustradă să asculte. Chiar atunci, o explozie mai mare decât cele de până atunci zgudui casa și după un moment de liniște, auzi pe cineva alergând pe coridor și zgâlțâind ușa camerei cu șerpi.

Este prea târziu! Rânjind de bucurie, fugi pentru ultima dată spre acoperiș, doar pentru a-și găsi oamenii în pragul răzmeriței de a cărei înăbușire însă nu se va ocupa el. Lucirea unei baionete apăru în spațiul ușii, iar o figură kaki se strecură pe acoperiș, cu degetul pe trăgaci.

— Sus mâinile, toți! spuse o voce răgușită, cu accent cockney.

Patru perechi de mâini se ridicară.

După al doilea soldat urmă Manfred, care îl prinse pe doctor de braț.

— Ești al meu, prietene, spuse el, iar Oberzohn coborî docil pe scări.

Ajunseră la camera lui Gurther: ușa era deschisă, iar Manfred îl împinse înăuntru pe prizonier, în timp ce Poiccart și Leon urcau scara în fugă.

— Fata este bine. Gazul a omorât șerpii de îndată ce au atins podeaua, și fratele Washington se ocupă de cei care mai sunt în viață, spuse imediat Leon.

Închise repede ușa. Pentru prima dată în viața sa, doctorul era față în față cu cei trei bărbați pe care îi ura și de care se temea.

— Oberzohn, ăsta este sfârșitul, spuse Manfred.

Grimasa ciudată care vroia să pară un zâmbet se șterse de pe fața ridată a doctorului.

— Nu cred, dragii mei, spuse el. Aceasta este declarația lui Cuccini. Nu sunt decât o victimă inocentă, așa cum veți descoperi și voi. Cuccini a mărturisit totul și și-a implicat prietenii. Nu am opus rezistentă – de ce aș fi făcut-o? Sunt cetățeanul onest și respectabil al unei minunate țări prietene. Citiți!

Le arată hârtia. Manfred i-o luă din mână dar nu o citi.

— Așa că, orice s-ar întâmpla, doamna ta își va pierde frumosul deal de aur. Acest gând îi provocă o mare plăcere. Căci mâine este ultima zi…

— Stai acolo, Oberzohn, spuse Manfred, împingându-l la perete. Ești la judecată acum. Chiar dacă vorbele tale te-ar ajuta să păcălești legea, pe noi nu ne poți păcăli.

Chiar atunci doctorul văzu ceva care îl făcu să țipe de spaimă. Leon Gonsalez monta o țigaretă în portțigaretul lung și negru pe care-l găsise în camera lui Gurther.

— Așa se ține, spuse Leon, dacă am înțeles bine. Înclină țigara cu vârful în jos și apăsa micul buton mascat în ebonită neagră. Portțigaretul are un spațiu izolat în care sunt păstrate două ace de gheață – am găsit mulajul în laboratorul tău. Acele cad în portțigaret, care este din metal, și apoi… Îl puse la buze și suflă. Nimeni nu văzu cele două ace de gheață zburând. Doar Oberzohn își puse mâna la obraz scoțând un țipat gâtuit, se holbă o secundă, apoi căzu grămadă la podea.

Leon îl întâmpină pe scări pe inspectorul Meadows.

— Mă tem că prietenul nostru a plecat, spuse el. L-a păcălit pe călău de cele zece lire per spânzurat.

— Mort? spuse Meadows. Sinucidere?

— Mie mi se pare că este o mușcătură de șarpe, spuse Leon cu nepăsare, coborând să o caute pe Mirabelle Leicester, care când râdea, când plângea, ascultând

explicațiile savante ale unui foarte serios Elijah Washington despre admirabilele calități domestice ale șerpilor.

— Sunt șerpi morți de vreo cinci mii de dolari, spuse el disperat, dar au mai rămas destui cât să deschizi un circ!

CAPITOLUL 34
Tubul morții

Mai târziu, Manfred îi explică totul unui șef al poliției foarte captivat de povestire.

— Oberzohn obținea otrava luând un șarpe și extrăgându-i veninul – un proces simplu: trebuie doar să-l enervezi și va mușca orice. Doctorul a descoperit un mod de a amesteca aceste veninuri în așa fel încât să obțină un efect mortal combinat. Sună fantastic, ba chiar imposibil din punctul de vedere al oamenilor de știință. Dar, totuși, este o realitate. Veninul era diluat în puțină apă, o cantitate suficientă pentru a ucide o duzină de oameni era turnată într-un mulaj și înghețată.

— Înghețată? întrebă șeful, uimit.

Manfred încuviință.

— Nu este nici un dubiu, spuse el. Veninul de șarpe nu-și pierde calitățile prin înghețare, iar această metodă de a modela săgețile era normală, din punctul lor de vedere. Era suficient ca o fracțiune microscopică din ac să penetreze carnea. Imediat se topea suficient cât să provoace moartea, iar dacă victima își freca locul înțepăturii, mai mult ca sigur că introducea în rană și mai mult din veninul topit pe obraz. De obicei victimele mureau pe loc. Portțigaretele pe care le aveau Gurther și celălalt asasin, Pfeiffer, erau niște tuburi, țigareta fiind o imitație de metal goală pe dinăuntru. În momentul în care își suflau micile săgeți de gheață, erau pe jumătate topite și aveau suficientă otravă lichidă pentru a ucide, chiar dacă pielea era doar pișcată. Și, desigur, tot ce nu intra în piele se topea mult înainte de a putea fi examinată de către poliție. De aceea nu s-au găsit săgeți precum cele folosite de boșimani, nici așchii de bambus, nici spini de copac. Oberzohn avea cea mai bună metodă de a-și înlătura dușmanii: își trimitea oamenii-șarpe să-i intercepteze, dând greș o singură dată, când l-au țintit pe Leon dar l-au nimerit pe omul imun la șerpi, Elijah Washington!

— Și ce se întâmplă cu drepturile domnișoarei Leicester asupra terenurilor aurifere din Biskara?

Manfred zâmbi.

— Cererea de reînnoire a fost deja depusă și aprobată. Leon a găsit la Heavytree Farm câteva foi de hârtie nescrise, dar semnate cu numele fetei. A furat una când mătușa era absentă și a completat-o cu o cerere oficială de reînnoire. Tocmai am primit o telegramă de confirmare a prelungirii contractului.

Manfred și Poiccart fură nevoiți să meargă pe jos cea mai mare parte a drumului spre New Cross până să găsească un taxi. Leon plecase înainte cu fata. Poiccart era îngrijorat de ceva anume, dar nu-și exprimă gândurile decât după ce se urcară în providențialul taxi, care acum se târa pe New Cross Road.

— Dragul meu George, sunt un pic îngrijorat de Leon, spuse într-un final. Mi se pare aproape imposibil de crezut, dar…

— Dar ce? întrebă Manfred binedispus, știind ce urmează să audă.

— Nu crezi că, spuse Poiccart cu o voce joasă, de parcă ar fi discutat despre apropierea unui cataclism planetar, nu crezi că Leon s-a îndrăgostit, nu-i așa?

Manfred se gândi un pic.

— Asemenea lucruri se întâmplă, chiar și justițiarilor, spuse el, iar Poiccart clătină trist din cap.

— Nu m-am gândit niciodată la o asemenea eventualitate nefericită, spuse el, iar Manfred se amuză copios în sinea sa pe toată durata drumului spre oraș.

Cărțile lui Edgar Wallace au înfruntat cu brio primul veac din existența lor! Sunt la fel de incitante la lectură ca și atunci când au fost editate pentru prima oară. Iar noi și noi generații de cititori le caută cu fervoare prin librării, cuceriți de imaginația debordantă a autorului, de stilul său direct, dezinvolt.

George Arion

crime scene 44

Din aceeaşi serie:

Cărţile lui Edgar Wallace au înfruntat cu brio primul veac din existenţa lor! Sunt la fel de incitante la lectură ca şi atunci când au fost editate pentru prima oară. Iar noi şi noi generaţii de cititori le caută cu fervoare prin librării, cuceriţi de imaginaţia debordantă a autorului, de stilul său direct, dezinvolt.

George Arion

ISBN 978-606-8320-

Recomandat de:

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

[1] Basutoland – colonie britanică în sudul Africii. Teritoriul a fost redenumit Lesotho, la 4 octombrie 1966, dată la care și-a declarat independența. (n. trad.)

[2] Aflorisment – loc unde apar la suprafața pământului rocile sau mineralele, datorită eroziunii sau descoperirii lor artificiale; deschidere geologică (n. trad.)

[3] În mașină – în limba franceză în original. (n. trad.)

[4] Oraș din nordul Spaniei, la granița cu Franța.

[5] Marea Mânecii (n. trad.)

[6] capodoperă, în lb. fr. în orig. (n. trad.)

[7] Aleea Spânzuratului în lb. engl. în orig.

[8] Junker – membru al familiilor nobile din Prusia și Germania de est. Aici autorul folosește termenul în sensul de militar, soldat. (n. trad.)

[9] Dumnezeule din ceruri! (în lb. germană în orig.)

[10] *Fer-de-lance* este o specie de șerpi veninoși din America de sud.

[11] În original: „Might as well be hung for a sheep as a lamb” – mai degrabă să fiu spânzurat pentru o oaie decât pentru un miel; expresie intraductibilă, care se folosește atunci când cineva urmează să fie pedepsit pentru ceva și decide să facă un lucru și mai grav, pentru că pedeapsa nu are cum să fie mai severă. În trecut, în Anglia, exista pedeapsa cu moartea pentru furtul de miei, așa că merita să furi ceva mai valoros câtă vreme nu exista pedeapsă mai mare. (n. trad.)

[12] Herpetologia este ramura zoologiei care se ocupă cu studierea reprezentanților reptilelor (șerpi, etc.) și amfibienilor (n. trad.).

[13] Mitraliera Maxim, inventată în 1884, a fost prima mitralieră automată. Putea trage 600 de focuri pe minut.

Table of Contents

Table of Contents